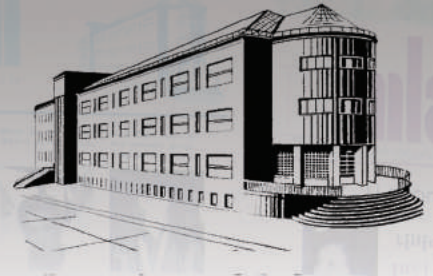

TREĆA NAPUNILA
SEDAMDESETU

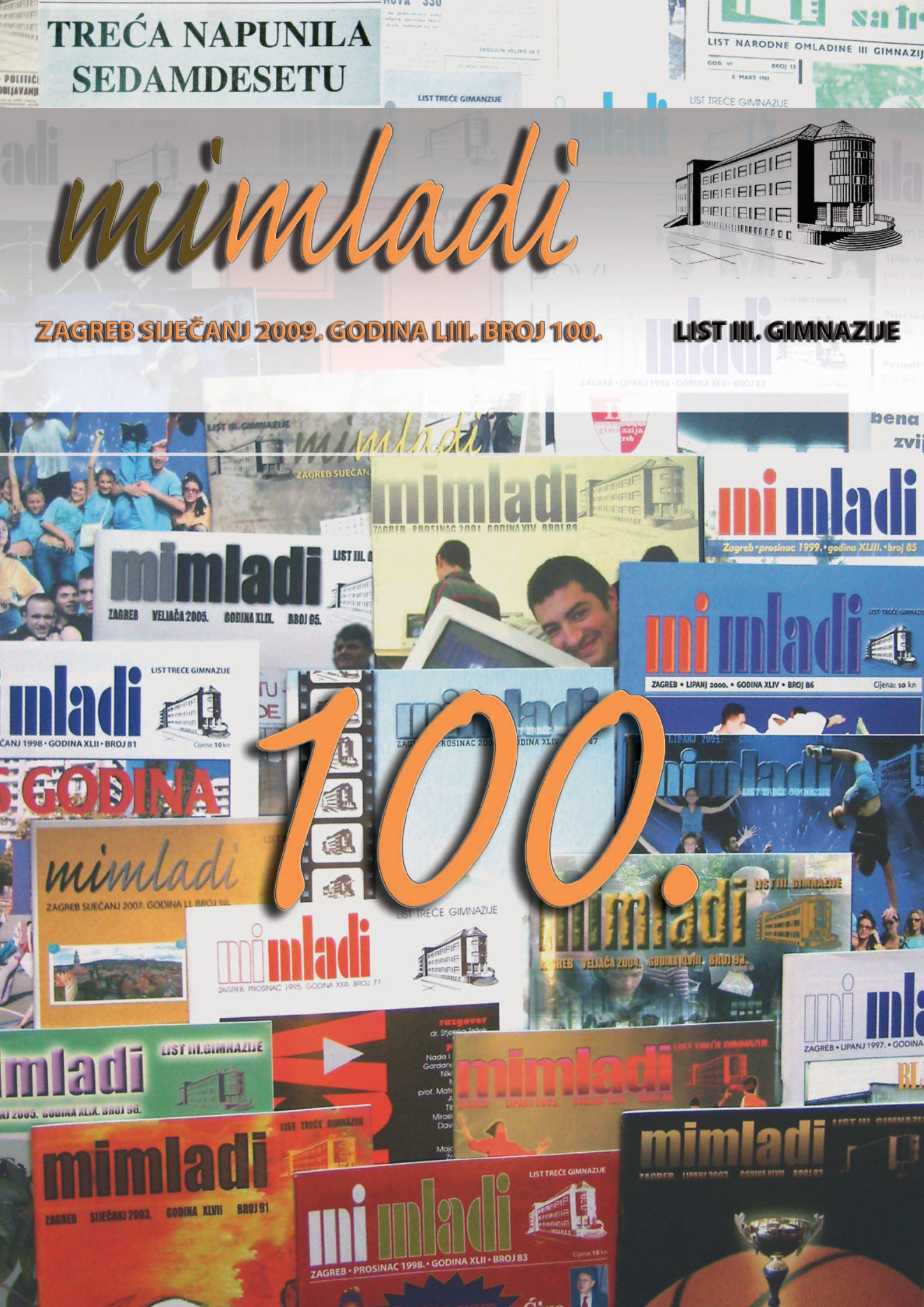
mimladi

ZAGREB SIJEČANJ 2009. GODINA LIII. BROJ 100.

LIST III. GIMNAZIJE

100.

uvodnik	3
dogadjajnica	4
Ne sumnjam u vaš uspjeh	4
Pohvaljeni učenici	6
Gluma iz gušta	7
Božićna akademija	7
Dani kruha	8
Naš stari/novi ravnatelj	10
Veliki planovi	11
Prosvjed	12
Novi prijatelji	13
u povodu	14
Mi (vječno) mladi	14
Iz klupe za katedru	15
Hvala ti na svemu, Plavi Devet!	16
Bivši kušlanovci	17
istražujemo	18
Poznata lica iz klupa Treće	18
posjetili smo	20
Međureligijska suradnja	20
Civilizacija ljubavi	21
Osnove islama i judaizma	22
Pjesma sa Žumberka	22
Grkokatolici u Hrvatskoj	23
Treća – prvima	25
skitnje	26
Praške ludorije IV. a	26
Bajkovito putovanje	28
Jesenski izleti	30
Moja zemlja govora	32
Hodačašće u Trsat i Kastav	33

drugo lice	34
Nikad nisam markirala	34
U Trećoj sam se uvijek najbolje osjećala	35
mozganja	37
Bez etiketa, molim!	37
Stranci	38
Maloljetničko nasilje u porastu	39
kultura	40
Retrospektiva	40
Igra masom i prostorom	41
Tko je Papirnati dječak?	42
Prizemljena stvarnost	43
portret	44
Zlatni Tin	44
sport	46
preporučujemo	49
Smijeh kroz suze do suza	49
LAST.FM	49
Filmske poslastice	50
Reggaeton	50
školske muke	51
Lektira - muka ili pouka?	51
U novoj sredini	51
razbibriga	52
Kako preživjeti u školi	52
Novogodišnje odluke	54
Preneseno iz davnih brojeva	55

Nakladnik: III. gimnazija, Kušlanova 52
Tel: 01 23 05 454 **Fax:** 01 23 39 628 **URL:** <http://www.gimnazija-treca-zg.skole.hr/> **E-mail:** 3.gimnazija@skole.t-com.hr
Za nakladnika: Martin Oršolić, prof. **Glavna urednica i lektorica:** Maja Ilić, prof.
Uredništvo: Vedrana Čude, Petra Đukić, Marina Kopic, Irena Nikolić, Andrej Ivan Nuredinović, Matea Radetić
Grafička obrada i prijelom: Darka Sudarević, prof.
Tisak: Gipa d. o. o. **Naklada:** 1000 primjeraka **Cijena:** 15 kuna
 ISSN 131-8357

STVARATI – TO JE U NAJVIŠEM I NAJPONOSNIJEM SMISLU MIJENJATI (A. B. ŠIMIĆ)

I nakon nepunih osamdeset i šest godina postojanja Treće, i pedeset i prvog rođendana našeg školskog lista „Mi mladi“, mi i dalje stvaramo. Svi mi, i učenici i profesori. Jubilarno, stoto izdanje lista „Mi mladi“ plod je našeg i vašeg stvaranja. A što smo mijenjali? Za prve su promjene najzaslužniji bivši učenici Treće, Mladen Kušec i Milan Rakovac, koji su pedesetih godina pokrenuli prve školske listove „Mrvice“ i „Čir“. Zatim je i tadašnja profesorica hrvatskoga jezika, Brigita Jelić, počela mijenjati uključivši učenike u projekt pokretanja školskog lista „Mi mladi sa Treće“. Mijenjao je i profesor Joso Pilić obnovivši 1993. školski list, a sada mijenja profesorica Maja Ilić.

A što se to mijenja? Mijenja se zaborav za vječno pamćenje. Da, pamćenje! Jer svaki je broj školskog lista ispunjen onime što se te godine događalo, učeničkim uspjesima u raznoraznim pogledima i, naravno, učeničkim pričama.

I sigurni smo da će, kao što mi sada pažljivo držimo u rukama prvi broj školskog lista Treće, netko i ovo izdanje držati jednako pažljivo i sa zanimanjem istraživati kakvo je naše vrijeme bilo, što se pisalo i čime smo se bavili. Eto, upravo zato treba stvarati, zato treba mijenjati, tj. prilagođavati se vremenu.

Budući da je ovo stoti broj lista, trudili smo se što više istražiti i nanovo zabilježiti neke podatke, pročitati literarne tekstove i zanimljivosti o učenicima Treće od te davne 1957. godine do dana današnjeg. Tom smo prigodom malo prekopali i Zbornik Treće gimnazije u nadi da ćemo naći imena danas slavni ljudi koji su nekada sjedili u našim učionicama. Dakako, našli smo ih mnogo, a zabilježili samo neka, u što ćete se i sami uvjeriti daljnjim prelistavanjem lista. Također vam donosimo i pregled važnijih događaja u prošlom polugodištu i neke novine u standardnim rubrikama.

I na kraju, napokon možemo opovrgnuti stihove Pabla Nerude: «Ljubav je tako kratka, a zaborav je tako dug» i reći kako naša ljubav prema stvaranju i Trećoj nikada neće prestati niti će ikada postati dio tog dugog zaborava.

Irena Nikolić

Profesor Želimir Janjić, državni tajnik Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, poručuje:

NE SUMNJAM U VAŠ USPJEH

Vedrana Čude i Zvonimir Grgić

Državna je matura za mnoge i dalje zastrašujući i vrlo zbunjujući pojam. Kako bismo promijenili takav stav o uvođenju državne mature, pokušali smo saznati odgovore na pitanja koja nas zanimaju. Iako su brošura i internetske stranice o državnoj maturi izvor važnih podataka o državnoj maturi, uvijek se pojavi poneko novo pitanje. Iz toga smo razloga razgovarali s državnim tajnikom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, gospodinom Želimirom Janjićem, koji je uklonio neke naše nedoumice.

Možete li nam za početak objasniti kako je uopće došlo do ideje o provođenju državne mature u Republici Hrvatskoj? Ima li to ikakve veze s našim ulaskom u Europsku uniju?

Uvođenje državne mature apsolutno nema nikakve veze s ulaskom Republike Hrvatske u Europsku uniju. Svaka država unutar Europske unije ima potpunu autonomiju u kreiranju svoje obrazovne politike i uvođenje državne mature neće imati nikakav značajniji utjecaj na primanje naše zemlje u EU.

Naravno, nismo mi „izmislili“ državnu maturu, ona se već provodi u mnogim europskim zemljama. Glavni je cilj provođenja državne mature podizanje kvalitete obrazovanja i bolja priprema za nastavak obrazovanja. Rezultati državne mature učenicima će pružiti mogućnost međusobnoga uspoređivanja. Osim toga, ukoliko neka škola, uvidom u rezultate, utvrdi određene slabosti u nekim područjima, moći će uložiti dodatan napor i to ispraviti i doseći željeni standard. Po prvi će se put državna matura polagati u svim školama u istim uvjetima, u isto vrije-

Početak proljeća stiže nova informativna brošura o državnoj maturi

me i istim ispitima. Smatramo da je to najpravedniji način provjere učeničkih znanja i sposobnosti.

Mi smo svi dobili brošure koje bi nas trebale upoznati sa svime što je vezano za državnu maturu. No, neke su nam stvari i dalje nepoznate. Primjerice, što znače dvije mogućnosti u izbornim predmetima, odnosi li se to na naš izbor ili jednostavno određeni fakultet još nije odlučio što će tražiti kao izborni predmet?

Početak proljeća dobit ćete novu informativnu brošuru u kojoj će detaljnije biti objašnjen način upisivanja na visoka učilišta, njihovi uvjeti za upis na studijske programe te način bodovanja i provođenja državne mature.

Tijekom učeničkih prosvjeda ministar je najavio da će svi učenici biti u potpunosti informirani. U tom je razdoblju donesen Zakon o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi i potpisan Pravilnik o polaga-

nju državne mature. Nakon toga, svi su učenici trećih razreda četverogodišnjih srednjih škola dobili brošure „Ususret državnoj maturi“, a djelatnici Nacionalnoga centra za vanjsko vrednovanje obrazovanja, Agencije za strukovno obrazovanje, Agencije za odgoj i obrazovanje i Ministarstva obišli su sve srednje škole i održali prezentacije na kojima su učenici postavljali dodatna pitanja. Nova će publikacija učenicima pružiti dodatne informacije, upute i smjernice pri polaganju ispita državne mature i također opširnije informacije o zahtjevima visokih učilišta pri upisima na studijske programe.

Jesu li svi fakulteti u državi prihvatili državnu maturu?

Sva će visoka učilišta u Republici Hrvatska priznavati rezultate državne mature kao uvjet za upis na njihove studijske programe. To znači da će se na ovaj način stvoriti jedinstven način prelaska iz srednjoškolskoga sustava

u sustav visokoga obrazovanja. Ona visoka učilišta koja smatraju da je, osim rezultata državne mature, važno provjeriti i učeničke praktične sposobnosti i umijeća (kao npr. Akademija likovnih umjetnosti, Kineziološki fakultet ili Muzička akademija), provodit će dodatne provjere specifičnih znanja, vještina i sposobnosti.

Na koji način će se osnovna i viša razina ispita državne mature bodovati na fakultetima i što ukoliko je položena viša razina, a fakultet zahtijeva osnovnu?

Osnovan je Središnji registar državne mature u kojem će, nakon polaganja ispita državne mature, biti navedeni rezultati svakoga učenik odnosno uz vaše ime i prezime navest će se dobiveni bodovi na ispitima državne mature i ocjene iz srednje škole. Ti će se podaci zatim slati u Središnji prijavni ured (koji će biti smješten u Agenciji za znanost i visoko obrazovanje) i u tamo će se izraditi rang lista.

Jesu li i na koji način naše srednjoškolske ocjene važne ili će se bodovati samo uspjeh na ispitima državne mature?

Svako visoko učilište izjasnit će se o načinu vrednovanja i bodovanja postignutoga općeg uspjeha učenika tijekom cjelokupnoga srednjoškolskog obrazovanja i bodovanja rezultata državne mature. Ti će se bodovi dodati rezultatima postignutima na državnoj maturi. Dakle, vaša školska će postignuća tijekom srednjoškolskoga obrazovanja biti itekako važna i nikako ih se ne smije zanemariti.

Neki učenici planiraju studirati u inozemstvu. Što je s njima? Polaze li istu državnu maturu iako im za nastavak školovanja nisu potrebni svi obvezni predmeti, na primjer hrvatski jezik?

Naravno da polaze. Stoga, učenik gimnazije u Republici Hrvatskoj mora položiti državnu maturu kako bi završio srednjoškolsko obrazovanje. Učenik strukovne škole svoje srednjoškolsko obrazovanje može završiti i bez polaganja ispita državne mature, samo izradom i obranom završnoga rada.

Uvjete studiranja za svaki studij u inozemstvu propisuju sama inozemna sveučilišta i ti se uvjeti razliku-

ju od države do države, pa čak i od sveučilišta do sveučilišta. No, svi oni kao preduvjet upisa na studij traže svjedodžbu o završenoj srednjoj školi. Svaki obrazovni sustav koji prihvaća studente iz drugih zemalja, sigurno je dobro informiran o tome što je vanjsko vrjednovanje i državna matura.

Položena državna matura svakako će biti velika prednost.

U Hrvatskoj je službeni jezik hrvatski jezik i kao takav se polaže na državnoj maturi. Mi ispite državne mature ne prilagođujemo zahtjevima drugih zemalja i nikako ne bi bilo dobro kada bismo imali takav pristup.

Postoji li razlika u polaganju državne mature u strukovnim školama u odnosu na gimnazije?

Postoje manja odstupanja, ali samo kod polaganja ispita iz općeobrazovnih predmeta. „Osnovna“ razina ispita iz nastavnoga predmeta na državnoj maturi je pak usklađena s temeljnom razinom znanja učenika koja se stječe savladavanjem sadržaja koji je dio svih nastavnih programa četverogodišnjih škola u Republici Hrvatskoj, pa i onih s najmanjom satnicom iz tih predmeta. ‘Viša’ razina je zahtjevnija razina i podudara se sa razinom znanja koja se očekuje od učenika koji školovanje završavaju po nastavnome programu gimnazije. Ono također odgovara i razini znanja koja se do sada tražila za uspješno svladavanje prijašnjih razredbenih ispita za visoka učilišta.

Učenicima strukovnih škola koji žele više, mi sada nudimo besplatnu dodatnu nastavu i na taj način im dajemo mogućnost da svladaju i one sadržaje koje u svom nastavnom programu nisu imali.

Budući da mi, učenici trećih razreda, prvi polažemo državnu maturu, hoćete li nam barem malo pogledati kroz prste?

Postoji vrlo jednostavan odgovor na to pitanje. Vi ste prvi kojima će se omogućiti polaganje „probne“ držav-

Profesor Želimir Janjić i naši novinari

ne mature ove godine i time ćete dobiti priliku provjeriti svoje znanje prije polaganja državne mature 2010. godine. Dakle, na državnu maturu ćete izaći izuzetno dobro pripremljeni.

Znači, Vi ne sumnjate u naš uspjeh?

Ne, nimalo ne sumnjam.

Ima li uopće dovoljno mjesta na fakultetima za sve učenike koji maturiraju?

Otpriblike 33 000 učenika gimnazija i četverogodišnjih strukovnih škola završit će četvrti razred iduće godine, a na visokim učilištima, na oko 550 studijskih programa ima 37 000 mjesta.

To znači da mjesta ima za svakog od vas i da nitko od vas ne treba strahovati da se neće uspješno upisati na visoko učilište. Dakle, mjesta ima dovoljno, a hoće li netko upisati željeni studij, ovisit će isključivo o njegovim rezultatima, odnosno bodovima koje ostvari.

I za kraj, što biste savjetovali učenicima Treće gimnazije? Kako što uspješnije položiti državnu maturu?

Prije svega, ne trebate strahovati od ispita državne mature. Oni nisu nesavladivi ispiti. Sve što ćete polagati i znanje koje će se od vas tražiti bit će samo ono što ste učili kroz nastavni plan i program. Ono što još moram naglasiti jest i da je ovaj projekt omogućio dodatno jačanje suradnje učenika i nastavnika kao partnera koji idu ka zajedničkom cilju.

Vaše stjecanje znanja vaš je zajednički cilj. Nikad do sada u svom školovanju niste imali potrebu biti tako bliski sa svojim nastavnicima i istinski surađivati. Vaš je uspjeh i njihov uspjeh.

Irena Nikolić

Budući da prošlim brojem nismo obuhvatili državna natjecanja (pisali smo o njima u godišnjaku, ali njega ne kupuju svi), donosimo vam sada pregled naših najuspješnijih učenika i njihovih mentora u školskoj godini 2007./2008.

Pitanje bez odgovora

Nastava hrvatskog jezika već se više od dvanaest godina odvija po planu i programu predviđenom za **pet sati tjedno** (a hrvatski imamo četiri sata tjedno). Iako se taj jedan sat nikad nije dobio, kako su se kreatori programa nadali, program je ostao. Kako u četiri sata tjedno ugurati nešto što je predviđeno za pet sati tjedno? Naravno, na papiru je sve moguće. Ali, što je sa stvarnošću? Hrvatski je obavezan predmet na maturi i uvjerava nas se da će se ispitivati samo ono što je u programu. A što ako se taj program jednostavno ne može svladati ili bar ne u potpunosti kvalitetno obraditi zato što je jednostavno pretrpan? Upravo to pitanje postavili smo državnom tajniku **Želimiru Janjiću**. Profesor Janjić odgovorio je kako je upoznat s tim problemom i uvjerio nas da se zatečena situacija rješava, ali nije mogao navesti konkretno vrijeme kada će biti i riješena. Istaknuo je kako će se to dogoditi vrlo brzo. Ipak, sumnjamo da će se išta promijeniti do naše državne mature, što znači da ćemo polagati po ovom programu. Ne bi li se onda i nama, kao i učenicima strukovnih škola, trebali osigurati dodatni sati kako bismo kvalitetno obradili ono što su stručnjaci zamislili u svom programu? Pet i četiri ipak nisu isto!

U retrovizoru: pregled državnih natjecanja

Pohvaljeni učenici

LOGIKA

Na državno je natjecanje iz logike svojim znanjem dospio učenik prošlogodišnjeg IV. f razreda **Filip Šišić** uz mentorstvo profesora Petra Runje.

ENGLESKI JEZIK

Leona Grujić, učenica III. e razreda, predstavila je Treću na državnom natjecanju iz engleskog jezika, uz vodstvo profesorice Marijane Ivce.

LIDRANO

Na Lidranu nismo bili uobičajeno najbrojniji, što je naravno šokiralo sve obožavatelje naše dramske skupine GTTG. Ipak, svoj je glumački talent imao prigodu pokazati učenik IV. e (sadašnjeg) razreda, **Leonardo Kračić**, svojim monologom iz Tribusonove Povijesti pornografije. Odličan uspjeh postigao je i **Matko Buntić**, sada učenika III. e razreda, uz poticaj i mentorstvo profesorice Branke Milković. Njegov je novinarski tekst «Čija je dama ljepša» posebno pohvaljen na županijskom natjecanju i državnoj smotri.

I naš je školski list **Mi mladi**, prema mišljenju komisije, zaslužio pokazati svoje stranice na državnoj razini, a za to su zaslužni učenici novinarske grupe, profesorice Maja Ilić i Darka Sudarević, informatički tim (Cvetnić i Hudovsky), Eva Jurković svojim umijećem fotografiranja, dramska skupina koja je spremno pozirala za naslovnice, naši sugovornici, profesori i učenici koji su na bilo koji način pomogli u izdavanju školskog lista. Moja je malenkost imala čast predstavljanja školskog lista na državnoj smotri.

GEOGRAFIJA

Nino Mihaljek, učenik IV. a razreda, gotovo je počasno pozvan na državno natjecanje iz geografije, a za natjecanje ga je pripremio profesor Krešimir Župetić.

KROS

Četiri su djevojke predstavile Treću na državnom krosu: **Martina Šuster**, **Matea Čorić**, **Matea Karlović** i

Petra Ivašković. Njih je naravno istrenirao profesor Mato Banovac.

ATLETIKA

Čak se dvanaest djevojaka plasiralo na državno, ponovno uz vodstvo profesora Mate Banovca. Zlato su osvojile **Dora Ilijaš** (1. mjesto u trčanju na 100 m) i **Ana Šimić** (1. mjesto u skoku u vis). Ostale su naše predstavnice: **Ivan Šimić**, **Sarafina Margić**, **Katarina Mihić**, **Ivana Lešnjak**, **Anđelka Milakara**, **Marija Radoš**, **Nikolina Hajdinjak**, **Petra Rešetar**, **Aleksandra Dinčić** i **Vanda Jurčec**.

KOŠARKA

Naši su košarkaši prošle godine jednostavno briljirali. Godinu im je svakako obilježilo osvojeno zlato na Kupu Krešimira Čosića, još jedno zlato sa zagrebačkog prvenstva škola i državno natjecanje. Njihov je voditelj bio i ostao profesor Antonio Perić, a slavna su imena pobjedničke postave: **Mijo Bežovan**, **Juraj Rončević**, **Danijel Perić**, **Filip Leko**, **Antun-Toni Reić**, **Marko Balen**, **Luka Franjul**, **Denis Đuknić**, **Filip Stanić**, **Nikola Penić**, **Josip Ilić** i **Marko Basara**.

Dvije bivše učenice osnovale dramsku skupinu na svom fakultetu

Gluma iz gušta

Nedostaje nam dramska i rad subotom

Irena Nikolić

Ljubav prema glumi nikad ne nestaje. Da je to zaista tako, dokazuju **Martina Kolaček** i **Monika Deda**, bivše učenice naše gimnazije koje su prije dvije godine maturirale (bile su učenice IV. d razreda) i upisale novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti. Kao dio legendarnog GTTG-a (upravo je Martina tako nazvala dramsku), koji je četiri godine zaredom osvajao srca komisije županijskog Lidrana i sudjelovao na državnoj smotri, njih su dvije odlučile pokrenuti vlastitu dramsku skupinu na svom fakultetu.

Odakle ideja za osnivanje dramske grupe na fakultetu?

Monika: Sjedile smo na kavi, onako uobičajeno ćaska-le, kada nam je sinula ideja o vlastitoj dramskoj skupini.

Martina: Jest da smo u realizaciju istoga krenule dva mjeseca poslije same ideje, ali bitno je da smo mi to sada pokrenule.

Koliko će članova imati vaša dramska?

Monika: Do sada smo imali dvije audicije, slijedi još jedna. Računali smo na petnaest članova.

Martina: Ali još uvijek nemamo ime tako da smo otvoreni za sve prijedloge!

Sad kada ste već spomenule audiciju, koliko se ljudi do sada prijavilo i koje kriterije moraju zadovoljiti?

Monika: Do sada se prijavilo tridesetak studenata, većinom s našeg faksa, premda nismo ograničeni samo na novinarstvo. Nitko ništa ne priprema za audiciju. Svatko od njih dobiva kod nas tekst i mora improvizirati.

Martina: Tekstove za audiciju preuzeli smo od profesorice Ilić, tj. to su bili tekstovi za našu dramsku u Trećoj.

Je li se prijavio još netko od bivših GTTG-ovaca?

Zasad Nikolina Šemeš, a Ivana Zadro nam je najavila svoj dolazak na audiciju.

Gdje ćete vježbati i tko vas financira?

Monika: Razgovarali smo s prodekanom i on nam je odobrio prostoriju na fakultetu.

Martina: Ono što će nam biti potrebno od rekvizita, financirat ćemo sami, tj. trošak ćemo podijeliti unutar grupe.

I što dalje? Neka natjecanja možda?

Martina: SKAZ! Ići ćemo na natjecanja amaterskih kazališnih skupina.

Monika: Sve mi to radimo iz gušta, a možda i zbog nostalgije prema našoj staroj dramskoj uz profesoricu Ilić.

Božićna akademija

Potruga za Plavom pticom

Irena Nikolić

U petak, 19. prosinca, osim službenog završetka polugodišta, tradicionalno je održana i božićna akademija. Program je vodila i posjetiteljke pozdravila učenica IV. e razreda Irena Nikolić. Glazbenu poslasticu na klaviru i flauti priredili su nam **Marko Prpić** i **Ana Votoupal**, stvorivši tako pravo božićno ozračje. Naravno, nijedan završetak nastave ne bi se tako mogao nazvati da nije naše dramske skupine **GTTG**, koja ove godine broji gotovo trideset članova. Ipak, nismo ni sumnjali da profesorici Maji Ilić neće poći za rukom da od njih napravi školske zvijezde. Ove je godine odabrala dramu Mauricea Maeterlincka „Plava ptica“. Vrlo maštovita i pomalo bizarna drama „Plava ptica“ donosi toplu priču o obitelji, Božiću, djeci i snovima koje nikada ne smiju prestati snivati jer oni mogu postati java. U takvom smo, pomalo magičnom, duhu označili završetak polugodišnje nastave i najavili blagdane. Znam da svi željno iščekujete ponovni nastup svojih prijatelja pa ću si uzeti pravo najaviti sljedeću akademiju koja će se održati na kraju školske godine.

Pozornica je postala premala za sve glumce!

Mali Lošinj bio je domaćin manifestacije Dani kruha - dani zahvalnosti za plodove zemlje

Lana Podgoršek

Grad Mali Lošinj i Primorsko-goranska županija ove su godine bili domaćini državne i svehrvatske smotre «Dani kruha - dani zahvalnosti za plodove zemlje».

Na svečanosti je sudjelovao velik broj sudionika iz cijele Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Vojvodine i Mađarske (oko 450 sudionika). Iz Zagreba je bilo nekoliko osnovnih i srednjih škola, a među njima i naša III. gimnazija koju su predstavljali **Iva Gegić, Matea Đeneš, Kristina Horvat, Lana Podgoršek i prof. Srećko Malbašić.**

Neizvjesne pripreme

U Mali Lošinj kretalo se 4. listopada, ali su pripreme započele nekoliko dana ranije i nije baš sve teklo tako glatko. Učenici su dobili zadatak ispeći kruh i krušne proizvode (po želji i mogućnostima) i napisati barem po jedan recept tradicionalnih jela. Recepti su pristizali i naša zbirka se napunila, ali problem je bio u pripremi hrane. Budući da učenici očitito nisu dovoljno ozbiljno shvatili zadatak, dobili smo samo nekoliko proizvoda. Tako uoči polaska nismo

Žao nam je što ostali učenici nisu bili aktivniji

imali gotovo ništa, nismo znali što učiniti, a profesor je bio žalostan i razočaran. Morali smo brzo nešto poduzeti i spasiti situaciju. Dogovorili smo se da će svaka od nas sudionica ispeći kruh i donijeti što više kolača i ukrasa, a ostalo smo, uz dopuštenje našega ravnatelja Martina Oršolića, morali kupiti. Kad smo se vratili iz dućana, počela je velika akcija pakiranja. Sve smo proizvode stavili u kutijice ili upakirali u ukrasni papir. Nakon toga morale smo u grad po nošnje. U posudionici narodnih nošnji «jako ljubazan» gospodin skoro nas je istjerao riječima: „Došle ste izvan radnog vremena!“ Kada je napokon vidio našeg dobrog duha, profesora Srećka, u trenu je postao najljubazniji na svijetu i dao nam sve po što smo došli. Dobili smo predivne posavske nošnje koje se sastoje od tri dijela i opanke.

U školi smo dovršili tri velika pla-

kata i uvezali našu „kuhariću“ svih recepata tradicionalnih jela koje smo dobili od učenika.

Zamislite mene! Toga dana navečer odlučila sam ispeći kruh. Naravno, mama mi je pomagala. Bilo je veselo - od glave do pete u brašnu, a i sve oko mene bilo je bijelo i brašnasto. No, na kraju je kruh ispao sasvim pristojno i dobro. Kad sam završila sa svime, već je bio kraj dana i kasna večer.

U subotu, u rano jutro, zvoni budilica. Jedva se budim, gasim budilicu i nastavljam spavati. A onda se u 7 i 10 naglo budim i shvaćam da ću zakasniti. Oblačim se i paničarim jer nema načina da se spakiram i stvorim u školi na vrijeme. Tipično za mene! Ipak, shvaćam da sam se spakirala dan ranije. Bogu hvala i na tom čudu! Kao spas u zadnji čas, mama kaže da će me odvesti. Utrpavamo kruh i ostale stvari u auto i dolazimo pred školu - kad ono: vrata zaključana. Zovem cure i kažu mi da idem na ulaz s igrališne strane. Dolazim naravno posljednja, ali ipak nisam jako kasnila.

Dani kruha – dani prijateljstva i druženja

Nakon ulaska u bus sve je bilo lakše. Put je bio zabavan jer smo se sprijateljile s dečkima i curama iz Hotelijersko-ugostiteljske škole i njihovim simpatičnim vjeroučiteljem. Kad smo došle u hotel, htjele smo ići u grad, ali centar je bio poprilično daleko pa smo odustale. Vrijeme do večere provele smo zajedno smijući se i upoznavajući jer, iako idemo u istu školu, nismo se družile. Večera je bila veoma obilna i ukusna. Iza večere bilo je predviđeno predavanje koje je otkazano, a u zamjenu su organizirane karaoke. Naravno, nas dvije (iz Treće) morale smo prve pjevati. I počnemo... i shvatim da moja

Imamo i svoje licitarsko srce,...

partnerica odlično pjeva, a ja, blago rečeno, ne zvučim baš najbolje. Tako smo se zabavljale ne razmišljajući o ranom buđenju sljedećega dana.

U nedjelju smo na nogama bile već u 6 i namučile se odijevajući nošnju, srećom da je jedna od nas znala kako se to radi pa nam je pomagala pri uređivanju. Nakon doručka krenuli smo do mjesta događaja. Već u busu, na putu do mjesta uređenja štanda, uhvatila nas je jedna «veoma draga» gospođa (inače profesorica) koja je bila malo ljuta na naše frizure, koje nisu bile po njenom ukusu, i splela nam pletenice „po vojnički“, svaka dlaka kose imala je svoje mjesto.

Dobile smo svoj izložbeni prostor i uredile ga. Nakon početka programa

Mi smo pravi pekari!!!

ravnatelj srednje škole u Lošinj razmijenio je knjigu o školi s našim profesorom i vjeroučiteljem Srećkom Malbašićem. Zatim smo prisustvovali svečanoj svetoj misi s prinosom darova. Mi smo predstavljali Grad Zagreb, a kao prinosni dar imali smo kruh i košaricu s voćem te prekrasno veliko licitarsko srce. Da bismo došli do crkve, morali smo se uspjeti brojnim stepenicama (čak 250 stepenica), ali to nas nije obeshrabrilo. Prinos darova u crkvi bio je veoma svečan i lijepo organiziran.

Nakon mise vratile smo se do štanda, poklonile ljudima sve naše proizvode i otišle na ručak. Malo smo

šetale gradom, družile se s ostalim sudionicima i uživale u toplom danu, a profesor Srećko Malbašić u međuvremenu je dao intervju za RAI (talijansku TV) i ostatak stvari (panoe) prebacio u naš bus. Povratak u Zagreb trajao je oko pet sati i svi smo bili sretni što je sve prošlo tako lijepo i dobro.

Meni se veoma sviđjelo i drago mi je što sam išla, a vjerujem da nam je svima drago što smo imali prigodu prisustvovati takvom događaju, upoznati nove ljude i doživjeti novo iskustvo, a to sve možemo zahvaliti našem dragom profesoru Srećku Malbašiću.

...a i novu suradnju!

Iz Treće u Ministarstvo pa ponovno u Treću

Irena Nikolić

Iako je svima već poznato kako ravnatelj Treće više nije profesor Zdenko Skukan već profesor **Martin Oršolić**, ne znaju svi kako on nije naš potpuno novi ravnatelj. Zato smo u tri brzopuzna pitanja odlučili riješiti sve nepoznanice o našem starom-novom ravnatelju.

Iako znamo da ste već bili ravnatelj naše gimnazije, ne znamo kada je to bilo i koliko ste vremena proveli u Trećoj.

U Treću gimnaziju, koja se tada nije tako zvala, došao sam 1981. godine i najprije dvanaest godina radio kao profesor sociologije, a zatim sam postao ravnatelj.

Kada ste točno i kako postali ravnateljem?

Ravnatelj sam postao 1993. godine, a moj osnovni cilj bio je vratiti dignitet škole i obnoviti gimnaziju nakon vremena šuvarizma i prvog dijela rata. Naime, u prostoru sadašnje Treće gimnazije, od 1978. do 1991. godine, bio je PTT obrazovni centar. Te 1993. godine u našoj je gimnaziji bilo pet prirodoslovno-matematičkih razreda, a kako je u to doba postojalo dosta gimnazija takvog usmjerenja, nismo imali dovoljan broj učenika. Zbog tog sam razloga tražio od tadašnje ministrice prosvjete dopuštenje za osnivanje općeg smjera gimnazije, i to mi je odobreno. Na mjestu ravnatelja ostao sam jedanaest godina, sve do 2004. godine.

Tada ste otišli u Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa. Što je bio osnovni razlog Vašeg odlaska i koji ste posao obavljali u Ministarstvu?

U razdoblju od 2004. do 2008. godine bio sam pomoćnik ministra Dragana Primorca. Primarni je cilj moga ulaska u Ministarstvo bio pomoći ministru, prof. dr. Draganu Primorcu, kao iskusan praktičar, u promjenama cjelokupnog odgojno-obrazovnog sustava, posebice u srednjem školstvu, a onda i ojačati poziciju Treće gimnazije, iako su već tada učenici i roditelji stvorili svojevrsan lobi za Treću. Ustvari, postojala su tri osnovna cilja: obnova zgrade škole, obnavljanje i opremanje prostora i pojačavanje kvalitete nastave. Ta su se tri cilja počela i ispunjavati, samo treba imati strpljenja. Sve ovo što radimo, radimo kako bismo poboljšali kvalitetu nastave i omogućili našim učenicima bolje rezultate i uspješniji rad, a temeljni nam je cilj vaš upis na željene fakultete i stvaranje kvalitetne karijere.

Irena Nikolić

Naša škola ovo će polugodište biti pravo gradilište. Sigurno ste primijetili radnike u tregericama, skele, cement i ostale materijale potrebne za obnovu. Također, svaki nam dan nastavu ometa zvuk bušilice, ali je to sve itekako opravdano dobrim ciljem: kompletnom obnovom škole. Razgovarali smo s našim ravnateljem **Martinom Oršolićem** i doznali kako će se obnova vršiti u dvjema fazama.

Obnova

Prva faza, prema ravnateljevim riječima, obuhvaća obnovu stolarije, prozora, svlačionica, krovništa sportske dvorane, stepeništa glavnog ulaza i dovođenje tople vode iz školske kotlovnice u sanitarne čvorove škole. Također je zamišljeno da glavni ulaz škole ponovno bude takozvana kula na kojoj je već napravljena ograda radi sigurnosti gimnazijalaca i osnovnoškolaca. Cijena prve faze obnove prelazi tri milijuna kuna, koji su pristigli iz decentraliziranih sredstava Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa.

Druga je faza ipak nešto složenija. Ona će obuhvaćati završetak zamjene svih prozora, obnovu fasade i glavnog ulaza, osigurati će se dvadeset i pet kvadratnih metara prostora za smještaj sportske opreme, a ulaz u to spremište bit će iz kabineta tjelesne i zdravstvene kulture. Ispod stubišta glavnog ulaza također će biti spremište za alat naših hortikulturaca, kako bi uređenje školskog vrta bilo što uspješnije, a tome će pridonijeti i priključci za vodu koji će se provesti do vrta. Također bi se, prema ravnateljevim riječima, napravila ograda uz pločnik, čime bi se kompletno zatvorio prostor oko kule, a izgradilo bi se parkiralište za profesore gimnazije i osnovne škole.

Kabinetska nastava

Sljedeći važan pomak učinio bi se preseljenjem osnovaca. Naime, Osnovna škola Dragutina Kušlana

U razgovoru s ravnateljem saznali smo kakve nas sve promjene očekuju

Boob, graditelj,....

podstanar je Treće gimnazije. Iako je suradnja dviju škola iznimno dobra, njihovim iseljenjem, koje se očekuje za oko dvije godine (kada se izgradi škola za njih), naša bi gimnazija profunkcionirala u samo jednoj smjeni, i to jutarnjoj. Tada se namjerava prijeći na kabinetsku nastavu i pritom opskrbiti kabinete i učionice, ponajprije prirodoslovnih predmeta, potrebnom opremom: nabaviti pametne ploče, osigurati svakom profesoru prijenosno računalo i sredstva potrebna za kvalitetno održavanje nastave pojedinog predmeta. U slučaju kabinetske nastave trebalo bi se nabaviti oko 400 garderobnih ormarića koji bi bili postavljeni na

Bude li sve išlo po planu, za dvije će godine Treća raditi u jednoj smjeni

hodniku, a u kojima bi učenici ostavljali svoje stvari umjesto u učionicama.

Postoje i plano-

...možemo li popraviti?

VELIKI

vi za obnovu malonogometnog terena s umjetnom travom oko kojeg bi se postavila zaštitna mreža. Naši bi košarkaški tereni uskoro mogli biti osvijetljeni obećanim reflektorima kako bi se na najbolji mogući način i vanjski tereni prilagodili učenicima Treće i omogućili im kvalitetnije i uspješnije treniranje. Naša gimnazija broji najviše učenika uključenih u sportsku fakultativnu nastavu, čak njih 224. U planu je i osnivanje novinarskog kabineta i povećanje novinarske skupine kako bi se pokrenulo snimanje radijskih i televizijskih emisija te školski razglas.

PLANOVI

Planova ima mnogo, a oni će se i ostvariti bude li strpljenja i novčanih sredstava. Naime, radovi će sada ipak malo usporiti, što zbog niskih temperatura, a što zbog svjetske gospodarske krize koja nas vjerojatno neće zaobići. Nadamo se da će sve teći po planu i da ćemo, kada se vratimo na godišnjicu mature, svoju učionicu zateći u neprepoznatljivom, blistavom izdanju.

Naravno da možemo!

Kako smo postali novinska vijest i stekli popularnost koja nam nije trebala

Prosvjed

Irena Nikolić

Iako mislim da ste svi imali prigodu pročitati članak o famoznom prosvjedu, a i biti svjedocima tog događaja, ipak je to jedna od onih vijesti koja zaslužuje mjesto u našoj događajnici pa evo nekoliko činjenica da se prisjetimo tog dana. U petak, 14. studenog, učenici Treće gimnazije

Oršolić dao neke odgovore tako da smo se čak dva puta kao novinska vijest našli u rukama hrvatskog čitateljstva ove godine. Nažalost, malo tko je bio svjestan mogućih posljedica. Osim javnog prozivanja pojedinih profesora, učenici su zaradili po tri do četiri neopravdana sata, mladi- ma od sebe pružili loš primjer, naveli

Malo nas je, al' nas ima!

odlučili su bojkotirati nastavu zbog nedavno prihvaćene stavke Statuta naše gimnazije koja izriče određenu kaznu zbog zanemarivanja školskih obveza.

Pet minuta slave

Nažalost, to je bilo onih pet minuta slave za Treću gimnaziju, ali nikako u pozitivnom smislu. Vijest o prosvjedu navela je novinare Večernjeg i Jutarnjeg lista te reportere Nove TV da svoje poslovno poslijepodne provedu u Kušlanovoj u razgovoru s ogorčenim učenicima. Uskoro je i ravnatelj Martin Oršolić izašao na ulicu, objasnio učenicima kako je došlo do nesporazuma i širenja dezinformacija te javno pozvao učenike da se vrate u svoje učionice jer ih njihovi nastavnici čekaju. Iz nepoznatih razloga (vjerojatno iz čistog bunta) učenici su odbili povratak u klupe i razišli se nakon uključanja kamera Nove TV. Novinari su i dalje dolazili provjeriti situaciju pa je ravnatelj

ravnatelja na obilaženje razreda i ne - nisu zaradili kazne prema novom stavku Statuta već samo prema učionome, dakle kao i dosad - zbog neopravdanih izostanaka ili nepri- mjerenog ponašanja u školi.

«Buka» u komunikacijskom kanalu

Postoji još samo nekoliko činjenica koje trebamo istaknuti kao nekakvu poantu ovog događaja i teksta, a to je da je pogreška učenika što nisu najprije pokušali poduzeti sve što su mogli (a to je razgovor s razrednicima, profesorima, psihologinjom, tajnicom, pa i samim ravnateljem), a tek onda, ukoliko nisu postigli željeno, stupiti u prosvjed, jer to tako inače funkcionira. Ipak, možemo reći i da je došlo do nesporazuma između zbornice i učionica, ali odgovornog ne možemo posve točno odrediti. Nadam se da ovakvih nesporazuma i propusta, i s jedne i s druge strane, više neće biti.

Za razliku od naših pojedinačnih novogodišnjih odluka Vladina je odluka stvarna

Zabranjeno pušenje

Irena Nikolić

Prvi dan nove godine donio nam je štošta novo. Kao da je Vlada odlučila umjesto nas donijeti novogodišnje odluke, među kojima se ističe zabrana rada nedjeljom i zakon o nepušenju na javnim mjestima. Budući da trčimo ka Europskoj uniji, svi stanovnici Hrvatske moraju prihvatiti brze i nagle promjene. Kako zemlje Unije već odavno imaju zakon o zabrani pušenja na javnim mjestima, u što smo se mogli uvjeriti na maturalcu u Francuskoj i Nizozemskoj, tako i Hrvati moraju mijenjati svoje navike i prilagoditi se svijetu. Dakako, pušenje će biti zabranjeno u svim javnim ustanovama, u kafićima i diskotekovima, ukratko u svim zatvorenim prostorima. Uvjerena sam kako će biti vrlo teško odreći se užitka cigarete uz kavu u kafiću, ali novčane su kazne prevelike da bi si itko mogao takav užitak i priuštiti. Konkretno, inspekcija bi u našoj školi **uhvaćenom učniku naplatila kaznu u iznosu od 2000 kn**, a ravnatelj i škola morali bi izdvojiti još mnogo veću svotu. Ako netko i misli da može baciti 2000 kn, neka se samo sjeti da to neće biti jedina posljedica. Ipak, ovakav zakon možda natjera pušače na smanjenje ili prestanak pušenja, mada skeptici kažu da će ih samo potjerati iz kafića, što će uzrokovati drastičan pad prometa u ugostiteljstvu. Međutim, zdravlje je ipak na prvom mjestu pa se nadamo da će ovaj zakon potaknuti većinu na prestanak pušenja i konačno ostvarenje novogodišnjih odluka.

Posjet Subotičana samo je početak suradnje i prijateljstva dviju škola

NOVI PRIJATELJI

Feštanje i pokazivanje umijeća

Dolazak i dobrodošlica

Poziranje za uspomenu...

Irena Nikolić

Nova je školska godina donijela i mnogo novina. Vratio nam se *stari* ravnatelj M. Oršolić, a s njime su se otvorile i određene nove suradnje. Jedna je takva i suradnja naše gimnazije s **Gimnazijom Svetozara Markovića iz Subotice**. Zašto baš s njima, pitate se. Njihova je gimnazija malo drugačija od ostalih, utoliko što unutar jedne škole postoje dva, nazovimo to tako, nacionalna smjera. Naime, unutar srpske gimnazije nalazi se po jedan hrvatski razred u generaciji. Učenici tog razreda nastavu slušaju na hrvatskom jeziku po hrvatskom programu, ali neke predmete, posebice povijest i geografiju uče dvostruko, i po hrvatskom i po srpskom programu. Školovanje baš

u takvim uvjetima omogućuje im daljnje studiranje u Hrvatskoj. Da taj smjer uopće zaživi, pobrinula se udruga Hrvata HNV. Iako su ponekad diskriminirane u vlastitoj školi, šesnaest djevojk hrvatske gimnazije vrlo je optimistično i zadovoljno svojom školom.

Ravnatelj nam je otkrio kako u planu ima još nekoliko ovakvih suradnji s europskim školama

Naši gosti stigli su 16. listopada u pratnji svog dogradonačelnika, dramskog mentora, vanjske suradnice njihove škole i razrednice. Učenici su smješteni po domovima naših učenika volontera, ručak i večera bili su organizirani u Studentskom centru, a njihov je posjet trajao četiri dana. To je ipak bilo dovoljno da upoznaju najvažnije dijelove Zagreba. Priredili smo im razgled grada u pratnji stručnoga vodiča, pogledali su dvije predstave, u HNK-u i Gavelli, a posjetili su i još neke privatne tulumbe i disko klubove. Zauzvrat, oni su u našoj svečanoj dvorani izveli svoju **predstavu Na čoši** kojom su nas nasmijali i obradovali. Njihov je posjet završio nedjeljnom misom u katedrali i ručkom, nakon čega je slijedio oproštaj od domaćina uz želju za skorom ponovnom suradnjom. Nadamo se da sve neće ostati samo na riječima i da ćemo vrlo brzo i mi imati prigodu upoznati Suboticu i nastaviti druženje.

Pozdravni govor

Školski list «Mi mladi sa Treće», kako je glasio njegov prvi naziv, utemeljen je 1957. godine

Mi (vječno) mladi

Irena Nikolić

«Gotovo svaki se od nas, mladih, osjeća pjesnikom, piscem. Mnogi osjećaju neko unutarnje vibriranje i to prenose na papir. Jedan od glavnih razloga, da izlazi list je taj, da omogućimo svakom učeniku, svakom omladincu, da se ogleda u književnom ili naučnom radu, da dokaže, koliko sam vrijedi, da postane kritičan prema sebi i prema drugima i da se široki krug omladine upozna s njegovim nastojanjima.» Ovo su riječi uredništva prvog broja lista narodne omladine III. gimnazije u Zagrebu koji je nosio ime «**Mi mladi sa Treće**».

Prvi brojevi lista

Naš je školski list rođen **25. svibnja 1957.** godine zbog želje i potrebe za izražavanjem tadašnjih učenika. Cijena mu je bila deset dinara, tiskan na običnom novinskom papiru, sastojao se od svega deset stranica A3 formata. List je bio sponzoriran, a posebno je zanimljivo da je jedan od sponzora bio „Duhan“ tako da su se čak reklamirale cigarete, što je danas nezamislivo. Sadržavao je raspravljačke članke, intervjue, osvrtne s izleta, kulturna događanja, glazbene top ljestvice, zanimljivosti sa školskog hodnika (npr. Tko se mora šišati?), učeničke profile, radove grupa izvannastavnih aktivnosti, sport, razbibrigu i ponajviše učeničke literarne radove.

Svoje je prve tragove olovke u tom listu ostavio i cijenjeni književnik **Mladen Kušec**, kao maturant upravo naše gimnazije. U jednom intervjuu za 74. broj lista Mi mladi (1994.) gospodin je Kušec rekao: «Prvi članak objavio sam u prvom broju

U našem su listu prve tekstove objavili mnogi kasnije poznati pisci

školskog lista Mi mladi sa Treće. S KUD-om Joža Vlahović gostovao sam u Sovjetskom savezu i o svojim doživljajima pisao u školskom listu. Ali, članak nisam objavio pod svojim imenom nego pod imenom svoga prijatelja Ede Hemeritha. Budući da sam iz hrvatskog jezika imao slabu ocjenu, moja profesorica hrvatskog jezika nije dopustila da ja objavim

nešto u tom listu. Zato sam se tako morao snaći.»

List je izlazio svakog mjeseca, osim u srpnju i kolovozu zbog ljetnih praznika. Javio se kao poriv mladeži za izražavanjem, a postao je „djedovina“ koju štujemo i čujemo.

Kratka povijest Treće

Ostanemo li u toj, ne tako davnoj prošlosti, svakako se moramo osvr-

nuti na životopis Treće. Želimo li razumjeti razvoj lista Mi mladi, uvidjet ćemo da nam je priča što slijedi itekako važan kamenčić ovog mozaika.

Treća je nastala odlukom Pokrajinske uprave Hrvatske i Slavonije (1922.) o diobi I. realne gimnazije na dva zavoda: I. i III. realnu gimnaziju, na čelu s upraviteljem Adamom Rubetićem. Tadašnja je Treća brojala 488 učenika, a profesor Luka Zdunić već je 1926. godine naslijedio ravnateljsku palicu. Broj se učenika konstantno povećavao, Treća se nekoliko puta selila dok nije 1937. dobila svoju zgradu u Kušlanovoj ulici, uz ravnateljstvo profesora Janka Garića. Za vrijeme II. svjetskog rata ponovno je primorana napustiti zgradu jer se u nju uselila njemačka vojska, ali u lipnju 1945. vraća se u zgradu u kojoj i danas djeluje. Do 1948. godine Treća je bila samo muška realna gimnazija, a onda postaje mješovitom. Tadašnji je školski sustav bio nešto drugačiji od današnjeg. Naime, gimnazija je imala osam razreda, dok je osnovna škola brojala samo četiri. Tek je 1956. godine utemeljen današnji sustav osam plus četiri. U razdoblju od 1961. do 1978. godine Treća nosi ime Vladimira Vitasovića, profesora Treće kojeg su ustaše strijeljali. Ime je promijenjeno na zahtjev bivših učenika kojima je on predavao. Do velikih promjena dolazi 1978. godine kada je tadašnji ministar prosvjete Stipe Šušvar odredio da je gimnazijskim danima došao kraj. Treća je tako postala **PTT obrazovni centar**. Tek je u šk. godini 1990./91. ponovno vraćena gimnazija.

Naša su istraživanja pokazala kako se 1974. godine gubi trag našem listu, vjerojatno zbog tih naglih promjena, sve do 1993. kada je list ponovno pokrenuo **profesor Joso Pilić**. Moramo primijetiti kako je list iz godine u godinu napredovao, tako je od početnih deset stranica stigao do trideset i dvije, pa četrdeset i tri, sve do današnjih šezdesetak stranica.

Sadašnja profesorica i bivša učenica III. gimnazije

Iz klupe za katedru

Irena Nikolić

Sigurno niste znali da su i neki naši profesori pohađali Treću gimnaziju. Pretpostavljam da nisu mogli odoljeti a da se ne vrata svojim počecima (možda ćemo svi na kraju to željeti). Na pitanje kakva je bila situacija u Trećoj prije četrdeset godina, jesu li učenici bili marljiviji, je li bilo markiranja i kazni te kako je škola bila opremljena, profesorica **Bran-ka Milković** (bivša učenica Treće) zavirila je u svoja sjećanja i ponešto odlučila podijeliti s nama.

«Kada sam 1969. postala učenica I. d razreda Treće gimnazije (tada gi-

ti. Naravno da smo bili skloni sitnim prevarama: došaptavanju, prepisivanju, šalabahterima. Znali smo i zajednički markirati zbog kontrolne zadaće iz latinskog ili povijesti. Bilo je opomena, ukora, a bogme i isključenja iz škole. No, moram priznati da su nas današnje generacije u mnogočemu nadmašile! Napredak tehnologije i tu je odigrao značajnu ulogu jer mobiteli i internet pružaju fantastične mogućnosti u varanju nastavnika. Nekadašnji rukom sitno ispisani šalabahteri izgledali su tako primitivno i jadno prema ovim današnjim.

Što se tiče broja neopravdanih izostanaka s nastave, on se povećava iz godine u godinu i to je ozbiljan problem koji školi postavlja nove zadaće.

Ne mislim da su prijašnje generacije bile bolje, riječ je o tome da se svijet promijenio. Uz današnje mogućnosti zabave i užitka koji pružaju mediji, tko će više čitati Ribanje i ribarsko prigovaranje?! A treba čitati i Hektorovića i ostalu lektiru da bi se kasnije u životu znalo procijeniti prave vrijednosti i o svemu kritički promišljati. Mi smo čitali. Nismo znali za Big Brother, SMS, Facebook, ali smo imali vremena i za stvarna, kvalitetna druženja.

Profesori Treće gimnazije uspješno su nas pripremili za fakultet. Zaista smo ih cijenili i voljeli.

Nadajmo se da će naša škola uskoro zablistati temeljito obnovljena, i izvana i iznutra. Stvarno to zaslužuje. I bez obzira na to koliko se vremena mijenjaju, i vi ćete u život ponijeti dragocjene trenutke proživljene u učionicama Treće gimnazije.»

Bilo je opomena, ukora, a bogme i isključenja iz škole

mnazije “Vladimir Vitasović”), fasada je bila u malo boljem stanju nego danas! I stolarija, također!

Ne mislim da su to presudne stvari za jednu školu, ali svjedoče o tome da za škole nikad nema dovoljno sredstava. Je li posrijedi trajno siromaštvo ili pitanje prioriteta?

No, valja priznati da su kabineti bili dobro opremljeni, posebice iz fizike, kemije i biologije. Nastava je bila kabinetska što znači da su učenici svaki sat odlazili u drugu učionicu, kabinet. Uz brojna pomagala i mogućnost praktičnog rada nastava je bila zanimljivija.

E, sad, kakvi smo bili kao učenici! Na to mi je pitanje najteže odgovori-

Dražan Jerković, istinska legenda hrvatskog nogometa, koračao je hodnicima Treće

HVALA TI NA SVEMU, PLAVI DEVET!

Andrej Ivan Nuredinović

Dražan Jerković, rođen u Šibeniku 6. kolovoza 1936. godine, jedan od heroja hrvatskog nogometa i učenik III. gimnazije u Zagrebu, preminuo je 9. prosinca 2008., ubrzo nakon uspješne amputacije noge, njegovog glavnog oružja te jednog od glavnih simbola Dinama i Zagreba u svijetu.

Hrvatski Maradona

Većina vaših očeva slušala je o njemu od svojih očeva. Međutim, rijetko tko od nas je o njemu znao više od imena, imena koje je uvijek nama zvučalo kao ime iz nekih bajki. I dok su mediji nabrajali Pelea, Maradonu, Vavu, Garinchu ili Zica, a na televizijama se bavili sljedbenicima Maradonine crkve ili vječitim pitanjem „Tko je od velikih Maradone i Pelea bolji“, zaboravili smo da u našim redovima imamo jednoga velikana koji bi, bez sumnje, bilo kojem od te petorice mogao na svim nogometnim poljima konkurirati. Nismo čak ni znali da je išao upravo u našu školu, jednom davno, da je prolazio istim hodnicima i imao iste brige kao mi. Mogao bih sada do besvijesti nabrajati njegove nogometne uspjehe, njegove nastupe i golove za Hrvatsku i za Zagreb. Ali, radije ću se okrenuti na jednu drugu stranu.

Nogometni biznis

Dražan Jerković jedan je od onih koji su igrali nogomet radi nogometa, ne zbog novaca ili odjeće,

blještavila i biznisa. Da, danas je nogomet biznis. Danas sa nogometnih stadiona tjeraju siromašne i srednje klase i dovode «one više». Uzimaju nam ono što je namijenjeno upravo nama, što je godinama bio sport siromašnih i malih ljudi. I mrzim njihove stadione, sponzore i ulaznice s barkodovima. Ljudi nisu kodovi! I sve te Mamiće, Štimce i Markoviće koji nam godinama uništavaju domaći nogomet zbog vlastitog profita. Možda je «mrzim» pretjerana riječ, ali dolazi iz srca, kojem otimaju jednu vrijednost, ne samo sportsku već i ljudsku, emotivnu, vrijednost zvanu nogomet.

Dražan Jerković jedan je od rijetkih koji su neiskvareno i nepokoreno otišli. Pokušao je taj biznis, taj kvazinogomet, oteti i jednoga tako poštenoga čovjeka, no nije se dao, nije htio da njegovo ime stoji na istoj polici s ljudima koji su uništavali nešto za što je on živio.

Za vrijeme bivšeg predsjednika, dok su ga se svi bojali, on je odbijao sjediti uz njega. Zato su ga

Igrao je nogomet radi nogometa, ne radi novaca, blještavila i biznisa

znali optuživati da je komunist, Jugoslaven i slično. Međutim, isti ti pokrili bi se ušima da znaju kako je veliki Dražan usred Beograda 1965. godine s ponosom izjavio da pehar maršala Tita nosi u naš, hrvatski Zagreb. Bio je legenda, nije mario za novac, niti je htio ikakva posebna priznanja za ono što je dao ovoj naciji. Umirao je od šećerne bolesti, ali umro je od tuge jer su mu uzeli sve: od amputacije noge do prodaje najvažnije sporedne stvari na svijetu.

I zato, zapamtite jednoga velikana nogometa, jednoga promotora istinskoga sporta, truda i znoja. Jednoga idola generacija prije nas. Jednoga neposlušnika, jednoga nepokorenoga diva. I zato - laku noć, **PLAVI DEVET**, i hvala ti na svemu!

Znate li tko je sve (ne)davno sjedio u vašim klupama?

Irena Nikolić

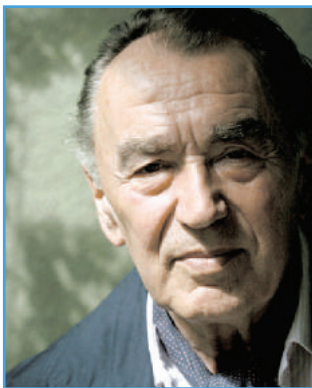
U Trećoj su se gimnaziji školovali mnogi danas poznati ljudi. Donosimo vam popis imena samo nekih od njih i predlažemo da nam tijekom ovog polugodišta napišete o kome biste nešto više željeli doznati. (Poštanski sandučić na prvom katu služi za vašu poštu nama, ako to do sada niste shvatili!) Potrudite se razgovarati ili na neki drugi način saznati zanimljivosti iz njihova života.

Željko Rohatinski

Zdravko Mamić

Milan Rakovac

Oto Reisinger

Zlatko Kranjčar

Ivan Zvonimir Čičak

Popis samo nekih bivših učenika Treće:

Milan Rakovac, književnik i publicist

Vladimir Prelog, znameniti kemičar

Dušan Džamonja, kipar

Željko Rohatinski, guverner Hrvatske narodne banke

Ivica Šerfezi, pjevač i tenisač,

Dražan Jerković, nogometaš Dinama

Miroslav Kutle, poduzetnik

Ante Peterlić, otac hrvatske filmologije i filmske enciklopedije

Branko Egon Marjanović, scenarist, montažer i redatelj

Vladimir Kranjčević, dirigent

Milan Horvat, pijanist i dirigent

Vladimir Krpan, klavirski virtuoz

Boris Vucelić, profesor dr. sc. biomedicine i zdravstva na Medicinskom fakultetu

Rudi Belin, nogometaš i trener

Zlatko Kranjčar, nogometaš i trener

Slavko Ištvanić, umirovljeni nogometaš

Luka Petrač, akademski slikar i grafičar

Zvonimir Bilić, rukometaš,

Jura (Jurislav) Stubić, pjevač

Željko Malnar, novinar i TV voditelj

Vili Matula, glumac

Zdravko Mamić, dopredsjednik Dinama

Zoran Mamić, sportski direktor Dinama

Dea Klein-Šumanovac, košarkašica Croatie, prije četiri godine izborila nastup u NBA-u

A evo i nekih profesora:

Milan Begović, književnik, profesor matematike i zemljopisa u Trećoj gimnaziji od 1928. g.

Franjo Bučar, književnik i sportski djelatnik, osnivač Jugoslavenskog olimpijskog odbora, pokretač mnogih sportova u Hrvatskoj, profesor povijesti i zemljopisa u Trećoj gimnaziji od 1922. g.

Bivši kušlanovci

U ožujku se počinju održavati tribine na kojima će gostovati bivši učenici Treće

Poznata lica iz klupa

Irena Nikolić

Od samih početaka naše gimnazije (od 1922.) mnogo tada običnih učenika nije vjerojatno moglo ni zamisliti koliko će njihovo ime značiti u budućnosti. Treća je bila dom mnogih naših zvijezda i zvjezdica. Istražili smo kojim se sve imenima možemo ponositi, a sva koja smo izostavili, nadomjestit će tzv. tribine koje će naš ravnatelj Martin Oršolić pokrenuti (točnije, obnoviti jer su postojale i ranije) već u ožujku, a voditelj će biti profesor Joso Pilić. Ovaj je projekt zamišljen kao gostovanje slavni bivših učenika Treće s ciljem edukacije kroz zabavu. U svakom vas slučaju očekuje nešto novo i zanimljivo, jedinstvena prigoda da upoznate mnoge važne osobe i pitate sve što vas zanima. A sada vam donosimo samo nekoliko zanimljivih poruka na koje smo naišli listajući stare brojeve lista Mi mladi.

Treća kao stalna inspiracija

«U Kušlanovu sam išao osam godina. Četiri godine u nižu i četiri godine u višu, odnosno današnju gimnaziju», rekao je tvorac legendarnih Smogovaca, književnik **Hrvoje Hitrec**. Vjerojatno zbog nostalgije, radnja je mnogih njegovih djela, pa tako i Smogovaca, smještena upravo na stubištu i hodnicima Treće gimnazije te u okolnim uličicama, kao što je Naselak. Dobitnik je mnogih nagrada, kao što su *Grigor Vitez*, *I. B. Mažuranić* i *K. Š. Gjalski*, ali slava ga ipak nije pokvarila, a njegova je skromnost možda i prevelika: «Nikada o sebi nisam mislio kao o prvorazrednom piscu, ali kada bih se morao negdje svrstati u hrvatskoj književnosti, to bi bilo među prvih

Treće

Branka Cvitković

Davor Dretar

dvadeset pet kada se radi o piscima za djecu.» I na kraju u svom intervjuu za 79. broj lista Mi mladi otkriva: «Za mene je naša najbolja književnica i za djecu i za odrasle – Ivana Brlić Mažuranić.»

Sve naučeno u Trećoj dobro je došlo

Svi ga znaju, svi ga čuju, jer i sam kaže: „Ovdje radio Dubrava, dobro jutro, Hrvatska!“ On je **Mladen Bodaec**, pjevač kultnog Prljavog kazališta. A evo što kaže o gimnazijskim danima u Trećoj: «Gimnazijski su mi dani ostali u najljepšoj uspomeni. Prava je šteta da čovjek mora odrasti i krenuti u život koji je puno suroviji, zahtjevniji, ozbiljniji...» Bilo kako bilo, vjerni je čitatelj lista Mi mladi, energičan je i šarmantan, a bio je naš! «U moje vrijeme, a vjerujem da je tako i danas, bila je to vrlo kvalitetna škola. Ponosim se time da mi je sve ono što sam naučio u gimnaziji dobro došlo. Znanje je ono što nitko ne može oteti: naučeno ostaje u vlasništvu i čitav se život dograđuje», poručio je učenicima Treće.

Zbog profesora Pilića zavolio pjesme

Ako vas netko uvijek može nasmejati samom svojom pojavom, onda je to naš šarmantni kajkavac **Davor Dretar Dreletronic**. Bez ikakve cenzure Drele je još 1995. godine s čitateljima školskog lista podijelio svoje ne tako sjajno školovanje u Trećoj: «Cijeli prvu godinu sam se švercao, nisam ništa pisao, malo sam učio i često markao.» A to je ostalo isto i dan danas pa je naš Drele zaslužio popravni. «Zapravo, nisam imao pojma o matematici.

Zrušila me na prvom produžnom, bolje rečeno, uredno oborila. Vadila mi je mast.» Ali, ima i pohvala: «Najbolje se sjećam Pilića, on i ja smo bili kompa. On je čovjek zbog kojeg sam jako zavolio pisati pjesme. Sjećam se da je vozio škodu koja je tada bila vrlo stara pa je bilo standardno da smo poslije nastave išli pogurati je da upali!» Danas nema što Drelle nije: komičar, recitator, voditelj, pjevač, pjesnik, glumac, a njegovo je najdraže piće i dalje gemišt!

Zabranjeno objavljivanje zbog slabe ocjene

«Prvi članak objavio sam u prvom broju školskog lista *Mi mladi sa Treće*. Ali, članak nisam objavio pod svojim imenom nego pod imenom svoga prijatelja Ede Hemeritha. Budući da sam iz hrvatskog jezika imao slabu ocjenu, moja profesorica hrvatskog jezika nije dopustila da ja objavim nešto u tom listu. Zato sam se tako morao snaći», podijelio je s novinarima lista *MI mladi* 1994. godine svoja iskustva književnik i novinar **Mladen Kušec**. Kako su se zabavljali i što mu je Treća pružila? «Često smo petkom i subotom imali ples u školi. Mi dečki dolazili smo u odijelima i kravatama. Djevojkama smo upućivali molbe za ples. Tu su bili i profesori. S njima smo igrali i utakmice.» Naravno da ni recept za pisanje nije izostao: «Pisati, pisati... Ne stajati nad praznim papirom i čekati. Teme su oko nas. Dakle, napiši, ostavi, ne bacaj, ponovno pročitaj.»

Čitajte što više

Mergetička i Eva Krležinog Vučjaka, Maša Čehovljeva Galeba, Madame Sofie Kavane Torso... Sve su to druga lica **Branke Cvitković**, zagrebačke glumice i bivše učenice Treće. «Glumčev život je život bez predaha», tvrdi ova sjajna ikona hrvatskog glumišta. Također kaže: «Novac nije najvažnija stvar u životu. Dobro je imati ga. No, treba ga pošteno zaraditi.» Iako je glumica, Branka Cvitković vrlo je prizemljena

Vili Matula

Mladen Bodalec

Željko Malnar

Jura Stublić

i realna: «Ne volim mistificirati svoj poziv. A što se dasaka tiče..., ima i drugih stvari koje život znače.» I poručuje: «Čitajte više, čitajte mnogo!»

Kažnjen zbog domoljublja

Nije Treća samo umjetnike odgojila, a da istinu govorim potvrdit će vam i **Ivan Zvonimir Čičak**, hrvatski političar, kažnjen pokušajem udaljavanja iz III. gimnazije zbog domoljubnog teksta u školskoj zadaćnici, pod nazivom *Nad razastrtom kartom moje domovine*. «Možda je autoput od Ljubljane do Gevglije simbol onog što se zove SFRJ. To je naša otadžbina!» vrlo je slobodno zaključio Ivan Zvonimir Čičak, što ga je umalo koštalo školovanja, i to baš u Trećoj!

Karikaturist lista *Mi mladi*

Svojim je crtežima ukrašavao stranice studentskog lista, surađivao je i s *Vjesnikom* i *Krempuhom*, i Švicarska i Njemačka prepoznale su njegov talent. Ime mu je **Oto Reisinger**, a po zanimanju je karikaturist. Reisinger je godinama surađivao i s našim listom, davao intervjue i svoje crteže. Izgleda da ni njemu nije lako pao odlazak iz Treće. Najvažnije je da je podijelio tajnu uspjeha: «I uz veliku darovitost treba puno vježbe i nešto što će gurati naprijed.»

I Koko je iz Treće?

Melita laže, a Koko je uvijek negdje drugdje i s nekim drugim. Njegova djela jednostavno nisu mogla biti izostavljena iz moje, ali i vaše prve literature i čitalačkog iskustva. Ponovno, radnja je većine njegovih djela smještena upravo u Trećoj ili njenoj okolini. Riječ je o **Ivanu Kušanju**, književniku koji je svoje prve romane pisao za susjede i školu, s tematikom Divljeg zapada, s mnogo kaubojica i Indijanaca. Poruka?! Ne bojte se, nije izostala: «Nikako se ne bi smjelo ostati zatvoren. Ako nitko za tebe ne dozna, onda si sam za to kriv. Treba raditi za sebe i za druge. Otvoriti se i pokazati drugima.»

Vjerske razlike ne moraju biti prepreka dijalogu

Međureligijska suradnja

Svake školske godine (u jesenskom dijelu nastave) vjeroučitelj **Srećko Malbašić** u sklopu fakultativne nastave vjeronauka provodi program međureligijske suradnje.

Profesor stalno naglašava da je Bog stvoritelj svega vidljivoga i nevidljivoga na svijetu, a svi ljudi na zemlji stvorenja su Božja te sa svima trebamo živjeti u slozi, ljubavi i poštenju uvažavajući različitosti. «Živi i svjedoči životom svoju vjeru, tuđu vjeru upoznaj i poštuju te nikada ne zabo-

vjere (džamiju), židovsku bogomolju i vjernike i na kraju grkokatolike na Žumberačkom gorju (Sošice). Odlazeći u **Sošice**, posjetili smo, na žalost po zločinima poznatu, jamu Jazovku koja nas se jako dojmila i prilično potresla kada smo doznali što se tamo događalo. Jedino nam je prof. Malbašić o povijesnim zbivanjima na tom području ponešto rekao. Strašno! Posjetili smo i rodno mjesto hrvatskog sveca Alojzija Stepinca. Krašić nas je dočeka u vre-

sno, i još uvijek smo, ponosni što smo učenici upravo ove gimnazije.

Upoznavajući različite religije, uvjerali smo se koliko je sličnosti među nama, ali i kako različitosti ne moraju biti nikakva prepreka ukoliko se prihvate. A do prihvaćanja i razumijevanja dovodi upravo dijalog, čiju važnost **prof. S. Malbašić** stalno naglašava:

Dijalog među religijama nužno je potreban prije svega za same religije

Danas ne možemo živjeti kao različite religije jedne pored drugih, a biti jedne protiv drugih.

ravi da smo svi djeca dragoga Boga koji nas neizmjerljivo ljubi i voli», ističe profesor Malbašić.

Upravo u tom duhu i na temelju tih ideja odlazimo u posjet braći koja drugačije vjeruju.

Tako smo ove školske godine posjetili vjernike i svetište islamske

menski pro hladnom ozračju, no bilo je jako lijepo.

Za dijalog je potrebno dvoje. Mi smo u svom programu obišli i više toga i zanimljiva je činjenica da su nas svugdje rado primili i svečano s oltara i iz središta džamije pozdravili kao učenike III. gimnazije. Bili

– njihov ostanak i opstanak – ali i za svijet u kojemu religije žive i koji one ipak izgrađuju ili svojim načinom propagiranja življenja ili direktnim angažmanom za svijet.

Danas ne možemo živjeti kao različite religije jedne pored drugih, a biti jedne protiv drugih.

To ne samo da bi pogodovalo stvaranju suda o neautentičnosti religija i uopće religioznosti nego bi utjecalo negativno na razvoj čovječanstva, na koji smo svi pozvani. Mi smo dužni danas priznavati svakome njemu svojstvene religiozne i duhovne vrijednosti, što je s katoličke strane Drugi vatikanski sabor i dogmatski izrazio u svojim dokumentima.

Kršćani sve više otkrivaju religiozno i duhovno blago u nekršćanskim religijama. Istražujući svoju mistiku, sve se više dolazi do spoznaja da se istinska i autentična mistika nalazi i kod nekršćana. Nekršćanski istražitelji također priznaju kršćanske mistike te čak neke od njih drže »svojima«.

Mistična iskustva kod svih imaju jednu polazišnu točku, isti Izvor, istu Istinu. Kršćanska i nekršćanska mistika bit će voditeljica dijaloga onoliko koliko se ona bude iskreno i istinski proučavala. Mistika nužno proizlazi iz duboke religiozne svijesti i prakse te nije ništa nešto što ispunjava čovjekovu prazninu već nešto što dolazi iz njegove punine, što je iskustvo punine susreta čovjeka s Bogom ili Transcendencijom ili Božanstvom.

Mistično iskustvo najbolji je put dijaloga među religijama preko kojeg njihovi mistici, htjele to one ili ne, dijaloziraju.

Kršćanska je mistika »realističnija od svih drugih naravnih mistika« (Haas) zato što ona ne može prezreti ništa što je stvoreno, jer je stvoreno od Boga, i ne može se, upravo zbog intimnosti susreta s Bogom Stvoriteljem, ne angažirati svim snagama za Božji svijet i u Božjemu svijetu.

U dijalogu među religijama na području mistike ne tražimo ono po čemu smo

najviše slični a po čemu najviše različiti, drugačiji jedni od drugih, nego uočavamo svoje specifičnosti, do čega ne bismo došli kad jedni drugima ne bismo priznavali autentičnost mističnoga iskustva i kad se ne bismo jedni s drugima konfrontirali – u zajedničkoj konfrontaciji i u zajedništvu konfrontacije.

Što je potrebno da bi se ostvarila...

Civilizacija ljubavi

Matea Radetić

Od samog početka vjerovanja ljudi se nalaze u dilemi: Je li više bogova ili je jedan? Je li On Jahve ili Alah? Na ta pitanja neki su odgovarali previše žestoko i previše zalučeno, stoga je u zajedničkoj povijesti ovoga svijeta među religijama vođeno mnogo ratova i puno je krvi proliveno u ime nečijeg Boga. No, je li zaista Bog iza svega toga ili samo ljudska mržnja i sebičnost?

Ničiji Bog, ni «naš», ni «njihov», ne želi krv. A zbog nečije krive interpretacije različite religije se i dan danas ne podnose i uzrokuju toliko smrti i toliko gnjeva.

Različiti smo. U redu. Zar je lakše nekoga ubijati nego s istim živjeti?

Dapače, ako nas toliko toga razdvaja, zašto mrziti a ne učiti od druge religije?

Upravo zbog toga veliku važnost ima **dijalog među religijama** kako se jednoga dana ne bi dogodio neki novi križarski rat ili džihad. Osim toga, takvim dijalogom saznajemo mnogo o muslimanskom, židovskom, protestantskom ili nečijem drugom načinu vjerovanja i spoznajemo da se on u srži ne razlikuje mnogo od našega. Ali, ako nema dijaloga, sve pada u vodu. Vrlo je važno stvoriti sponu bratstva i ljubavi među različitim vjerama. Ako ni zbog čega drugog, onda barem radi zajedničkog opstanka na ovom svijetu koji smo primorani dijeliti. Ali, zašto svijet dijeliti uopće? Zašto ne bismo mogli surađivati i prkositi zlu zajedničkom ljubavlju prema Bogu, makar različito nazivanom?

Jer «Bog je ljubav - i ljubav je od Boga. Ona nije od svijeta. Nije ni od čovjeka. Ona je od samoga Boga. Bez te ljubavi svijet ne može postojati. Ni čovjek bez te ljubavi ne može postojati; čovjek koji sve više biva svjestan svoje ugroženosti od sila ovoga svijeta što ih je sam oslobodio, i od civilizacije koju je on sam izgradio - ako ta civilizacija ne postane ujedno 'civilizacija ljubavi'», podsjeća nas **Ivan Pavao II.**

Posjet džamiji i Židovskoj općini

Osnove islama i judaizma

Matea Radetić

U okviru fakultativnog programa vjeronauka posjetili smo nekoliko vjerskih zajednica i upoznali osnove njihove religije i specifične običaje.

Židovstvo (judaizam)

U Židovskoj općini u Zagrebu **ra- bin Luciano Prelević** upoznao nas je s osnovnim temeljima židovske vjere i ukratko nam ispričao povijest i današnje stanje Židovske općine u Zagrebu.

Ova zajednica (općina) osnovana je 1806. godine, a svoj procvat postigla je između dva svjetska rata. Godine 1941. brojala je 11.000 članova, a Drugi svjetski rat preživjela je samo jedna četvrtina zagrebačkih Židova. Danas Židovska općina Zagreb broji oko 1500 članova.

Judaizam je religija židovskog naroda (Hebreja), a njihova je povijest opisana u hebrejskoj Bibliji, posebno u Petoknjžju (Pet Mojsijevih knjiga ili Tora (Zakon)).

Zakon i pokornost Zakonu središte je judaizma. Sastoji se od 613 zapovijedi (mitsvot) - 248 pozitivnih naloga i 365 zabrana. Te su zapovijedi izraz Božje volje i zato su obvezne Židovu vjerniku. Osim Tore, Židovi imaju i druge svete spise: Bibliju (knjige), Mišnu (ponavljanje) i Talmud (proučavanje).

Središte javnog štovanja i društvenog života židovske zajednice jest sinagoga, a središte vjerskog života dom, čak i više nego sinagoga. Najznačajnija je svetkovina tjedni šabat. Šabat znači odmor tako da je šabat tjedni odmor od rada i svetkovina vjerskog i obiteljskog značaja. Od ostalih blagdana i svetkovina važniji su: Pasha (Pesach), Pedesetnica (Shavuot), Sjenice (Succot), Posvećenje (Hannukah), Purim, Nova godina

(Rosh Hashanah) te Dan pomirenja (Yom Kippur).

Islam

Prva religija o kojoj smo saznali i naučili nešto novo, posjetivši njihovu zajednicu, bio je islam. **Muftija Hafis Alili Asiz** poželio nam je srdačnu dobrodošlicu, objasnio pravila (svi moramo prije ulaska skinuti cipele, a žene, tj. djevojke, moraju zavezati maramu preko glave).

Uveo nas je u zagrebačku džamiju i ukratko nam objasnio sve što bismo trebali znati o islamu. Naučili smo tako da je islam monoteistička svjetska religija koju je utemeljio Muhammed i da sama riječ islam (al-islam) znači zapravo «predanost Bogu».

Muslimani vjeruju u Isa-a (Isusa), ali vjerovanje da je on Bog smatra se najvećim grijehom (širk). U Kur'anu jedina žena spomenuta imenom jest Merjem (Marija), majka Isaova. Prema islamskom učenju Merjem je začela bezgrješno i Božjom voljom, a njen je sin samo Božji poslanik i Božji rob, a ne Božji sin. Kada je Isa čuo da ga neki sljedbenici proglašavaju Bogom i sinom Božjim, pao je na koljena i molio Stvoritelja za oprost. Tako je nastala podnevna molitva.

Islam ima pet bogoštovnih dužnosti: Ispovijest vjere, Obrednu molitvu, Ramazanski post, Obavezni vjerski prinos i hodočašće u Meku.

Osnovno je načelo Kur'ana: «Činiti dobro, a izbjegavati zlo!»

Žene se u islamu moraju pridržavati pravila da uvijek i svugdje, osim u svom domu (i to ako u njemu nisu gosti) nose maramu (feredžu) preko glave jer, po riječima muftije, kosa predstavlja «sredstvo» zavodačenja.

Broj muslimana u svijetu danas je teško odrediti, ali smatra se da je brojka od 1,1 milijarde najbliža realnosti.

Pjesma sa Žumberka

Magdalena Andrijanić

Od cjelodnevnog izleta u malo mjesto **Krašić**, u blizini Jastrebarskog, trebala bih izabrati dio koji me se najviše dojmio. U početku mi je to bilo teško jer je cijeli izlet bio više nego zanimljiv, poučan, raznolik, ali i prohladan. No, nakon podužeg razmišljanja zaključila sam da mi se zasigurno najviše svidjela grkokatolička misa.

Dopala mi se ta crkvice koja je zračila intimnošću, pozitivnom energijom i toplinom. Zapravo sam i očekivala da će tako biti čim su nas one drage časne sestre srdačno dočekale. Mislila sam da ništa neću razumjeti, ali pogriješila sam. Puno se riječi može povezati s hrvatskim riječima. Cijela misa je trajala otprilike koliko i u našim crkvama. Između ostalog, ti trenuci su me podsjetili na miris koji dugo nisam osjetila. Miris tamjana. Istaknula bih jednu stvar koja mi se najviše svidjela, a to je da se tijekom skoro cijele mise pjevalo. Razlog zašto mi se baš pjevanje najviše urezalo u pamćenje jest to što smo tim činom svi mi (sudionici) bili najviše povezani, združeni (bar mi se tako činilo). I ja sam osobno osjećala veću povezanost s Bogom upravo na taj način. Lijepo je vidjeti i čuti kako se svi zajedno pjevanjem veselimo Bogu i na taj ga način slavimo. Iskreno, sa strepnjom sam dočekala misu jer nisam mislila da nam je ona tako bliska. Očekivala sam veliki odmak od naših misa te sam mislila da se neću moći pronaći u njoj. Ali jesam.

Svidio mi se svaki dio izleta. Od toplog jutarnjeg napitka, preko svete mise (ona pogotovo) i jame Jazovke, do samoborskih kremšnita. Mogu samo zaključiti da mi je jako drago što sam išla na ovaj izlet i naučila sam da nema ništa loše u tome da se upoznajemo s drugim religijama i njihovim običajima.

Dr. Zvonimir Kurečić, rimokatolički svećenik koji vrši bogoslužje i po grkokatoličkom obredu, upoznaje nas sa specifičnostima istočnih katolika

Andreja Marušić

Naš vjeroučitelj Srećko Malbašić ove školske godine na posebit način radi na upoznavanju drugih konfesija i na njihovu zbližavanju. Već smo bili u Židovskoj općini i u džamiji, a danas smo na putu u Križevce gdje želimo posjetiti braću grkokatoličke vjeroispovijesti.

Ovaj susret iskoristili smo i za razgovor s **dr. Zvonimirom Kurečićem**, rimokatoličkim svećenikom Zagrebačke nadbiskupije i prebendarom Prvostolne crkve zagrebačke, na službi u zagrebačkoj katedrali i Nadbiskupskom duhovnom stolu u Zagrebu.

Kako ste odlučili postati svećenik, i to u današnje vrijeme materijalizma?

Za svećenika sam se odlučio nakon osnovne škole, ali ideja je postojala već i prije. Tijekom studija u Zagrebu i Rimu učvrstio sam svoj duhovni poziv. Za svećenika Zagrebačke nadbiskupije zaređen sam u zagrebačkoj katedrali 1978. U svome pozivu slijedio sam samo jedan unutarnji glas, Božji glas, koji me vodi u moje svećeništvu.

Znamo da radite na zbližavanju svih kršćana. Provodite li, osim molitve, i kakve druge aktivnosti na tom polju?

Uz ostale svećeničke dužnosti (slavljenje svetih misa, propovijedanje, ispovijedanje u katedrali i po župama) bio sam jedno vrijeme odgovoran za uvođenje vjeronauka u škole, a također sam niz godina vodio zagrebački crkveni sud. Uz to čitavo vrijeme sam aktivan u ekumenskom djelovanju na zbližavanju kršćanskih Crkava i crkvenih zajednica u Zagrebu i okolici. Uz organiziranje ekumenskih molitava u Zagrebu i Zagrebačkoj nadbiskupiji kao tajnik Povjerenstva Zagrebačke nadbiskupije za ekumenizam i dijalog te kao predsjednik Hrvatskog

biblijskog društva imam stalnu prigodu susretati se s predstavnicima i voditeljima raznih kršćanskih Crkava i crkvenih zajednica u gradu Zagrebu i okolici. Osim molitava ti mi susreti omogućavaju razna zbližavanja kroz razgovore i konkretne pomoći i pothvate.

Znamo da Sv. Oca priznajete kao vrhovnog poglavara Crkve. Možete li nam hijerarhijski nabrojati počasne nazive u Vašoj Crkvi – od pape do vjernika civila?

Ja sam rimokatolik, ali imam dopuštenje kao svećenik vršiti bogoslužje, uz svoj rimski obred, i po grkokatoličkom ili bizantsko-slavenskom obredu. To dopuštenje daje Sveta Stolica u Rimu. U nedjelju, 24. veljače 2008., vidjet ćete me kako služim u grkokatoličkoj katedrali u Križevcima. U Katoličkoj crkvi ima više jednakopravnih obreda. Obred uključuje liturgijsku, teološku, duhovnu i disciplinsku posebnost. Uz većinski rimski obred Zapadne ili latinske cr-

U Hrvatskoj ima oko 18.000 grkokatolika

kve postoje i mnogi istočni katolički obredi aleksandrijske, antiohijske, carigradske, asirsko-kaldejske i armenske baštine. Grkokatolicima se nazivaju istočni katolici koji slijede carigradski ili grčki, tj. bizantski obred grčke i slavenske vlastitosti. Grkokatolicima je vrhovni poglavar rimski biskup, papa ili Sveti otac. Nazivi hijerarhije su sljedeći: biskup ili eparh ili vladika; generalni vikar ili protosindel; dekan ili protoprezbiter; župnik ili paroh; župni vikar ili kapelan. Počasni su nazivi: protjerej stavrofor (s pravom nošenja prsnoga križa) i protjerej.

Kako izgleda jedan prosječan dan (s obvezama i dužnostima) jednog grkokatoličkog svećenika?

Život i prosječan dan jednog grkokatoličkog svećenika ne razlikuje se

zanatno od načina života i djelovanja jednog rimokatoličkog svećenika. Uz redovitu svagdanju molitvu, služenje svete liturgije ili mise, katehizacije, sprovoda, posjeta bolesnima, rada u župnom uredu i susreta sa župljanima, jedina razlika jest u načinu života koji nameće slučaj ako svećenik ima svoju obitelj.

Koliko vjernika grkokatolika ima u Zagrebačkoj nadbiskupiji i koliko ih uopće ima u Hrvatskoj?

U Hrvatskoj su grkokatolici Hrvati uglavnom Žumberčani, zatim Rusini i Ukrajinci. Svih grkokatolika u Hrvatskoj ima oko 18.000, a samo u Zagrebačkoj nadbiskupiji ima ih preko 13.000. Njima treba pribrojiti i ukrajinske grkokatolike u sjevernoj Bosni te Hrvate u Sloveniji. Svi se oni nalaze u Križevačkoj biskupiji ili eparhiji na čijem čelu stoji preuzvišeni gospodin biskup mons. Slavomir Miklovič, grkokatolički vladika križevački. Križevačka biskupija se nalazi u sklopu Hrvatsko-slavonske crkvene pokrajine ili metropolije na čelu sa zagrebačkim nadbiskupom i metropolitom uzoritim kardinalom Josipom Bozanićem. Metropoliji još pripadaju biskupije u Đakovu, Požezi i Varaždinu.

Jesu li blagdani isti kao i kod nas rimokatolika i po kojem ih kalendaru slavite?

Uz neke neznatne razlike svi glavni blagdani i liturgijska godina uglavnom se poklapaju. Uspoređujući svetkovine grkokatolika i rimokatolika, otkrivamo zajedničku baštinu i zajednički sadržaj slavljenja. U Hrvatskoj svi grkokatolici slave blagdane po gregorijanskom kalendaru. Starijim julijanskim kalendarom služe se grkokatolici Ukrajinci u Bosni i Hercegovini.

Imate li Vi kao svećenik grkokatolika po zakonu celibat ili se ženite?

Na ovo pitanje već sam odgovorio. Ja sam rimokatolički svećenik i mene veže zakon obveze beženstva ili celibata. Kod naših grkokatolika poštuje se stara istočna tradicija re-

đenja oženjenih muškaraca za đakone i prezbitere (svećenike). Kandidat za svećeništvo mora se prije ređenja za podđakona odlučiti između ženidbe i beženstva. Grkokatoličke redovnike (monahe, jerođakone i jero-monahe) i redovnice (monahinje) uz zavjet poslušnosti i siromaštva veže i zavjet čistoće koji uključuje obvezu beženstva ili celibata.

Osim Biblije koju biste nam knjigu još mogli preporučiti kao zanimljivu i korisnu?

Osim Svetoga pisma ili Biblije kao temeljnog kršćanskog teksta i osobito evanđelja kao kršćanskog ustava, svaki bi katolik trebao proučavati Katekizam Katoličke crkve ili barem njegov Kompendij (Priručnik). Tu su obrađene osnove naše vjere, života, morala i molitve. Svakako

bih vam preporučio kao zanimljivu i korisnu knjigu sadašnjega Pape (bivšeg kardinala Josepha Ratzingera) Isus iz Nazareta.

Zahvaljujem Vam na „izgubljenom“ vremenu i molim Vas za jednu završnu misao, ideju ili poruku upućenu nama mladima iz III. gimnazije.

Vi kao mladi imajte hrabrosti biti otvoreni stjecanju znanja, istraživanju i otvorenosti životu. Uz svoju solidnu humanističku naobrazbu

nikako nemojte zaboraviti i na produbljanje vjerskog znanja. Solidno poznavanje sadržaja vjere neka vam pomogne kao izazov upoznavanja i prihvaćanja Isusa Krista, Boga koji je postao Čovjekom kako bi čovjeka spasio i priveo k Bogu. Imajte živu i zdravu vjeru u Boga Oca, ukorijenjenu u postojećoj nadi u ispunjenje

svega onoga što je Isus Krist propovijedao, a djelovanje Duha Svetoga neka vas prožme ljubavlju prema Bogu i prema bližnjemu.

Hvala Vam lijepa i neka Vas Bog prati na Vašem putu!

Hvala tebi, Andreja, na postavljenim pitanjima i na povjerenju. Hvala i vašem vjeroučitelju prof. Srećku Malbašiću koji nas je upoznao i povezo. Blagoslov Gospodnji, njegova milost i milosrđe neka bude sa svima vama!

Humanitarna akcija:

Treća – prvima

Malo truda za puno veselja!

Ivonna Fiket

Nastavljajući tradiciju, i ove smo godine organizirali dobrotvornu akciju prikupljanja darova za napuštenu djecu u **Nazorovoj**.

Ovogodišnju akciju nazvali smo «Treća – prvima» čime želimo naglasiti da oni sa slabijim imovinskim statusom ili napušteni od svojih najbližih nisu „trećerazredne osobe“, nego upravo suprotno, oni su među prvima u našim očima i u očima našeg Spasitelja.

Akciju je organizirao profesor **Srećko Malbašić** uz svesrdnu pripomoć profesora **Tomislava Mikičića**.

Skupili smo veliku količinu novaca čime smo kupili mnogo slatkiša za djecu u Nazorovoj, a ostatak prikupljenih sredstava i robe poklonili smo gospođi Šemsi Šečić - majci četvero djece od kojih je dvoje teško bolesno.

Voditeljica doma za djecu u Nazorovoj dočekala nas je srdačno i zahvalila na darovima istaknuvši da smo donijeli mnogo toga te da će slatkiša imati vjerojatno do Uskrsa. Zatim nas je uputila do najmlađe djece u domu s kojima smo se igrali do ručka, a kada smo odlazili, otputila su nas plačem i razočaranim pogledima.

Iako djeca imaju mnogo igračka i crtića te veliku ljubav zaposlenica doma, u očima im se vidi žudnja za toplim domom i roditeljskom pažnjom. Nadam se da će im neki roditelji to jednog dana i pružiti.

Posebno zahvaljujemo II. d i IV. c razredu koji su skupili najviše novca te profesoru Vladimiru Mikecu i Srećku Malbašiću koji su dali vrijedne novčane priloge.

Profesorice Ljubica Kostanić i Irena Bastić darovale su odjeću i obuću u izobilju pa i njima posebno zahvaljujemo.

Naravno, hvala i ostalim razredima koji su skupili koliko su mogli, a hvala i onima koji nisu darovali ništa, možda će to učiniti iduće godine.

Budući da se roba prikupljala u prostoriji Kluba škole, ne znamo tko je sve još donosio slatkiše, odjeću, obuću i igračke, ali znajte da ste svojim vrijednim donacijama uljepšali blagdan djeci u Nazorovoj.

*Još jednom smo se
uvjerali koliko je lijepo
usrećiti druge*

Unatoč nekim propustima naše sedmodnevno putovanje bilo je provod života

Praške ludorije IV. a

Zvonimir Zidar

Godinu dana bili smo «dobri» samo zbog tog čuvenog Praga, «nismo» radili nikakva s... u strahu da nam ne bi oduzeli to sedmodnevno ludilo. Često su nam prijeli: »Nećete ići na maturalac jer imate 1839549 izostanaka, nećete ići na maturalac ako ne pokrećite razred, nećete ići na maturalac ako zapalite klupu...» I mi smo to donekle poštovali, ali ipak samo donekle.

S nama su na maturalac krenuli i profesori, naša raska **Nataša Drenčić Jerković** i mirna i smirena profesorica **Darka Sudarević**, zatim naš «čupavi» vozač Damir i zbunjena vođa Slavica (ne znamo joj ime pa recimo da se tako zove).

Beskrajno putovanje

Prvi cilj je bio **Salzburg**, Mozartov grad (za nas važan samo zbog Mozartkugli) i smjestili se u hostel na kraju grada. Prolazeći kroz grad, ljudi su nekako skužili da smo Balkanci pa su nas s prozora polijevali vodom, nešto neviđeno u državi EU-a.

Oko ponoći doživjeli smo još jedan incident: neki Pakistanac ili Indijac, što je već, naslutio je da smo Balkanci pa nam je upao u sobu i svojim smiješnim naglaskom optužio nas da smo istukli nekog lika, a njemu se pridružio i neki mangup s bocom u rukama. Sve što smo rekli u svoju obranu, oni su poništavali riječima: «I know you're lying». Na kraju su nas ostavili da spavamo u strahu da nam se neki avion ne zaleti u sobu. Ujutro smo krenuli za dvorac Neuschweinstein, jedno od sedam novih svjetskih čuda. Bili smo malo preambiciozni jer smo očekivali da ćemo stići za četiri do pet sati, koliko zapravo i treba od Salzburga do

tamo. Nažalost, naš čupavi vozač pod utjecajem vodičke Slavice uspio je petnaest puta fulati skretanje i naš put se svodio na poruke: Welcome to Austria, Welcome to Germany pa tako nekoliko puta. Napokon smo stigli u taj čuveni *Nojšvajnstajn* i razgledavajući dvorac vijorili hrvatsku zastavu. Kasno navečer došli smo u München u kojem ništa nismo vidjeli, ali su naše cure pokazale fenomenalan ukus za odjevanje te su i tako smiješno obučene uspjele zadiviti Švabe.

Rano ujutro trebali smo posjetiti Allianz Arenu, ali tamo se igrala utakmica pa nismo opet ništa vidjeli.

Sljedeći cilj bio je **Plzen** i njegova pivovara. Tamo smo opet stigli nekoliko sati kasnije od planiranog, ali smo vidjeli kako se radi piva, *weee*. Zaista lijep doživljaj.

Napokon Prag

Navečer smo ispunili svoj središnji cilj i došli u **Prag**, u hotel Slaviju. Iako smo bili umorni, odmah smo izletjeli van iz hotela i išli u potragu za pivnicom. Tražili smo poštenu pivnicu od 10 navečer do 5 ujutro. Pritom smo uletjeli u *gay* disko, skoro dobili batina od navijača praške Sparte te prošli cijeli grad tramvajem 22 čiji sam broj nosio u

gaćama tri sata po Pragu. Sva sreća da je promet u Pragu vrhunski organiziran, tramvaji kasne po sekundu dvije. Sutradan ujutro trebali smo ići u nekakvo razgledavanje Praga, ali smo nas trojica (A.I.N., N.R. i ja) iz sobe 354 bili u dubokom snu i nije nas probudilo glasno lupanje profesorice D.S. Nakon nekog vremena na našem se prozoru pojavio neki Čeh na lojtrama te nas probudio riječima: «Vodka, vodka!» Ma kakva votka, glupane?! Razgledavanje je trajalo otprilike pet sati pa smo mrtvi i umorni zasjeli u McDonalds, a nakon toga spavali do navečer. Navečer je nas desetak izašlo van i nakon «par» piva hodali smo ulicama i skupljali Hrvate po Pragu pjevajući domoljubne pjesme.

Otkrili smo da na svakih 20 metara stoji crnac koji ti nudi: «Cabaret, Cabaret, you want sex?» Nakon burne noći probudili smo se kao novi i bili spremni za dvorac Konopište. Taj dvorac je pun oružja i mrtvih životinja pa je bilo zanimljivo. Nakon toga smo opet mrtvi umorni svi pozaspali i navečer nam se nije dalo u onu rupu na pet katova pa smo ostali u hotelu i...

Sljedeći dan, posljednji dan u Pragu, svi smo otišli na bazen koji je bio blizu našeg hotela. Bazen je u tako lošem stanju da iz vode rastu trave i mi smo bili jedini kupaći. Kasnije smo išli u *shopping* (i muškarci vole *shopping*), a navečer nas je čekala vožnja brodom po Vltavi. Osim nas, na brodu su bili i neki Rusi koji su nas nakon vožnje vjerojatno prezirali. Bila je to tipična balkanska vožnja brodom. Poslije toga smo opet otišli u onu rupu na pet katova, ali je bilo dobro. Nakon sat vremena sna ujutro rano krenuli smo za Zagreb. Usput smo bili u nekom gradiću u kojem smo se opskrbili šurikenima i promijenili krune u eure. Oko osam navečer napokon smo stigli u Zagreb, bila je to neočekivano brza vožnja. I to je to, naše sedmodnevno ludilo je završilo. Unatoč kritikama ipak je to bio provod života.

4. b

Ja mogu najviše!

4. c

Veselje je počelo!

4. f

4. d

Krenete li našim stopama, nećete požaliti

Irena Nikolić

Točno u ponoć, ili ipak malo kasnije, baš suprotno od poznate nam bajke, Pepeljuge i prinčevi nisu morali biti kod kuće nego na autobusnom kolodvoru. Nimalo umorni, standardno uzbuđeni, naši su putnici iz 4. c i e razreda u pratnji dama, profesorice **Zrinske Zrnčić-Krajnović, Sonje Bijelčić-Cvetković, Vesne Prpić i Katice Kosić**, krenuli na, od prvog razreda sanjano, maturalno putovanje. Odredišta: romanti-

ku: predobro je da bi bilo istinito, na žalost, mi smo to i iskusili. Već nam je sljedeće naše odredište, **Amsterdam**, ponudilo hostel u rubnom dijelu grada. I klima nas je pomalo iznenadila. Nakon vrućeg Nürnberga, u Amsterdamu nas je dočekaao zagušljiv zrak i hladna večer uz kišu. Sobe su bile vojnički uređene: šest kreveta, od toga dva na kat i jedan bračni. Povrh svega, prozori se nisu dali otvoriti, a kupaonici je nedostajala upravo kada! Međutim, nismo mi baš toliko razmaženi da bi nam

to pokvarilo raspoloženje. Nakon prvog razgleda grada dobili smo iščekivano slobodno vrijeme koje su neki iskoristili za kavu (jako skupu), neki su zavirili u disko-klubove da se uvjere u europski stil i glazbu, dok su neki ipak nastavili istraživati grad. Umalo zaboravih, zvijezda našeg putovanja, svestrani **gospodin Joškec**, vodič naše avanture, znao je gotovo svaki kutak Amsterdama te nam dijelio preporuke za muzeje, kafiće i disko-klubove. O njegovoj svestranosti još samo nekoliko riječi da se uvjerite u istinitost: pjevao je operu, studirao povijest likovne umjetnosti, veliki je gurman, propuetovao je pola svijeta, priča barem tri jezika, prilagodljiv je i uživa u malim stvarima. Jednom je riječju fascinantant! Vratimo li se slijedu, dodat ćemo samo kako smo u Amsterdamu proveli tri dana u potpunoj slobodi. Prošetali smo poznatom i zloglasnom Ulicom crvenih svjetiljki gdje nas je dočekala gay parada i gospodične u izlozima (koje nikako ne smijete fotografirati), kojima je čak plaćeno mirovinsko i zdrav-

Bajkovito putovanje

čan Pariz, nemiran Amsterdam i još nekoliko europskih gradova.

Raskošan smještaj u Nürnbergu – asketski u Amsterdamu

Krenemo li kronološki, prvu smo noć proveli u **Nürnbergu**, gradu poznatom po velikom sudu za zločince koji su vješani u dvorištu suda. Opisati se ne može naše oduševljenje smještajem: dvokatne sobe koje su uključivale kuhinjicu, kupaonicu, dnevni boravak s plazmom i ogromnu terasu. Večera je također bila fascinantna: meso s roštilja i prilozi u romantičnom dvorištu osvjetljenom lampionima. Svi ste čuli izre-

Oni se sigurno neće izgubiti!

Uvijek spremno poziraju
ispred objektiva novog
Lupina

stveno osiguranje za njihov posao. Upozorili su nas da jako pazimo na svoje stvari, i to s pravom. Naime, žena je nama ispred očiju pokradena i naravno da nitko nije reagirao, u europskim gradovima svatko gleda svoja posla. Od viđenog svakako moram izdvojiti Rijks museum u kojem su izložena djela velikih umjetnika, poput Rembrandta.

O, Champs Ellyses...

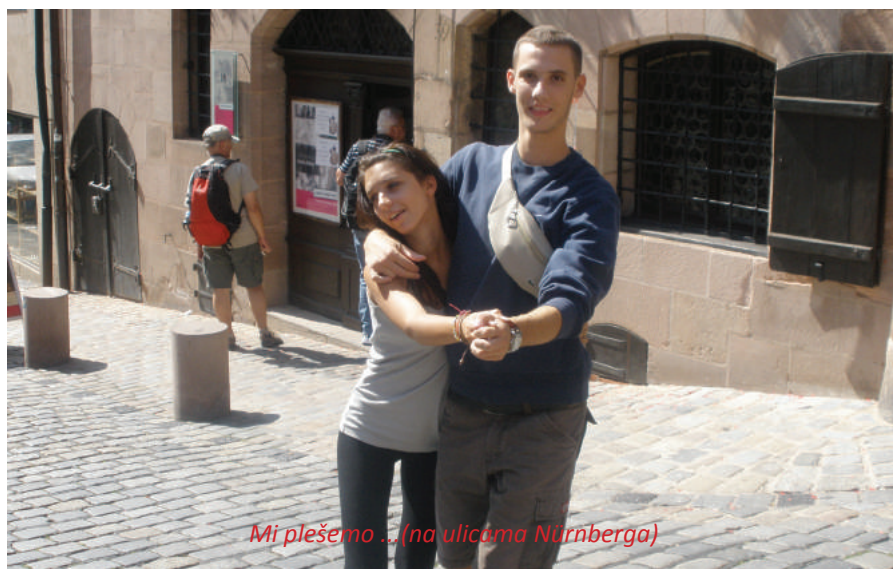
Tri su dana jako brzo prošla, a maturanti su Treće krenuli prema **Parizu**. Ulazeći u Pariz, prošli smo kroz poznati **Champs Ellyses**, najraskošniju, najveću i najljepšu ulicu Pariza, omeđenu luksuznim trgovinama i restoranima te prekrasnim i uređenim "vrtovima", baš kao što ime govori: Rajski vrtovi. Ta ulica završava Trijumfalnim vratima koje je dao izgraditi veliki Napoleon. Namjeravao se pod tim vratima oženiti svojom ljubavi. Ipak, sudbina je bila brža pa je tako Napoleon umro prije negoli su vrata dovršena. Pogađate, naravno, tko nam je uljepšao vožnju Champs Ellysesom: vodič Joškec koji je na razglas pustio slavnu pjesmu *O, Champs Ellyses*. Pariz je Pariz, sve ono što ste vidjeli na televiziji i zamišljali u glavi, mi smo imali na dlanu u tom trenutku. Veliki **Eiffelov toranj**, na čijem se vrhu istovremeno smrzavate od vjetra i hladnoće i uživate u čarobnom pogledu na

osvijetljeni Pariz. Na trećem je katu postavljena prostorija u kojoj su voštane figure Thomasa Eddisona, Gustava Eiffela i njegove supruge, koje djeluju vrlo živo. Naime, Gustav Eiffel nije mogao dopustiti da se sruši njegovo remek djelo (toranj) pa se preselio upravo u tu sobicu! Nadalje, **Montmartre**, najviše brdo (130 m) i posljednje selo Pariza, nije ništa manje očaravajuće. Ulica kojom se dolazi do crkve Sacre-Coeur na vrhu poznata je kao ulica slikara jer, ako onuda prolazite danju, vidjet ćete mnogo slikara amatera koji će vam ponuditi da vas portretiraju. Naravno, **Louvre** jednako zaslužuje biti spomenut. Ono što svi očekujemo vidjeti - Mona Lisu, vjerojatno najzaštićeniju umjetninu muzeja, po

mom subjektivnom mišljenju pomalo je razočarala. Vjerojatno zato jer je toliko razvikana ili zato što ja nemam klik za umjetnost. Bilo kako bilo, da obidete Louvre trebala bi vam najmanje dva dana. I za kraj, zlatni **Versailles**, mjesto povijesnih sporazuma i kraljevski dvorac. Najprije je bio običan lovački paviljon Luja XIII., a prerastao je u sjedište francuskih vladara, od kojih je prvi bio mladahnji Luj XIV, Kralj Sunce, koji je pod pritiskom oporbe prijestolnicu Francuske premjestio iz Pariza u Versailles. Takva raskoš sumnjam da će više ikada biti sagrađena. Ogromne dvorane, visoki svodovi, raskošni lusteri, sve pozlačeno, kreveti u svili, prekrasan pogled iz soba na simetrično građene vrtove prepune vodoskoka i razdvojene jezerima. Zamislite da imate sreće kao mi koračati prijestolnicom starom četiri stoljeća!

Naravno, ni noćni život nije izostao. Nismo smjeli biti u hotelu jer smo kao bili bučni. Ali šteta bi i bila ne doživjeti noćni Pariz. Pariz nas je sve očarao ali i pomalo razočarao svojom skupoćom. Ipak, vrijedilo je!

Nakon obilaska **Salzburga**, Mozartova grada, polako smo završili svoju avanturu. Vjerojatno sam još puno važnih detalja izostavila (nemamjerno), ali mislim da je i ovo dovoljno dobar prikaz i poziv da i vi krenete našim stopama i vidite kako se živi na europski način.

Mi plešemo ... (na ulicama Nürnberga)

Jesenski izleti

Priredile: Magdalena Andrijanić i Marina Kopic

Početak listopada išli smo na jesenski izlet. Neki razredi su se uspjeli izboriti za dvodnevni, dok to nekima (na žalost) nije pošlo za rukom. Ipak, svi su učenici s jednakim veseljem dočekali slobodan dan.

Prvi su razredi tradicionalno išli u Vukovar i Osijek. Drugi razredi (II. a, b, c, d, f) odlučili su posjetiti Nin i Zadar gdje im se pridružio i III. b. Unutar Hrvatske ostao je i III. e koji je posjetio Krk, Košljun i Bašku. Ostali treći razredi i jedan drugi razred iskoristili su pogodnost dvodnevnog izleta te otišli izvan granica Hrvatske. Tako je III. a posjetio Graz, učenici III. c i d razreda bili su u Beču i Bratislavi, III. f je uživao u čarima Budimpešte, a II. e je kao svoje odredište izabrao Beč. Četvrti su razredi za svoj izlet, vjerojatno posljednji srednjoškolski, izabrali Tuheljske toplice. Donosimo nekoliko članaka o tome kako su se proveli i mnogo slika pa sami prosudite kome je bilo najzabavnije.

Tuheljske toplice

Irena Nikolić

Znate onaj petak predviđen za jesenski izlet? E pa baš su taj petak učenici sada 4. e razreda prošle godine proveli radno u učionici zbog nedostatka razredne sloge oko odredišta izleta. Ipak, ove su godine bili nešto složniji pa je prihvaćen prijedlog i organiziran odlazak u Tuheljske toplice. U suradnji s 4. a razredom i njihovom razrednicom, profesoricom Drenčić- Jerković, autobusom smo se s Borongaja zaputili u Zagorje, kraj poznat po dobroj zabavi. Veselju nikad kraja! Dan smo proveli opuštajući se u toploj vodi, uz pokoji ljekoviti masažni tretman, predah za ručak i glasoviti picigin u plicaku. Uz poneki naučeni pokret sinkroniziranog plivanja u didaktičnoj izvedbi prof. Drenčić i dobru zabavu brzo je stiglo vrijeme za povratak u Zagreb. Polumokri i zadovoljni zaputili smo se svojim domovima. I sada napokon možemo reći kako smo se složili oko izleta, uspješno ga proveli i odlično se zabavili.

...a vani je $-10^{\circ}C!$

Njihov način opuštanja

Pruski dril u III. e

Kao što to biva svaki put kada idemo na izlet, tako smo se i ovaj put okupili na okretištu Borongaj u ranim jutarnjim satima. U dogovoreno vrijeme svi smo bili u busu, ali naš „ranoranilac“ Barbara, kao po običaju, nije došla na vrijeme pa je naša razrednica Marijana Ivica odlučila uvesti „pruski dril“ – otići bez nje. I tako se naš polazak zbio gotovo pred očima naše Barbarice.

Ipak, atmosfera tijekom vožnje bila je opuštena zahvaljujući gitari i dobroj pjesmi. No, nekima to nije bilo dovoljno pa su posegnuli za malo jačim sredstvima. Ali, kako je raska bila pod utjecajem nove discipline, ni ovo nije prošlo nezapaženo pa je jedan učenik ostao bez sredstava i

dobio dobru „jezikovnu juhu“ izgubivši pritom raskino povjerenje.

Stigavši na **Krk**, krenuli smo u obilazak. Prvo smo posjetili sam centar grada Krka, razgledali krčku katedralu te imali malo slobodnog vremena za odmor.

Nakon toga obišli smo otočić **Košljun** gdje nas je lijepo jedan od franjevac i proveo kroz unutrašnjost franjevačke crkve i samostana. Vidjeli smo prve jaslice sagrađene davne 1223. godine, a oduševila nas je i prekrasna priroda.

Sljedeće odredište bila je **Baška** gdje smo pogledali kratak film o povijesti Bašćanske ploče, posjetili crkvicu Sv. Lucije u kojoj je sačuvana kopija Bašćanske ploče, kupili suvenire te krenuli prema centru Baške u kojem smo iskoristili slobodno vrijeme. Nakon svega, već pomalo iscrpljeni, krenuli smo prema Zagrebu. Ipak, atmosfera u busu nije bila trula. Naprotiv, bili smo orniji nego u polasku tako da smo uz glazbu i veselje stigli kući.

Vukovar i Osijek

Antonio Dominik

Pravo veselje započelo je oko pola sedam kad smo se svi okupili na parkiralištu Borongaj i iznijeli ideje o potencijalnim načinima zabave tijekom izleta. Nakon laktarenja, trčanja, guranja i padanja gotovo je svatko dobio željeno mjesto. I tako smo krenuli. Mnogi su prvi, a poneki i drugi sat vožnje prespavali. Vi koji ste spavali, niste ništa propustili; a vi koji niste spavali, propustili ste spavanje.

Poslije stanke i jutarnje kave neograničeno veselje počelo je i do posjeta bolnici u Vukovaru nitko ga nije uspio narušiti. Tamo su mnogi ostali zatečeni onim što su čuli, ganulo nas je: neki su zaplakali, a drugi bili na rubu plača. Sve oštećene zgrade, uspomene na patnju Hrvata, na poginule branitelje, njihove tužne obitelji, izbrisale su osmjehe s lica i natjerali nas na razmišljanje. Slično raspoloženje vladalo je i na Ovčari (iako su neki pokazali i svoju nekulturu).

Poslije Vukovara zaputili smo se u Osijek, grad s nekadašnjim najvećim vojnim kompleksom za borbu protiv Turaka. Slijedio je posjet osječkoj katedrali u čijoj je izgradnji potrošeno oko 2,5 milijuna opeka. Nažalost, fotografija iz crkve nemam jer nas je neki čovjek izbacio dvije sekunde nakon ulaska. Slobodno smo vrijeme iskoristili za hranjenje u McDonaldsu (jeftinijem od onog zagrebačkog!), vožnju tramvajem bez karte uz strah od kontrolora i šetnju gradom.

Povratak u Zagreb protekao je u veselju i smijehu tako da možemo samo zaključiti kako smo se odlično i jedva čekamo sljedeći izlet!

...da im ne upropaste ovako lijepu sliku...

II. e u Beču

Zadar i Nin

Petra Đukić

Jednodnevni izlet u Zadru i Ninu proveli su svi drugi razredi (osim II. e) i jedan treći (III. b). Ipak nije bila strašna gužva. Iako je sama pomisao da treba doći u 6 sati na Borongaj, malo ubila ljude u pojam, nije uništila atmosferu. Polazak autobusa pokrenuo je glazbu, ples, smijeh i zabavu. U **Zadar** smo stigli oko 11 sati, pogledali znamenitosti (crkve, spomenike, muzeje, tržnice, mesnice, kafiće, pizzerije, parkiće...) i fan-

tastične morske orgulje koje vrijedi čuti. Ipak, jedva smo dočekali onu prekrasnu rečenicu «**Slobodni ste!**» nakon koje su se neki učenici odvažili baciti u hladno more. Slijedio je obilazak kafića, razgledavanje štandova, kupovina suvenira i naravno potraga za kojim zgodnim Zadraniom (kojeg su poneke cure i našle...hihi). Neki su čak uspjeli zakasnuti na autobus zbog tih istih Zadrana koji su djevojke počastili pićem i pozvali ih doma

Dječci su se odvojili od djevojaka...

na mamine lazanje. Nakon što smo uspjeli uhvatiti autobus, krenuli smo za **Nin**. Tamo smo trljali palac za sreću, posjetili crkvu i fotografirali spomenike. U Ninu smo također imali slobodan sat koji smo ovaj put proveli u miru; sjedeći na kavi, pričajući, igrajući picigin. Na žalost, već u 17 sati krenuli smo u pravcu Zagreba. Bio je to odličan izlet na kojem smo sklopili neka nova prijateljstva jer je išlo više različitih razreda.

Želite li naučiti nešto novo, a pritom se i dobro zabaviti, prijavite se u *Govorničku školu*

MOJA ZEMLJA GOVORA

Slika za profesora Škarića

Irena Nikolić

„... ima snagu škaričizma, ide protiv vandalizma - moja zemlja govora“, stihovi su refrena himne Govorničke škole, održane od 27. listopada do 3. studenog u Dugoj Uvali. Iz Treće je gimnazije ovu školu pohađalo više od desetero učenika, iz trećih i četvrtih razreda, u organizaciji profesorice **Kosić**. Mislim kako mnogi od vas ne mogu imati pravilnu predodžbu o tome što se radi u Govorničkoj, kao što ni ja nisam imala dok nisam i sama sudjelovala, pa ću vam pokušati pobliže opisati jedan dan u ovoj školi.

Tipičan dan

Dakle, dan kreće u 7 i 30 uz jutarnju tjelovježbu nakon koje slijedi doručak i predavanja koja traju od 9 do 13 sati. Predavanja uključuju učenje pisanja govora, oslobađanje od straha i treme, testove inteligencije, znanja i vještina. Nakon predavanja slijedi ručak i odmor, tj slobodno vrijeme. U 16 sati učenici odlaze na vježbe iz govorničtva ili neki od ponuđenih sportova. Poslije prvog izbornog programa slijedi pauza od pola sata, a zatim i drugi izborni program koji uključuje TV voditeljstvo, radio emisiju, scenski govor, pjevanje, novi-

narstvo, hodanje, fitness, pilates i još štošta drugo. Slijedi večera i zabavni programi, kao što su predstave Moj je mentor bolji od tvog ili Moj je učenik bolji od tvog (što izvode mentori) ili različiti kvizovi.

Snžno zajedništvo

Ove je godine u Govorničkoj školi sudjelovalo oko 400 učenika iz cijele Hrvatske. Začetnik je škole **profesor Škarić**, koji je bio odsutan zbog bolesti, a svi su učenici podijeljeni u skupine od oko 15 članova, po stupnjevima - od prvog do sedmog (ovisno o tome koliko su već puta bili u Govorničkoj). Svaka skupina ima svog

mentora, to su studenti Filozofskog fakulteta, DIF-a i poneki profesor. Kako bi uspješno završili pojedini stupanj i dobili svjedočbu (kako kaže profesor Škarić), učenici trebaju redovito pohađati sve izabrane programe i napisati govor (poštujući njegovu formu) koji najprije predstavljaju svojem mentoru i grupi, a zatim po dvoje učenika iz svake grupe svoj rad prezentira pred prosudbenom komisijom. Komisija izabire nekoliko ozbiljnih i šaljivih govora za javni nastup na svečanoj večeri koja se odvija posljednju večer škole. Publika glasovanjem odlučuje koji je šaljivi govor najbolji, a najbolji ozbiljni govor dobiva prestižnu nagradu - kipić Grgura Ninskog.

I za kraj vam moram reći da me, osim dobre zabave i mnogo lijepih saznanja, oduševilo zajedništvo učenika Govorničke koje se očitovalo u zajedničkim zdravicama i pjevanju himne svake večeri te pjevanju uz pratnju klavira u predvorju hotela svako poslijepodne.

Mogu samo reći da mi je bilo nezrecivo zadovoljstvo i čast sudjelovati u Govorničkoj školi i zato zahvaljujem na iskazanom povjerenju profesorici Kosić.

Vraćam se, Zagrebe, tebi!

Fakultativna nastava izvan učionice mnogo je zanimljivija

Miljena Mamić i Gorana Soko

Tijekom protekle školske godine na fakultativnoj nastavi iz vjeronauka proučavali smo marijanska svetišta u Istri i Gorskom kotaru pa nas je prof. **Srećko Malbašić**, koji vodi fakultativnu nastavu, a sam je veliki štovatelj Blažene Djevice Marije, odlučio odvesti na izlet u Istru.

Tako smo nedjelju, 18. svibnja, proveli na hodočašću i obišli dva svetišta: Trsat i Kastav.

Trsat

Vrlo stara pobožna predaja prilično nam potanko pripovijeda o tome kako je došlo do štovanja Gospe na Trsatu. Starim gradom, tj. dvorcem Trsatom, godine 1291. vladao je knez **Nikola I. Frankopan**, vrlo pobožan čovjek, sin Bartola V. Frankopana koji je nosio naslov kneza krčkog, hvarskog i bračkog. Te godine, dana 10. svibnja rano ujutro, a bila je subota, došlo je nekoliko radnika na trsatski brežuljak sjeći drva. Na livadi nedaleko od gradske kule opaze kućicu koje nikada tamo prije nije bilo. U kućici su našli križ i sliku Blažene Djevice Marije. Kućica je ležala na livadi, nije imala temelja. Veoma iznenađeni odoše knezu Nikoli Frankopanu i župniku Aleksandru Jurjeviću i sve im to javiše.

Župnik Jurjević već je tri godine ležao u postelji teško bolestan. Bolevao je od vodene bolesti. Kad je čuo što su mu radnici ispriповjediti, začuđeni se, ali ne previše. Zašto? Rekao im je da zna o čemu je riječ. To je kućica Blažene Djevice Marije koja se sve do tada nalazila u Nazaretu. Kućicu su apostoli pretvorili u crkvicu, a sada su je anđeli prenijeli iz Nazareta na Trsat da ju Turci ne poruše.

Kad su župnika pitali odakle on zna da je istina to što govori, župnik im otkrio. One noći prije nego što je kućica svanula pred Trsatom, ukazala mu se u snu Gospa i rekla da je to njezina kućica iz Nazareta. Kao znak da je to Ona i da govori istinu, rekla

Hodačašće u Trsat i Kastav

mu je da će ozdraviti od svoje bolesti. Sljedećeg dana, a bila je nedjelja, župnik dođe u crkvu, bio je potpuno zdrav, i ispriповjedi narodu sve što se dogodilo.

Gospina je kućica ostala na Trsatu samo tri godine i sedam mjeseci, a onda su je anđeli, 10. prosinca 1294., prenijeli u **Loreto**, u Italiju, gdje se nalaz i danas. Na onome mjestu gdje je stajala kućica knez je Nikola dao sagraditi kapelicu. Od nje se razvilo Gospino trsatsko svetište.

U cijeloj dugoj povijesti Gospina trsatskog svetišta provlači se kao zlatna nit jedna jednostavna i sigurna činjenica: Gospa voli Hrvate i Hrvati vole Gospu. Hodočasnici dolaze na Trsat, osim na Marijine blagdane i svaki dan u godini, očitujući tako svoju vjeru da je za njih Marija - velika nada Hrvata.

Kastav

Neki povjesničari kažu da je ova župa utemeljena čak u 4. stoljeću. Bilo je ovo, naime, mjesto gdje su se **Rimljani** odmarali u svom pohodu na Istok. Kako je među njima bilo i kršćana, a Milanskim ediktom iz 313.

godine kršćanstvo je dobilo slobodu, može se u to i vjerovati.

Dolaskom i pokrštenjem Hrvata ovdje je sigurno bilo mjesto molitve i okupljanja kršćanskog puka. Nađeni su tragovi snažne glagoljske kulture u kapelicama, a i iznad ulaza u neke kuće (kapelica sv. Trojice).

U sadašnjem obliku crkva potječe iz 1708. godine, toranj iz 1724, čoka pred prezbiterijem iz 1630, a glavni oltar iz 1694. godine. U Prvom i Drugom svjetskom ratu uništena su krasna brončana kastavska zvona tako da je trebalo nabaviti nova (pet za župnu crkvu, a tri za kapelice). Zvona su salivena u čuvenoj ljevaonici zvona u Innsbrucku i postavljena na toranj 1990. godine.

Nakon duhovnog dijela počastili smo se ručkom te se zaputili natrag u Zagreb i uz pjesmu u autobusu završili ovo hodočašće.

Ovom prigodom zahvaljujem se u ime svih koji su bili na izletu prof. Srećku Malbašiću koji nam je omogućio da se duhovno i kulturno uzdižemo te iznad svega Majci Božjoj koja nas je svojim zagovorom čuvala i pratila na našem putu.

Opušteni razgovor s profesoricom Ninom Brandeis

Marina Kopic

Ona nosi starke, do nedavno je imala facebook i već su joj nudili «mito». Riječ je o našoj novoj profesorici povijesti i zemljopisa, profesorici **Nini Brandeis**. Uхватili smo je jednom prigodom u školi i postavili joj nekoliko laganih pitanja.

Kako ste se snašli u našoj školi?

Odlično. Izvrsno su me prihvatili i kolege i učenici.

Kako ste odlučili postati profesorica, je li Vam to bila želja još od djetinjstva ili ste tek kasnije odlučili?

To je moja želja od djetinjstva. Profesorica povijesti i geografije rekla mi je da nisam sposobna biti profesorica tih predmeta što mi je bio bitan poticaj. Htjela sam da joj dokazati da mogu i danas sam joj zahvalna na tom komentaru.

Budući da ste još jako mlada profesorica, sigurno izlazite. Imate li neko omiljeno mjesto izlaska?

Jož... u posljednje vrijeme baš i ne izlazim zbog prevelike količine posla. Izlazim najčešće kad sam u Daruvaru (profesorica je inače iz Daruvara) sa starim društvom.

Imate li neki hobi, čime se bavite u slobodno vrijeme?

Imam. Volim pisati članke i pišem ih za časopis Meridian. Trenutačno radim članak o Daruvaru u kombinaciji sa spavanjem.

Koji Vam je nezaboravan događaj iz srednje škole?

Bilo ih je puno. Teško je izdvojiti neki konkretni događaj. Kad si u dobrom društvu, svaki dan je avantura.

Jeste li markirali kao srednjoškolka?

Zamisli - nisam! Previše me bio strah, ja sam bila u grupi ljudi koji su savjesno odrađivali svoje dačke „patnje“.

Koji vam je do sada bio najzanimljiviji (najkreativniji) način na koji su Vas učenici pokušali nagovoriti da odgodite test ili da im date dobru ocjenu?

Predosjećala sam ovo pitanje pa sam i smislila unaprijed odgovor. Konkretno, III. b me je pokušao podmititi ljubičastom kuvertom – Milkom od riže, što mi je bilo jako simpatično i slatko (doslovce), ali nije prošlo.

Što mislite o novim zakonu o nepušenju?

Zanimljiva tema. Ostala bih suzdržana.

Imate li facebook?

Imala sam, ali sam ga onesposobila kada sam dobila posao.

Što slušate od glazbe?

Glazbu 80-ih, Coldplay, Aerosmith, uglavnom rock.

Imate li neku neostvorenu želju?

Da. Voljela bih posjetiti Irsku, Kanadu i Novi Zeland, ali ne zbog Gospodara prstenova.

Imate li neku fobiju?

Bojim se morskih dubina. Na moru se držim plićaka (smijeh).

Postoji li neka povijesna ličnost koja Vas se posebno dojmila?

Pa znate s kime vas puno gnjavim - Marija Terezija. Zato što je biti ženski vladar što je u ono doba zahtijevalo dvostruko veće napore.

Kako biste opisali svoj stil odijevanja?

Najviše sam sklona sportskoj eleganciji. Zapravo, kada ne radim, najviše sam u starkama, trapericama i nekoj jednostavnoj majici.

Da ne morate raditi za novce, tj. da imate dovoljno novaca do kraja života, čime biste se tada bavili?

Pisanjem članaka i radila bih kao turistički vodič.

Imate li neki uzor?

To pitanje su mi posljednji put postavili u srednjoj školi; u biti svaka osoba koja se svakodnevno bori sa životnim problemima, bolestima, može biti uzor.

Biste li htjeli što poručiti svojim učenicima?

Teško je bilo što reći jer ste vi trenutačno u fazi kada su životni problemi strani, ali želim vam poručiti da se trudite i budete marljivi jer će vam se to isplatiti.

I za kraj blic pitanje: Slaven Bilić ili Ivano Balić?

Ivano Balić jer je veliki profesionalac, a i volim i pratim rukomet.

Nikad nisam markirala

Profesorica Maja Špoljarić: o srednjoškolskim danima, izlascima i mnogočemu drugome

U Trećoj sam se uvijek najbolje osjećala

Zagreb je doista bio glazbeni centar u kojem su se održavali odlični koncerti i stvarale kvalitetne grupe

Irena Nikolić

Budući da je ovo naš jubilarni (stoti) list «Mi mladi», svakim smo se svojim prilogom pokušali približiti upravo toj temi. Zbog toga smo izabrali profesoricu **Maju Špoljarić** kao sugovornicu u rubrici Drugo lice. Naime, profesorica je Špoljarić, osim profesorica francuskog jezika i voditeljica turnusa u Trećoj, i sama bivša učenica upravo naše gimnazije.

Zašto ste odlučili upisati se u Treću gimnaziju?

Za početak te moram malo ispraviti. Naime, u vrijeme mog srednjoškolskog obrazovanja gimnazije su ukinute te su čuvenom «Šuvarovom reformom» postale obrazovni centri u kojima se prve dvije godine radilo po, manje-više, istom programu. Tako je Treća gimnazija spojena s PTT školom u PTT obrazovni

centar, koji sam i ja pohađala. Ipak, osjetili smo i duh gimnazije jer su u to vrijeme u školi još bili i završni gimnazijski razredi. A zašto sam izabrala baš Treću? Iz jednostavnog razloga: ideš kamo i tvoji najbolji prijatelji.

Koliko se Vaše školovanje razlikovalo od današnjeg?

Prilično se razlikovalo, prvenstveno zbog eksperimenta zvanog «šugarica», koji sam već spomenula, a u kojem smo nakon prva dva razreda (koji su funkcionirali kao današnja opća gimnazija), treći razred upisivali u onoj školi koja nam je s obzirom na naše želje najviše odgovarala (što u biti i nije bilo loše!). Tako sam treći razred upisala u Obrazovnom centru za jezike, a to je danas jezična gimnazija. Budući da nisam voljela prirodne predmete, jezična je za mene,

s jednim satom matematike, bez fizike, kemije i biologije, bila «raj na zemlji». Naravno, zato smo imali više sati jezika, filozofije, psihologije, povijesti...

Kakvi su bili Vaši profesori i školsko društvo?

Kroz četiri godine i zapravo dvije škole profesora je bilo mnogo. Uglavnom su mi svi ostali u lijepom sjećanju. Što se tiče školskog društva, u ovoj je školi naše druženje bilo naprasno prekinuto nakon drugog razreda tako da baš i nismo imali vremena za upoznavanje i sklapanje pravih prijateljstava. Ipak, po završetku srednje škole, povremeno smo se nalazili zajedno s našom razrednicom, profesoricom Radanom Würth.

Što se tada smjelo raditi u školi, a danas se ne smije ili obratno?

Pravila su uvijek postojala, i bila su slična današnjima. Mislim da smo ih mi više poštivali nego današnje generacije. Bilo je i malo više poštovanja prema profesorima, iako to ovisi i o nama, profesorima. Postojala je veća distanca između učenika i profesora (ili kako bi to rekli Francuzi: Chacun a sa place!), a profesori su doista bili «zakon», kako vi to danas kažete.

Iako ne možemo generalizirati, mislim da je odnos učenika prema nastavi tada bio ozbiljniji i odgovorniji.

Načula sam da ste imali drukčije izvanškolske aktivnosti. Možete li nabrojati neke i jeste li se Vi kojom bavili?

Budući da sam ovdje provela samo dvije godine, baš se i ne sjećam svih izvanškolskih aktivnosti, a ja sam bila član grupe za ritmiku i ples koju je vodila moja, a i vaša, draga profesorica Nataša Drenčić-Jerković.

Je li u vrijeme vašeg boravka u Trećoj izlazio školski list Mi mladi i jeste li Vi ikada ostavili svoj pisani trag u njemu?

Ne, tada nije izlazio jer ni Treće gimnazije nije bilo.

Mislite li da smo uspješno nastavili posao starijih novinara i urednika školskog lista?

Budući da sam imala priliku čitati neke stare primjerke lista Mi mladi, mislim da dobro radite, o čemu naravno govore i nagrade koje ste dobivali.

Koje je najljepše sjećanje iz Vaših srednjoškolskih dana?

Svi su ti dani bili uglavnom lijepi i bezbrižni, a najljepše je bilo kada sam završila srednju školu i upisala željeni faks.

Kamo ste izlazili i koju ste glazbu slušali?

Kada sam bila vaših godina, Zagreb je doista bio glazbeni centar u kojem su se održavali odlični koncerti i stvarale kvalitetne grupe, od kojih neke i danas postoje. Bile su to čuvene osamdesete, kada smo slušali rock i izlazili u Lap, Kulušić, Jabuku, Studentski centar, u kojem je svoje prve koncerte imalo Prljavo

kazalište, Haustor, Film, Azra, Boa...

Najviše sam slušala Prljavce i Haustor, ali i Boba Dylana, Janis Joplin, Erica Claptona kao i grupe Led Zeppelin, Deep Purple i The Doors.

Kako to da ste odlučili studirati francuski jezik?

Oduvijek sam voljela jezike, a osobito francuski. Na moj su izbor utjecali i profesori francuskog. U ovoj je školi to bio pokojni profesor Sinković, a i u jezičnoj su školi profesori znali u nama potaknuti interes za francuski jezik i književnost.

Je li Vaše današnje zanimanje pomalo utjecaj Vaše majke Miroslave Špoljarić, također bivše profesorice kemije u Trećoj?

Ne posebno. Zapravo se po završetku studija nisam vidjela u prosvjeti. Međutim, kako je u mojoj obitelji, osim mame, bilo još nekoliko prosvjetara, a i kod kuće sam stalno bila okružena dnevnicima, svjedodžbama, kontrolnim zadaćama i pričama o đacima (jer je ovo posao koji ne završava izlaskom iz škole), vjerojatno sam se i ja «zarazila» prosvjetom. A valjda je nešto i u genima!

Vratili ste se u Treću i odlučili baš ovdje provesti svoj staž. Zašto?

Vratila sam se jer mi se 1991. godine pružila prilika da preuzmem osam sati francuskog, koji je do tada, uz engleski jezik, predavala profesorica Branka Banović. Naravno, to nije bilo dovoljno za punu stanicu pa sam, osim u Trećoj, radila i u drugim školama. Ipak, u Trećoj sam se uvijek najbolje osjećala. Hoću li ovdje provesti cijeli svoj staž, to doista ne znam, ali, ono što sigurno znam, jest da će mi dani provedeni u ovoj školi, s njenim đacima i kolegama, uvijek ostati u najljepšem sjećanju!

I za kraj, nekoliko blic pitanja: knjiga ili film?

Knjiga.

Vaš hobi?

Nemam baš puno vremena za hobije, ali obožavam klizanje i rukomet (naravno, kada igra naša reprezentacija!).

Putovanja: da ili ne i kamo?

Da, u Francusku (uvijek), a voljela bih posjetiti i Siciliju i Irsku, kao i Južnu Ameriku. Nadam se da ću za života proputovati barem Europu.

Što biste poručili učenicima Treće?

Uvijek budite svoji i nikad ne odustajte od svojih snova. Zahtijevajte najviše, prvenstveno od sebe samih, a kada dajete drugima ili prosuđujete, činite to uvijek sa srcem, jer uostalom: «Čovjek samo srcem dobro vidi. Bitno je očima nevidljivo.» Jasno, ove sam riječi posudila od Malog princa, Antoinea de Saint-Exuperyja.

Mora li nas glazbeni ukus posvađati?**BEZ ETIKETA,
MOLIM!**Magdalena Andrijanić

Po ne znam koji put čitam u novinama o ubojstvu Luke Ritza. I ne, neću vam sada pisati o samom ubojstvu, o njemu smo dosta čitali (ili ipak nikad nije dosta?!) Osvrnula bih se na jednu pojavu koja mi jako smeta, a to je grupiranje ljudi, i to po izboru glazbe koju slušaju.

Ne mogu shvatiti zašto je toliko bitno što slušamo. U ovom ionako dovoljno kompliciranom svijetu kao da moraš biti svrstan ili u "cajkaše", ili u "rokere / darkere / metalce", ili u "reper", ili u neku drugu nepotrebnu skupinu. Smatram da moj izbor glazbe ne određuje mene kao osobu te da je to neka vrsta moje intime koja se ne tiče apsolutno nikoga osim mene (iznimka je kada svoj najdraži album ubaciš u CD player i pojačaš toliko glasno da susjedi zovu policiju jer misle da se pokraj njih održava neobuzdani tulum).

Neki govore da je Luku ubio "skins". A što bi bilo da ga je ubio "nabrijani reper"? Zar ima razlike u tome? Po meni nema jer, što god on slušao, on je ubojica, samo hladnokrvni ubojica.

Žalostno je što bi sve neki mladi napravili da bi upali u takve grupe. Primjerice, čula sam da, ako bi netko htio postati član neke grupe metalaca, mora pred ostalim članovima popušiti *joint*. Ne kažem da je svugdje tako, ali ipak stoji činjenica da mladi svašta (i zbilja mislim svašta)

Očita netolerancija

rade da bi dobili određenu etiketu. I onda, nakon što ju dobiješ, moraš se odreći svih ostalih bliskih osoba u svom životu jer te "iskusniji" članovi uvjeravaju da oni nisu kao ti pa te zbog toga ne mogu ni razumjeti.

Zbilja mislim da, ako ti netko odgovara kao osoba, nije važno što sluša. Imam puno prijatelja koji imaju potpuno različit ukus u glazbi od mene, ali to nas nikad nije spriječilo da nastavimo svoje druženje. Zašto se ne bi neki "cajkaš" podjednako slagao sa svojim prijateljem koji sluša klape kao i sa svojim prijateljem koji sluša nešto treće? Pa nismo go-

veda da nas se odjeljuje po nekom kriteriju.

Naravno, ne želim reći da bismo se svi trebali ujediniti. Treba se držati one ekipe s kojom ti je najugodnije, ali, isto tako, dopustiti drugima da se ugodno osjećaju u svom okruženju.

I još nešto, gotovo uvijek pri upoznavanju glavno je pitanje: "Što slušaš?" Toliko me puta netko pitao (vjerojatno zbog tamnije odjeće koju nosim): "Što si? Darker, metalac, grunger, običan roker?" Pa zar je bitno?! Zar ćeš me po tom kriteriju suditi?! Ne znam za vas, ali ja ne želim biti etiketirana!

Irena Nikolić

Vozeći se večeras zagrebačkim tramvajem i slušajući sjetne stihove Nine i Massima, vidjela sam jednog od mnogobrojnih ljudi s najnovijim i specijalnim izdanjem Večernjaka, na čijoj je naslovnoj stranici oslikan fotorobot ubojice Ive Pukanića, kao svojevrsna tražilica. Taj je prizor u meni izazvao tjeskobu, ali čini se samo u meni. Kao u nekom prosječnom krimiću, sada je i naš mali Zagreb postao leglo neprestanih zločina.

«... noć je na zagrebačkim ulicama protekla nemirno uz čak devedeset prometnih nesreća.... ubijen je četrdesetogodišnjak koji je nakon žestoke prepirke s prolaznikom usmrćen iz dva hica pištolja, prema izjavama očevidaca... pronađena banda ubojica Luke Ritza; otac ubojice izjavio: «Moj je sin zaslužio 50 godina zatvora», izvještava glasnogovornica

Vraćajući se mračnom ulicom kući, osluškujem svaki šum, osvrćem se na svakom koraku, bojim se vlastite sjene!

Crna kronika naše zbilje

Stranci

Policijske uprave zagrebačke», nepovezano su mi navirali bezbrojni naslovi iz novina, koje više nemaju rubriku crna kronika jer su od prve stranice ispunjene tragedijama, kao da se drugo ništa i ne događa.

Promatrajući lice onog čitača Večernjaka u tramvaju, ne uspijevam odgonetnuti muči li i njega ovo sve, kad najednom, taj isti čitač počinje razgovarati sam sa sobom, znači - nepouzdan tip. Ostatak je tramvajske publike zaokupljen svojim mislima; sportskim, roditeljskim, poslovnim, a ipak svugdje ista sumorna i iscrpljena lica. Osjećaju li i oni ovu tjeskobu, imaju li i oni taj strašan osjećaj da ovo nije ni približno kraj, jesu li svjesni da je gotovo proglašeno izvanredno stanje u državi zbog niza zločina, ili možda oni vide kraj tom nizu, ili možda nemaju vremena razmišljati o tome?! Gospođa ispred mene pokušava izaći na

kraj s hrpom plastičnih boca što ih je kojekuda pokupila zasigurno ne radi čistijeg okoliša, već zbog mizerne mirovine nakon toliko godina, čini se, uzaludnog rada. Ni nje se nije dojmio fotorobot Pukanićeva ubojice. Zašto? Jer je njezin život, kao i svačiji, gola i nemilosrdna borba za opstanak. Ha! Mišljenje našu vrstu čini najnaprednijom od svih nama znanih, a ipak smo kao životinje! S moje lijeve strane jedan se par nježno voli, ili se barem tako čini. Tko može biti siguran da je to zbilja? Svi smo mi samo hrpa maski koja se nježno voli za tu istu naivnu i slijepu tramvajsku publiku. Zato zbilju dobijemo uz kavu u obliku *blockbuster* priče u jutarnjim novinama: «...sinoć je dvadesetogodišnja M. L. prijavila nasilno ponašanje svog nevjenčanog supruga, što je zaslužilo policijsku intervenciju... susjedi kažu kako su M. L. i Z. K. uvijek bili divan i srdačan par, nikada se nisu svađali, a kamoli tukli. Susjedi su šokirani!» Napokon, i oni su samo stranci u noći. Vraćajući se mračnom ulicom kući u pristojno doba, osluškujem svaki šum, osvrćem se na svakom koraku, bojim se vlastite sjene! I onda me preplavljuje taj strah jer, pričajući na jednom od uvijek didaktičnih sati psihologije, profesorica navodi kako se čovjek najviše boji onog nepoznatog, nevidljivog, a možda i umišljenog. A ja ne znam hoće li sad naići neki psihopat i ubiti me jer sam mu odbila dati tri kune ili cigaretu! A ja ne znam je li ovo stvarni strah ili vlastita anksioznost! I na kraju, ja ne znam ima li ovom košmaru kraja!

Uvijek na oprezu

Od «malog» nasilnika nastane veliki, zato treba reagirati na vrijeme.

Maloljetničko nasilje u porastu

Ivonna Fiket

Čini se da će 2008. godina biti zapamćena po mnogim skandalima koji su potresli Hrvatsku. Naime, do listopada u 2008. godini ubijeno je čak 57 osoba. Nakon brutalnih likvidacija Ivane Hodak, Ive Pukanića i Nike Franjića, koje su se dogodile u razmaku od dva tjedna, čak je i državni vrh objavio da Hrvatska više nije sigurno mjesto za život.

Za usporedbu, od prošle godine broj ubojstava u Hrvatskoj porastao je čak za 11,7%. Poražavajući su i rezultati koji nam govore kako se gotovo 10% ovih slučajeva nije ni razriješio.

Da se nasilje i ubojstva ne bi činile kao stvari za odrasle, postoji činjenica da je nasilje među mladima u porastu. Porazno je to da najviše raste broj kaznenih djela djece do 14 godina. Samo u prvih šest mjeseci

ove godine brojka je premašila onu iz cijele 2004. godine.

Svaki izlazak nas adolescenta može biti koban. Tužno je da se ljudi osvrću kada idu kući u sitne sate jer se boje da ih netko ne premlati ili siluje.

Luka Ritz samo je jedan od mnogih žrtava maloljetničkog nasilja. Dok je Luka čekao autobus, grupa maloljetnih delikventa izudarala ga je zbog nekoliko kuna u džepu. Luka danas nije više s nama. Čitate ovo i mislite kako se to vama ne može dogoditi?!

Vjerojatno je tako mislio mladi Tin iz Vrapča kojeg je maloljetnička banda teško ozlijedila samo dva dana nakon što su jednog mladića oborili na istom mjestu teškim udarcima u glavu.

Kada su uhitili peteročlanu bandu, trojica su bila puštena uz prisutnost

I šakama i nogama

roditelja jer još nisu navršili ni 13 godina!!!

Oblici nasilja među djecom sve su teži i okrutniji, i to bez obzira na to koje su dobi djeca.

Što poduzeti? Kako se čini, naša je Vlada nemoćna i ne zna što učiniti s ovim šokantnim porastom nasilja među mladima. Dok oni samo apeliraju na mir, svi mi znamo da je moć zapravo u našim rukama. Kao što se zna, «na mladima svijet ostaje» Dakle, sve je na nama! Umjesto da gledate vijesti i grozite se nad njima, promislite malo, osvrnite se. Ako znate da je neki vaš poznanik jedan od nasilnika, zar ćete to držati za sebe? Upravo zbog takvog našeg razmišljanja nasilje je u porastu. Mi ne bismo trebali dvaput promisliti prije nego što prijavimo nasilnika.

Možda je sljedeća žrtva nasilja baš netko iz naše obitelji ili osoba s kojom sjedimo u školi. Kako bilo da bilo, naša je moralna dužnost osvijestiti se i početi zauzimati za sebe.

Dva na jednog, otkad je to fer?

I veliki kipar Dušan Džamonja bio je učenik naše škole

RETROSPEKTIVA

Irena Nikolić

U listopadu 2008. godine otvorena je izložba **«Retrospektiva»** u Muzeju za umjetnost i obrt. Autor je izložbe akademski kipar, Meštrov-ićev nasljednik, **Dušan Džamonja**. Svoju je izložbu Džamonja poklonio Zagrebu, a cijeli je događaj održan u čast njegova osamdeset i prvog rođendana.

Dušan Džamonja, rođen u Makedoniji 1928.godine, jedan je od najznamenitijih hrvatskih kipara i autora arhitektonskih projekata za muzeje, spomenike, galerije, nebodere i džamije.

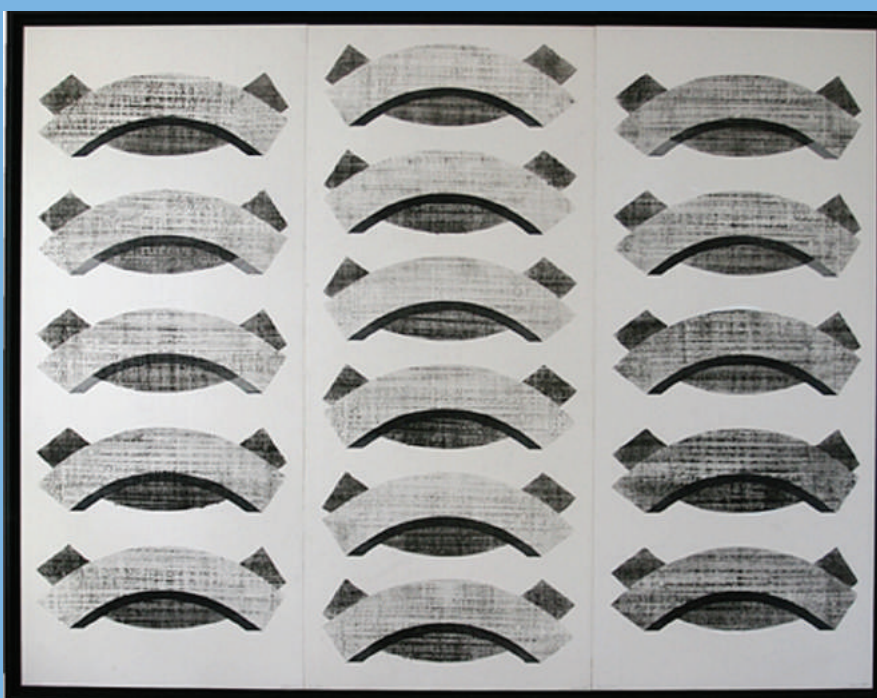
Nakon završene upravo naše Treće gimnazije ovaj je velikan umjetnosti upisao Likovnu akademiju u Zagrebu gdje je i diplomirao. Njegov se život i rad odvijao na relaciji Bruxelles – Vrsar - Zagreb, a prvu je izložbu održao 1954.godine. Uglavnom je upotrebljavao bronzu, željezo, čelik i aluminijske materijale, a njegova su djela izložena diljem Europe (Pariz, Lisabon, Rim, Venecija, London itd.). Džamonja je naravno osvojio mnoge prestižne nagrade, njegovo je najpoznatije djelo spomenik na Kozari, a sam je rekao da su mu najdraži spomenici u talijanskom gradu Barletti i zagrebačkoj Dubravi.

Ako ćemo o zanimljivostima Džamonjina života i rada, svakako moramo izdvojiti kako je prvu skulpturu izradio kao petogodišnjak, a sa samo 14 godina napravio je Homerovu bistu, djelo kakvo većina umjetnika ne uspijeva napraviti nikada. Najpoznatije njegovo djelo na području arhitekture svakako je neboder u Dallasu, a veliki je doprinos dao i svojim radom na aerodromu Pleso.

Prvu skulpturu izradio je kao petogodišnjak

Zasigurno ste već pročitali u novinama da je ovaj svestrani svjetski umjetnik nedavno preminuo, samo petnaest dana prije svog 81. rođendana. Kao svoje posljednje djelo ostavio je vlastiti kip, lijevan u bronci, čija lokacija još uvijek nije poznata. Sigurno je i to djelo doprinos nastavku njegova umjetničkog života.

Iz naše bilježnice

Irena Nikolić

Imali smo namjeru za ovaj broj lista prirediti intervju s velikim kiparom Dušanom Džamonjom, a za to su postojala dva motiva. Prvo, u listopadu je otvorena velika izložba njegovih djela pod nazivom «Retrospektiva», a drugi povod bilo je Džamonjino školovanje upravo u klupama Treće. Na žalost, bili smo prespori. Pokušat ćemo zato na drugi način ispratiti ovog velikog umjetnika.

Naime, svima vam je dobro poznat zadatak profesorice Bijelčić-Cvetković iz likovne umjetnosti. Riječ je o analizi jednog Džamonjina djela i odlasku svih učenika Treće gimnazije na izložbu. Odlučili smo objaviti jedan uradak iz likovne umjetnosti, nagrađen odličnom ocjenom, koji je napisala **Matea Marendić**, učenica IV. d razreda.

IGRA MASOM I PROSTOROM

Dušan Džamonja, Skulptura D-VI, 1988.

Ova je statua napravljena od drveta, oblikovana je sa svih strana i postavljena na bijelu kocku. Drvo je prefarbano, a na površini se vide namjerno ostavljeni godovi. Linija je zaobljena i usijeca se u skulpturu na bočnoj, lijevoj strani gdje ulazi prostor u nju, inače ima oblik valjka zaobljenog s gornje strane.

Prostor skulpturu dijeli na tri dijela. Prostor u skulpturu ulazi poput zamaha mača, s prednje je strane rez dubok i tanak, dok je sa zadnje strane plići. Tako se Džamonja igra masom i prostorom, ali ipak prevladava masa. U gornjem dijelu potpuno prevladava masa koja je uglačana i zaobljena.

Drugi dio skulpture, odijeljen prostorom, lagano se sužava prema kraju tako da se može povući ravna obrisna linija koja je isturenija od prvog dijela.

U trećem dijelu dominira masa. Lijevi je kraj drugačiji od prva dva dijela.

Ovisno o našem položaju dobivamo različite položaje svijetla i sjene. Samo je područje u kojem prostor prodira u skulpturu uvijek u sjeni; to je tanka pruga tame. U lijevom dijelu zapažamo dinamiku zbog mijenjanja prostora i mase.

Pošaljite nam svoje literarne radove, a najbolji ćemo objaviti u sljedećem broju

TKO JE PAPIRNATI DJEČAK?

Irena Nikolić

Istražujući stare brojeve školskog lista Mi mladi, za oko nam je zapeo naravno i prvi broj iz 1957. godine. Tadašnji su brojevi sadržavali uglavnom literarne uratke učenika, a jedan je od najboljih, ako ne i najbolji, upravo «Papirnati dječak» **Vlade Šimenca**, učenika VIII. a razreda.

Pretraživali smo Google vjerujući da je taj učenik postao književnik jer je njegov talent očit. Na žalost, nismo ga našli. Ipak, možda kojim slu-

čajem i pročita ovo pa nam se javi, ili netko tko ga poznaje. Nadamo se, a vi uživajte u čitanju!

Da se ne bi dogodio još jedan ovakav propust, mi ovom prigodom raspisujemo natječaj za sve vas koji se želite književno izraziti. Svoje uratke možete ostaviti u sandučiću na prvom katu, a najbolji će radovi biti objavljeni u sljedećem broju školskog lista. Tko zna, možda netko i prepoznati vaš talent!

Papirnati dječak

Šetao je, bio je zadovoljan i smiješio se. Utopio se u moru ljudstva ne osjećajući ga i plovio njime ne gledajući ništa. Kraj žmirkave su svjetiljke njegove oči bile sjajne. Kraj sjajnog su izloga njegove oči postale žmirkave.

Dječak iz izloga nije žmirkao. On je svojski jeo papirnatu čokoladu i svojim papirnatim očima baca papirnate poglede po prolaznicima. I smiješio se. Taj dječak se glupavo smiješio.

To ga je izazvalo. Nije mogao dalje i tako je stajao. Učinilo mu se da ga gledaju sa svih strana. I iz izloga, a i s ulice. Odasvuđ. A dječak se glupavo smiješio.

«Taj glupan jede papir kraj tolikog obilja!» Mašio se džepa. Bio je to lijevi džep od hlača, i žalio je što je bio cio. Da nije bio, tješio bi se mislju, da su se novci, koje uostalom tu nije niti stavio, negdje izgubili. Bio je prazan.

A dječak se glupavo smiješio.

Desni džep od hlača nije bio prazan. Nije bio, jer ga nije ni bilo. Čelo mu se orosilo. «Što li, zapravo, tražim?»

A dječak se glupavo smiješio.

«Zašto li se samo smije?» U stražnjem je džepu nešto napipao. Bila je to adresa neke kuće u V-ovoj ulici. Bacio ju je u kanal koji je teкао u suprotnom smjeru, i tako je poslao na krivu adresu.

A dječak se glupavo smiješio.

Skinuo je kaput i snažno ga stresao držeći ga naopačke. Digla se prašina, ali ništa nije palo. Tek njegov pogled, što je pao na krasnu, gotovo toplu, crvenu opeku.

A dječak se glupavo smiješio.

«Bacit ću mu je, neka...» No nije ništa učinio. Pogledao je još jednom i jednostavno otišao. Kraj žmirkave su svjetiljke njegove oči opet bile sjajne. Šetao je, bio je zadovoljan i smiješio se. Smiješio se poput papirnatog dječaka, kraj kojeg se još uvijek nazirao veliki natpis: «Radi preuređenja zatvoreno.»

Matko Buntić

Koliko su ustvari povezani umjetnost i znanost? Koliko je čvrsta veza između rada jednog slobodnog umjetnika, slikara, kipara ili filmskog scenarista s radom nekog doktora znanosti, visoko obrazovanog istražitelja sila prirode? Mnogi će reći da je veza vrlo slaba, ako uopće i postoji. Umjetnost je forma kreativnog izražavanja koja se u svom radu gotovo nikad ne koristi znanjem fizike, matematike, kemije ili logike, ali ponekad se dogodi da pojedinac poželi učvrstiti tu vezu. To je svojedobno želio i **Davor Preis**, zagrebački umjetnik koji je stopio devet planeta Sunčeva sustava, znanje o veličinama i kretanju tih planeta, jednu od najpoznatijih skulptura u Zagrebu, ali i sam grad Zagreb u cjelini kao i sve stanovnike našega grada.

Kako je Sunce dobilo planete

Ova priča počinje 1994. godine u Bogovićevoj ulici kada je Zagreb dobio jednu od najpoznatijih uličnih skulptura, prepoznatljivo zlatno «Prizemljeno Sunce» tad je dobilo svoj konačan smještaj. Djelo umjetnika **Ivana Kožarića** od tada je pretrpjelo mnoga šaranja, paljenja, pokušaje pomicanja s mjesta guranjem ili skakanjem po njemu, natezanja, navlačenja, gađanja itd. Umjetnik je na to najčešće odgovarao kako je to, u jednu ruku, i cilj samog djela, interakcija s publikom.

A tada se s novim milenijem dogodila jedna interakcija sasvim nove vrste. Jedan drugi, mlađi zagrebački umjetnik, Davor Preis, jedno je poslijepodne u kafiću «Sunce», gledajući Kožarićevo «Prizemljeno Sunce» postavio sam sebi pitanje: «A gdje su planeti?» U kratkom razgovoru s prijateljima brzo je došao da zaključka da planeta nema, ali još brže je došao na ideju da bi možda planeti trebali biti stvoreni. Tada je u mislima stvorio svoje novo umjetničko djelo, skulpturu nesagledivu u cjelini, savršenih proporcija, koja

Umjetnik Davor Preis Zagrepčanima je omogućio život u dva Sunčeva sustava

PRIZEMLJENA STVARNOST

povezuje svaki dio Zagreba s njegovim centrom, skulpturu koja će povezati umjetničko djelo i zakone znanosti i stvoriti potpuno novu vrstu interakcije publike i djela.

Zagrebački Sunčev sustav

U stvaralačkom zanosu Preisu nije trebalo dugo da stvori zagrebački Sunčev sustav. Svaki je planet pozorno izrađivao pokušavajući postići savršene proporcije u odnosu na Kožarićevo legendarno djelo. Planeti su izrađeni u obliku metalnih kuglica pričvršćenih na metalne pločice. Ispod svakog planeta na pločicu je uklesana njegova veličina i udaljenost od Sunca u pravom Sunčevom sustavu. Osim toga, Preis je svaki planet postavljao s posebnom pažnjom, nakon što je najpreciznije moguće izračunao gdje bi svaki planet trebao biti u Zagrebu, kako bi proporcionalno preslikao veličine Sunčeva sustava. Tako ćete, ako prošetate gradom, moći naći Mars u Tkalčićevoj na zidu kuće ili Veneru na stupu na Trgu bana Jelačića. Planeti su postavljeni po cijelom gradu pa nije čudno ako ste koji od njih već negdje zamijetili.

«Izložba» svemirskog djela

Nakon završetka postavljanja ovog suvremenog svemirskog umjetničkog djela tek je počelo ostvarivanje Preisova nauma. Osmislio je «izložbu» ovog djela kao igru koja uključuje devet likovnih kritičara koji su, svaki zasebno, promatrali ovo djelo, pisali o njemu i došli do zanimljivih otkrića. Intrigiralo ih je presijecanje njihovih putova, različiti doživljaji samog djela, zgrade povezane s djelom i način na koji je ono na svakog od njih posebno utjecalo. Pokušaji uništavanja «Prizemljene Zemlje», duga promatranja centra ovog djela, «Prizemljena Sunca», promišljanja i zapisivanja svakojakih misli o samom djelu, dovela su ih do ključaka o samom životu, ljudima, umjetnosti, prirodi i naravi. Što je najvažnije, umjetnik je postigao svoj cilj stvorivši posebnu vrstu interakcije umjetnika i znanosti, djela i publike i, na posljetku, čovjeka i prirode.

Život u dva svemira

Diskretno povezivanje Kožarićeve skulpture ne samo s centrom grada nego s cijelim Zagrebom bila je Prei-

sova ideja i cilj ovog djela. Suptilnim spajanjem devetero ljudi zatvorio ih je u nevidljiv zatvoreni krug u kojem su oni komunicirali i vezali se samo preko Preisovih planeta.

Na posljetku, odgovor na prvo pitanje u ovom članku pronađen je. Veze umjetnosti i znanosti su itekako moguće, možda čak i nužne. No, Preis je uspio odgovoriti ili bar započeti odgovore na mnoga druga pitanja koja uključuju ljudski život, povezanost svih ljudi na svijetu međusobno i povezanost čovjeka s prirodom. Preisov rad je istovremeno umjetničko djelo, znanstveni rad i zanimljiva dosjetka. Svojim umjetničkim djelom svakom je stanovniku prekrasnog grada Zagreba omogućio da živi ne u jednom, već u dva Sunčeva sustava. Preis je svojim radom, ako ništa drugo, Zagrepčanima darovao život u dva svemira.

Preisov je rad istovremeno umjetničko djelo, znanstveni rad i zanimljiva dosjetka

Tin Požgajčić – dvostruki svjetski prvak i viceprvak u nanbudo

Marta Kremlj

Tin Požgajčić, učenik III. e razreda, aktivno i vrlo uspješno trenira nanbudo već jedanaest godina. Ove je godine u Italiji, gdje se od 21. do 26. rujna održavalo svjetsko prvenstvo, ponovno osvojio vrijednu titulu i tako svojim izuzetnim sposobnostima i vrijednim radom postigao vrhunski rezultat - osvojio je titulu dvostrukog svjetskog prvaka i viceprvaka u tom nesvakidašnjem sportu o kojem ćemo ovom prigodom saznati nešto više.

Što je uopće nanbudo?

Nanbudo je suvremena borilačka vještina koja svoje tehnike crpi iz borilačkih vještina Dalekog istoka. Iako su vrlo raznolike, bit svih tehnika razmjena je energije između dvaju partnera i prikaz vrhunske vještine. Raznolikost tehnika ogleđa se u udarcima rukama i nogama (tsuki, mae geri, mawashi geri...), obranama od istih, nožnih «čišćenja», bacanjima i polugama; sve vrste tehnika koje je naša civilizacija spoznala utkane su u nanbudo.

Osim ovih tehnika podjednako su važne u nanbudo i tzv. energetske vježbe (genki, shizenoki), japanska respiratorna gimnastika (nanbu ta-iso) i vježbe meditacije koje djeluju na svim čovjekovim energetskim nivoima (fizičkom, mentalnom, emocionalnom i duhovnom nivou).

Kako to da si od svih sportova odabrao baš nanbudo, jedan od rjeđih i manje poznatih sportova?

Prvenstveno zbog prijatelja, ali i iz znatiželje. Kao dječak htio sam nešto trenirati, a kao i svu ostalu djecu, prijatelji su me povukli za sobom. Ustvari smo kao grupa krenuli zajedno na treninge. Prijatelji su mi u početku bili poticaj, ali nakon nekog vremena većina ih je odustala, a ja sam u klubu stekao nove prijatelje i nastavio dalje. I eto, dogurao sam do svjetskog zlata i srebra, osvojio još mnogo medalja na državnim i regionalnim natjecanjima u borbama i katama. Uz to nosilac sam crnog pojasa 1.dan.

Zaista si vrlo uspješan, ali vjerojatno je to rezultat napornih

treninga, redovitosti na njima i uloženog truda. Gdje uopće treniraš, kakav je trener, ekipa, uvjeti treniranja?

Treniram u nanbudo klubu Maksimir. Klub se nalazi preko puta škole, točnije u centru Vinko Bek. Dvorana nije prevelika, ali s obzirom na to kakve uvjete imaju drugi, naša dvorana je A klase. Sve potrebne rekvizite za treniranje imamo u dvorani što nijedan drugi klub nema. Trener je odličan jer da nije, ovakvih rezultata sigurno ne bi bilo i ja sam mu na tome zahvalan. Isto tako, ekipa je super pa uz njihovu pomoć i pomoć trenera rezultati mogu biti još i bolji. Treniramo tijekom tjedna svaki dan, osim nedjeljom, i to po dva sata. Ponekad odlazim i u druge klubove na trening kako bih ja pomogao drugima, naravno i oni meni jer samo iz dobrih i raznolikih treninga proizlaze odlični rezultati.

Utječu li treninzi na tvoje učenje, školu ili neke druge aktivnosti? Stigneš li sve redovito obavljati?

Ne mogu se baš pohvaliti svojim učenjem, ali trudim se najviše što mogu. Naravno da ponekad zbog obveza na treninzima na kojima moram prisustvovati ne mogu ispuniti sve školske obveze, ali... trudim se. Na svakom treningu moram biti jer, ako propustim trening, moram imati dobar razlog zbog kojeg sam izostao, u protivnom slijede kazne pa čak i one rigorozne - suspenzija iz reprezentacije koja može biti trajna ili na neko vrijeme. Zbog toga se trudim biti na treninzima i naravno da zbog toga ponekad zanemarujem školu, ali nekako uspijevam i jedno i drugo.

Imaju li naši profesori razumijevanja, imaš li mogućnost dogovora za odgovaranje zbog čestih treninga i zbog toga što si u reprezentaciji?

Da je nanbudo olimpijski sport, ništa ga ne bi zaustavilo u osvajanju olimpijske medalje

Naravno da mi je omogućen dogovor za odgovaranje (ovim putem zahvaljujem profesoru Periću i razrednici Marijani Ivica koji su mi to omogućili) jer bez toga moje bi školovanje bilo uvelike otežano, a ovako ipak znam kada trebam odgovarati pa se taj dan mogu spremati samo za taj jedan ili dva predmeta. Profesori imaju razumijevanja za mene i što se tiče dogovora, uvijek se s njima mogu normalno dogovoriti kada ja hoću, nikad nije bilo nikakvih problema, ali taj dogovor moram poštovati jer u protivnom tu mogućnost dogovora mogu izgubiti, a to mi stvarno nije potrebno..

Da možeš, bi li išta promijenio u vezi nanbuda?

Apsolutno ništa ne bih mijenjao.

Namjeravaš li se i nakon srednje škole baviti nanbudom redovito ili samo rekreativno?

Imaš li možda neke veće ciljeve i kakvi su tvoji planovi za budućnost?

Nanbudom se mislim baviti cijeli život. Kasnije bih želio otvoriti svoj klub u kojem ću stvarati nove mlade nade koje će, nadam se, biti uspješnije od mene... mada je to teško! Hehe, samo se šalim!

Ima li dosta mladih koji se bave nanbudom? Bi li želio nešto pozvati da se priključe tom sportu?

Osim svog vlastitog kluba koji bih volio otvoriti, naravno da mi je cilj završiti fakultet i zaposliti se. Isto tako volio bih postizati još puno ovakvih uspjeha i poticati svoju djecu da se bave sportom jer to je najzdraviji način života.

U Zagrebu i okolici ima desetak klubova koji su prepuni mladih članova i to je dobro jer svaki klub treba održavati svoju tradiciju, a da bi ju mogao održati, treba novih mladih članova. Neki

klubovi imaju organizirane grupe samo za rekreativce, prvenstveno za starije osobe bilo koje životne dobi i program je naravno prilagođen njihovim mogućnostima. Svim mladima preporučio bih da se počnu baviti bilo kojim sportom jer sport je prije svega zdrav i s njime stječeš neke osobine koje ničim drugim ne bi mogao steći. Ali opet, da bi netko otkrio pravu čar sporta, mora početi bilo što trenirati jer samo tako može otkriti koliko je sport zapravo važan za čovjeka i njegov život.

Budući da su olimpijske igre san svakog sportaša, jesu li i tvoj san i hoćeš li ikada nastupiti na njima?

Naravno da su mi olimpijske igre san, ali ovaj sport je jednostavno premalo poznat u svijetu, nije olimpijski sport i teško da će ikada postati. Stvarno mi je žao zbog toga. Zato se oslanjam na svoja međunarodna, državna i regionalna natjecanja jer sam na svima do sada osvajač medalje i to želim ostati sve dok se ne prestanem natjecateljski baviti nanbudom.

Još jedna dodjela u nizu

Marina Kopic

Dragi čitatelji i čitateljice, iza nas je još jedno sportski uspješno polugodište. Naši sportaši i sportašice ponovno su dokazali da im u sportskim natjecanjima teško tko može konkurirati. Detaljnije o svim uspjesima pročitajte na sljedećim stranicama.

ATLETIKA

Naše atletičarke već su na samom početku školske godine obavile dobar dio posla te si, osvojenim prvim mjestom, uvelike olakšale prolazak na državno natjecanje. Dečki su bili nešto manje uspješni osvojivši tek sedmo mjesto.

Djevojke**100 metara**

- 8. Monika Babić
- 12. Aleksandra Dinčić

400 metara

- 22. Vanda Jurčec
- 28. Tamara Tačigin

800 metara

- 2. Dora Ilijaš
- 16. Sarafina Margić

Skok u dalj

- 1. Ivana Šimić
- 14. Ivana Šilić

Skok u vis

- 1. Ana Šimić
- 7. Ivana Palić

Bacanje kugle

- 7. Katarina Mihić
- 9. Anđelka Milakara

Štafeta 4x100 m

- I. Šimić, A. Šimić, A. Dinčić, M. Babić.

Dečki**100 metara**

- 10. Robert Dubravac
- 24. Robert Božić

400 metara

- 18. Matija Domislavić
- 24. Mario Letica

1000 metara

- 13. Filip Leko
- 20. Branko Savić

Skok u dalj

- 15. Matija Labaš
- 27. Ivan Knežević

Skok u vis

- 14. Tin Jelić
- 16. Filip Baburak

Bacanje kugle

- 1. Krešimir Burnać
- 8. Danijel Perić

KOŠARKA

Što reći o našim košarkašima i košarkašicama? Oni se očito drže stare Cezarove izreke: «Dodoh, vidjeh, pobijedih!» U svim dosadašnjim utakmicama pobijedili su protivnike (posebno su uvjerljive bile košarkašice s razlikom od 51 poena) i plasirali se među osam najboljih. U društvu polugodištu čekaju nastavak i nadamo se državno natjecanje.

Djevojke

- 1. krug
- III. gimnazija - V. gimnazija 50:31
- II. gimnazija - III. gimnazija 29:41
- 2. krug
- XIII. gimnazija - III. gimnazija 21:69
- III. gimnazija - Ženska opća gimnazija Sestara milosrdnica 60:9

Dečki

- 1. krug
- III. gimnazija - Prva ekonomska škola 44:39
- III. gimnazija - Srpska pravoslavna opća gimnazija kantakuzina Katarina Branković 2:0 (bb)
- III. gimnazija - Strojarska tehnička škola Faust Vrančić 63:12
- III. gimnazija - Željeznička tehnička škola 47:30
- 2. krug
- III. gimnazija - XV. gimnazija 44:42
- III. gimnazija - Hotelijsko-turistička škola 48:33
- III. gimnazija - Graditeljska tehnička škola 64:36

Sestre Šimić: opet najbolje!

MALI NOGOMET

Ovo polugodište održane su utakmice samo za dečke, dok djevojke istrčavaju na teren iduće polugodište. Dečki su nam odlučili konačno dokazati da im je nogomet najvažnija sporedna stvar na svijetu. Plasirali su se u poluzavršnicu, čak i uz poraz u zadnjem kolu i izborili odlazak na državno natjecanje. Samo naprijed, dečki!

1. krug
III. gimnazija - IX. gimnazija 5:0
III. gimnazija - Športska gimnazija 1:2
III. gimnazija - V. gimnazija 7:1

2. krug
III. gimnazija - Škola za cestovni promet 3:0 (bb)
III. gimnazija - II. gimnazija 4:0
III. gimnazija - XIII. gimnazija 1:3
III. gimnazija - Obrtnička i graditeljska škola 3:0

3. krug
III. gimnazija - VII. gimnazija 2:0
III. gimnazija - IX. gimnazija 3:1

ODBOJKA

Ove godine nije bilo ništa od naše muške odbojkaške ekipe. Zašto? Nije se javilo dovoljno zainteresiranih. Tako su djevojke odlučile same

obraniti ugled III. gimnazije. To im je i pošlo za rukom te su se plasirale u 3. krug bez ijedne izgubljene utakmice.

1. krug
III. gimnazija - XII. gimnazija 2:0 (bb)
III. gimnazija - XI. gimnazija 2:0 (25:21, 19:25)
III. gimnazija : Poštanska i telekomunikacijska škola 2:0 (bb)

2. krug
III. gimnazija - XIII. gimnazija 2:0 (25:4, 25:8)
III. gimnazija - Gornjogradska gimnazija 2:0 (bb)
III. gimnazija - V. gimnazija 2:0 (25:18, 25:19)

PLIVANJE

Plivači su nam ove godine te priredili posebno iznenađenje osvojenim prvim mjestom na gradskom natjecanju te plasmanom na državno. Kod djevojaka, kao i prethodnih godina, glavni je problem bio manjak natjecateljica tako da je našu školu predstavljala samo Petra Brlečić koja je osvojila odlično 3. mjesto na 50 metara slobodno. Svima čestitamo, a dečkima želimo puno sreće na državnom.

Dečki

50 m slobodno

2. Kristijan Tomić
8. Matija Domislavić

50 m leđno

10. Adrijan Gerl
11. Dinko Bobanović

50 m prsno

1. Ivan Đuran
3. Filip Strikinac

50 m leptir

7. Drago Pezić
14. Nikola Grden

Štafeta 4x50 m slobodno

3. III. gimnazija

Štafeta 4x50 m mješovito

1. III. gimnazija

Djevojke**50 metara slobodno**

3. Petra Brlečić

RUKOMET

O dečkima ne treba puno pisati. Oni su pobijedili u svim utakmicama 1. kruga, zauzeli prvo mjesto u skupini te ušli u 2. krug natjecanja.

Situacija kod djevojaka nešto je složenija. One su odigrale svoje utakmice i u skupini zauzele treće mjesto. Međutim, zbog još uvijek nepoznatih razloga diskvalificirane

su Športska gimnazija i Prva ekonomska škola tako da su naše djevojke na kraju zauzele prvo mjesto u skupini i prošle u 2. krug natjecanja. Svima želimo puno sreće u nastavku natjecanja.

Djevojke

1. krug

III. gimnazija – Hotelijersko-turistička škola 8:14

III. gimnazija - Športska gimnazija 10:0 (bb)

III. gimnazija - Prva ekonomska škola 10:0 (bb)

Dečki

1. krug

III. gimnazija - Drvodjelska škola 10:0 (bb)

III. gimnazija - Gimnazija Tituš Brezovački 18:16

III. gimnazija - IX. gimnazija 27:13

III. gimnazija - Prehrambeno-tehnološka škola 10 :0 (bb)

*bb računaju se kao predane utakmice ili utakmice s diskvalificiranim momčadima

Najveći ovogodišnji sportski događaj zaslužen se zbiva u Hrvatskoj Svjetsko rukometno prvenstvo 2009.

Zvonimir Zidar

Kad vi ovo budete čitali, već ćemo vjerojatno znati pobjednike velikog rukometnog natjecanja. Ne želimo prognozirati, ali se, naravno, nadamo uspjehu naše reprezentacije. Budući da uvijek predstavljamo neki sport u ovoj rubrici, ove je godine nezaobilazan rukomet.

Kratka povijest SP-a

Svjetsko prvenstvo u Hrvatskoj bit će 21. po redu kada je riječ o tom najvećem rukometnom natjecanju čija tradicija seže do daleke 1938. kada je u Njemačkoj odigrano prvo SP. Bio je to rukomet drugačiji od današnjeg, takozvani veliki rukomet koji se odigravao na ogromnom travnatom terenu, a prvi svjetski prvaci bili su Nijemci. Tek od 1958. počinje se igrati «mali rukomet», kakav se igra i danas, a prvo se svjetsko prvenstvo u pravom rukometu održalo u Istočnoj Njemačkoj. Svjetski prvak bila je Švedska koja je do kraja 20. stoljeća igrala jedan od najboljih rukometa na svijetu. Nakon tog prvenstva na vrhu su se izmjenjivale velike generacije Rumunjske, koja danas nije ni blizu onoga što je nekad bila, zatim Rusi koji su dominirali svojom

snagom i visinom, opet Šveđani te Francuzi pred kraj stoljeća. Preokret u svjetskom rukometu dogodio se 2003. u Portugalu kada je Hrvatska neočekivano postala svjetskim prvacom. Do tad se igrao rukomet velikih sila i na vrhu su se izmjenjivale samo najveće. Danas u rukometu nema favorita, svake godine se izdiže nova reprezentacija, kao što je npr. Poljska koja se probila u svjetski rukometni vrh nakon srebra u Njemačkoj 2007. Ipak, današnje su velike rukometne sile: Španjolska, Poljska, Njemačka, Rusija, Francuska, Danska i Hrvatska pa se, iako u rukometu nema favorita, od ovih reprezentacija najviše očekuje.

Hrvatska reprezentacija

Hrvatska je rukometna reprezentacija konstanta na svjetskoj sceni otkad se pojavila. Jedino natjecanje koje je propustila jesu OI u Sydneyu. Hrvatska ima dva olimpijska zlata,

svjetsko zlato, dva svjetska srebra, jedno europsko srebro i jednu europsku broncu, a s takvim učinkom danas se može malo tko pohvaliti.

Uspion generacije koja igra danas počeo je u Švedskoj na EP 2002. Tada su bili posljednji, ali su naučili lekciju za sva vremena i samo godinu dana kasnije otišli do svjetskog zlata u Portugalu. Sve je drugo je nastavak lijepe priče: Hrvatska je domaćin tri velika seniorska natjecanja, a Hrvatski rukometni savez dobitnik nagrade IHF-a Hans Baumann za najbolji rukometni savez na svijetu.

Hrvatski mladi uzrasti garancija su da će priča potrajati. Veliki tim službeno vodi Lino Červar, a glavne zvijezde su Ivano Balić, dvaput službeno najbolji rukometaš svijeta, Mirza Džomba, najbolje desno krilo svijeta posljednjih godina, nezamjenjivi kapetan Petar Metličić i rukometni pivot bez granica Igor Vori. Tu je i mladost najboljeg kadeta Europe Domagoja Duvnjaka, najboljeg juniorskog desnog krila svijeta Ivana Čupića koji će nesumnjivo na SP-u biti veliki adut tima. Ovaj je tim sanjao SP u svojoj kući, a nakon svih uspjeha koje je ostvario to je zaista i zaslužio.

“Cabares Cabarei” predstava je koju morate pogledati

Ako ste obožavatelji glazbe, svakako posjetite internetsku stranicu:

Smijeh kroz suze do suza

Irena Nikolić

“...čovjek stekne jedan ogroman kredit i kapital neke banalne prolaznosti. Ja imam ogromne kamate ni od čega i s tim kamata ne mogu ništa, a opet su kamate. I opet čovjek ulazi u ništa. Cabares Cabarei

napravio sam od nečega što sam doživio, ali uz pomoć tih kamata. U Cabares Cabarei govorim o nečemu što je tragično, a ljudi se smiju. To je tragičnost koja je smiješna”, rekao je **Zijah Sokolović** o vlastitoj predstavi.

A što kaže publika?

Pravi je balkanski humor došao do izražaja kao i fascinantna originalnost i gluma kulturnog Zijaha Sokolovića.

Ovo je jedna od predstava koju bismo uvrstili u modernu umjetnost prije svega zbog slobode govora (naime, u odabiru riječi prevladavaju psovke).

Za sve vas koji još uvijek niste upućeni, radi se o izvrsnom monologu bosanskog glumca Zijaha Sokolovića pod nazivom Cabares Cabarei, na daskama kazališta **Exit**, kamo se uputila skupina naših četvrtaša pod vodstvom profesora etike Tomislava Miketića. Obećan im je dobar provod i smijeh do suza. Ipak, nakon gledanja predstave možemo radije govoriti o smijehu kroz suze.

Najprije želim naglasiti scenografiju, koja se sastojala od jednog mikrofona i reflektora, kostimografiju koju je činila jednostavna Sokolovićeva odjeća i glumačku postavu, koju je činio jedan čovjek. Sudeći po prilično jednostavnim uvjetima i broju glumaca, tj. jednom glumcu, gledatelj bi mogao postati skeptičan u očekivanju, a pritom je bitno napomenuti i minutažu: dva i pol sata! Jer tko bi mogao sam pričati dva i pol sata i zaista održavati stalni interes?! E pa upravo Zijah Sokolović, koji je svojim nastupom dokazao svoje izvanredne glumačke kvalitete, služeći se imitacijom, gestikulacijom i intonacijom, dakle služeći se samim sobom.

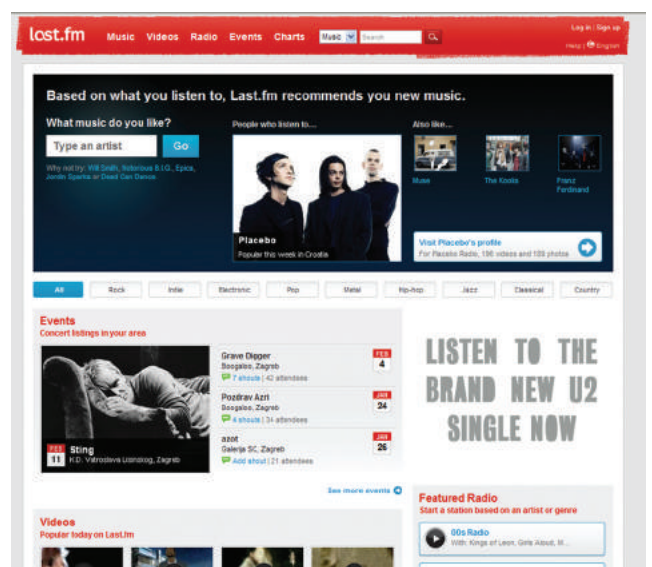
Glavna je tema predstave brak, politika, država i rat, dakle svakodnevnica koja nas okružuje i razočarava, a sve je to ironizirano i humorizirano do granice u kojoj mi zaboravljamo da je veći dio toga istina.

Predstava je svakako vrijedna gledanja, riječima se ne može opisati pa ako budete imali prigodu, svakako si priuštite ovakvo zadovoljstvo!

LAST.FM

Lovro Tončić

Svi ljubitelji glazbe doći će na svoje uz Last.fm. Naime, stranica www.last.fm društvena je mreža, ali specijalizirana za područje glazbe. Čitava se stranica temelji na sustavu tzv. scrobblanja i Audioscrobbleru, tj. programu koji zabilježi svaku vašu preslušanu pjesmu na kompjutoru (koristeći bilo koji program). Nakon što je Audioscrobbler zabilježio dovoljno vaših pjesama, započet će izrada vaše osobne glazbene top-liste. Tako možete pratiti koje

ste pjesme ili bendove najviše puta preslušali u bilo kojem vremenskom periodu.

Ono što ovu stranicu čini sjajnom jest sustav preporuka (recommendations) po kojem vam Last.fm, na temelju onoga što se preslušali, predlaže bendove ili pjevače jednako glazbenog pravca. Još je jedna od prednosti Last.fm-a što će vam, na temelju vašeg prebivališta, dati uvid u sve koncerte koji se održavaju u vašoj blizini (u rasponu od 100 km). Osim toga, i ovdje će vam preporučiti koncerte na kojima nastupa neka grupa čiju ste glazbu preslušavali. Izvrsno je što ćete za neke od tih koncerata saznati na Last.fm-u preko drugih članova iz Hrvatske, kojih je zbilja jako puno. Odakle ovo *fm* u nazivu? To je još jedno od temeljnih obilježja na kojem se Last.fm zasniva: sustav raznih internetskih radija. Nebrojene su mogućnosti pokretanja nekog radija: od radija određene vrste glazbe, preko radija jednog benda, do radija jednog člana.

Sve u svemu, www.last.fm ista je kao i svaka druga društvena mreža, ali začinjena velikom dozom glazbe. Za sve one koji su ljudi za otkrivanjem demo-bendova ili onih slabije poznatih u Hrvatskoj, ova će stranica biti obavezan šalahter.

Ako ne znate koji film pogledati, predlažemo vam nekoliko naslova

FILMSKE POSLASTICE

Zvonimir Grgić

Heroji neba film je koji govori o časti, hrabrosti i borbenosti.

Za vrijeme prvog svjetskog rata milijuni Europljana borili su se na strani saveznika, a protiv Njemačke. Amerikanci su u početku odlučili ne reagirati. No, ne svi. Skupina od 38 mladih pilota ujedinjena u eskadronu Lafayette odlučila je prva priskočiti u pomoć Francuzima i tako postala prva američka jedinica ratnog zrakoplovstva. Mladi Amerikanci Blaine Rawlings (**James Franco**) Briggs Lowry (**Tyler Labine**) i Eugene Skinner (**Abdul Salis**) stižu u francusku zračnu luku. Iako svaki od njih ima svoje razloge za napuštanje udobnosti svog doma, cilj im je svima isti – naučiti letjeti. Ono što ti naivni mladići još ne znaju jest da kreću u veliku, romantičnu avanturu nakon koje će ući u povijest kao prvi borbeni piloti u svijetu. Ratna avantura inspirirana istinitom pričom o legendar-

noj eskadrili Lafayette zacijelo će se svidjeti ljubiteljima čeličnih ptica.

Tijelo od laži

Nakon «Krvavog dijamanta» ovo je zasigurno po-najbolja uloga **Leonarda DiCaprija** u kojoj je pokazao kako je itekako sposoban odglumiti jednu tešku karakternu ulogu. No, to nije sve, oduševljenje izaziva i **Russell Crowe**, a sve je uspješno režirao **Ridley Scott**. Ukratko, riječ je o špijunskom trileru koji traje nešto više od dva sata, ali dva sata prepuna akcije, politike, prevrata i uzbuđenja. Jednostavno, neće biti dosadno. DiCaprio glumi terenskog agenta CIA-e, a Crowe uredskog šefa. Imaju zadatak boriti se protiv islamskih terorista na Bliskom istoku. Imaju različite pristupe radu, različite poglede, a u sve to se umiješa i šef jordanske agencije i tada počinje nadmudrivanje.

Sve u svemu, ovo je jednostavno nezaobilazan špijunski triler i jedan od najboljih filmova ove godine.

Sumrak

U Americi je ovaj film privukao jako velik broj gledatelja, a predviđa se da će u startu zaraditi između 45 i 70 milijuna dolara. Riječ je o «Sumraku» (Twilight), snimlje-

nom prema istoimenom romanu Stephenie Meyer, koji donosi priču o tinejdžerici koja se preseli k ocu i zaljubi u lokalnog momka koji je – vampir. Svakako pogledajte film i provjerite što je toliko oduševilo Amerikance.

Spartanci dolaze

Pripremite se na borbu sa smijehom dok gledate ovaj film. «Spartanci dolaze» film je koji trebate pogledati na DVD-u jer donosi grublje, bezobraznije, necenzurirane snimke koje nisu prikazane u kinima.

Opustite se i zaplešite uz...

REGGAETON

Irena Nikolić

Reggaeton je najnovija forma urbane glazbe koja je u zemljama Latinske Amerike postala popularna devedesetih godina dvadesetog stoljeća, a u Hrvatskoj tek doživljava popularnost. Reggaeton se razvio u Panami i Jamajci, kao mješavina latinoameričkih plesova, hip-hopa, r'n'b-a, pa čak i nekih elemenata trbušnog plesa. Samo ime, kao i ostale karakteristike glazbe i pokreta, svoj izvor pronalaze u španjolskom reggae-u.

Stihovi pjesama napisanih za reggaeton uglavnom su u hip hop i rap stilu, a nama je najpoznatija izvođačica reggaetona Shakira. Primjer njezina izvođenja tog plesa svakako je spot za pjesmu *La tortura*. Također, poznata je i pjesma *Gasolina* koja isto tako pripada tom žanru.

Trenutačno su najveći izvođači novog vala Dr. Dre, Tego Calderon, Akon, Aventura, Jennifer Lopez, Madonna, Rihanna, Sean Paul, Usher i Shaggy.

U slučaju da se želite uvjeriti o čemu je riječ, klubovi Vertigo i Havana imaju svake subote reggaeton večer, a najjača je reggaeton plesna škola Salsoteca, o kojoj sve potrebne informacije možete pronaći na internetu.

Jeste li ikada razmišljali o sebi kao o jednom od književnih likova?

LEKTIRA - MUKA ILI POUKA?

A, jooj!!!

Vedrana Čude

Shakespeare, Petrarca, Turgenjev, Dostojevski, Goethe, Mažuranić. Ovaj niz vam sigurno zvuči poznato, a vjerujem i da niste baš oduševljeni njime. Vjerojatno osjećate baš isti onaj osjećaj koji vam se javi svaki put kada vam vaš/a profesor/ica najavi da sljedeću lektiru valja pročitati do petka. Hmm... Najradije bismo ih upitali - zašto? Zašto, ali zašto nas toliko gnjavite tim besmislenim, izmišljenim likovima i događajima kada ste svjesni da nam se stvarno ne da trošiti dragocjeno vrijeme na, usudit ću se reći, gluposti. Mi imamo život. Onak. Helouu!

Da, da, moram priznati da je i moje mišljenje o lektiri do prije godinu dana bilo, isto kao i većine vas, poprilično loše. A sada ću nadobudno pokušati promijeniti i vaše mišljenje! Sve svoje probleme, terete i poteškoće navikli smo rješavati sami ili uz pomoć savjeta frendova i staraca. Oni su naš oslonac i izvor mudrosti. E sad, koliko god su naša razmišljanja, nadanja i snovi suvremeni i aktualni, ja bih rekla da nisu nimalo različiti od razmišljanja, nadanja i snova jedne Emme Bovary ili jednog Hamleta. Pokušat ću objasniti na koji način. Svi smo mi oni, tj. svi su oni mi. Pod ovime ONI mislim na sve moguće likove iz svih mogućih lektira koje postoje. Sve te opreke, dvoličnosti, osjećaje, dobrotu, zloću, ideale i mi nosimo u sebi. Nevjerojatno je koliko bismo svi mi mogli, samo kad bismo to htjeli, naučiti iz njihovih života i iskustava. Na njihovim primjerima bolje upoznati sami sebe i druge ljude. Izvući te opreke, npr. iz Raskolnikovove psihe, i onda ih prepoznati i u svojoj. Pa mi i nismo ništa drugo negoli spoj suprotnosti.

Prilagođujući se, ne treba izgubiti sebe

U NOVOJ SREDINI

Ana Brkić

Zašto sam morala napustiti osnovnu školu? mislim dok se pospano oblačim. U meni bitku vode dva, veoma naporna i iritantna glasa. Jedan mi savjetuje da prespavam prvi dan škole, a drugi se buni, ta kako se mogu ponašati kao dijete!

Nešto te prene iz sna, tek na trenutak, ne duži od nekoliko sekundi, i shvatiš da je gotovo, nisi više dijete «Odrastanje je surova, nepravedna, okrutna stvarnost», jadam se najboljoj prijateljici dok nam dvadeset pet minuta prije škole bježi tramvaj pred nosom. Koliko god zvuči uzbudljivo sama riječ odrastanje, kada se počne ostvarivati, poželiš je zaustaviti.

Ulazim u razred. Osvrćem se. Nigdje nikog poznatog. Sjednem na jedno mjesto i čekam. Razred se polagano puni. Oživljuje od mnogobrojnih uzbuđenih glasova.

Od toga prvog trenutka prošlo je više od tri mjeseca. Svi smo postali prijatelji. Na početku stranci - sada osobe kojima se radujem. Novoj sredini potrebno se prilagođavati. Nije nam isto kao u osnovnoj školi. Svaka pogreška skupo se kažnjava. Smatram da je veoma važno znati se prilagoditi, izvući najbolje čak i iz onih trenutaka i situacija kada misliš da je to nemoguće. Jer, zaista je veoma nezrelo i neozbiljno očekivati da se svijet prilagodi tebi.

Međutim, nešto treba u tom prilagođavanju ipak zapamtiti: usprkos svim promjenama kroz koje prolazimo, trebamo ostati svoji. To je ono što je teško, ne izgubiti se u gomili promjena. Vjerojatno je grozno kada jednoga dana pogledaš u ogledalo i nisi sposoban vidjeti sebe. Više ne prepoznaješ osobu koju promatraš. Koliko god čovjek treba biti otvoren promjenama, treba znati reći ne, ostati svoj. Sve je to dio odrastanja. Iako još uvijek mislim da je odrastanje težak proces, sada mu se veselim jer mi se sviđa kako napreduje.

Ako vam se čini da ne pripadate tamo gdje sada jeste, pokušajte ipak naći zadovoljstvo u nečemu što volite. Ako ne zabavnim, učinit ćete odrastanje bezbolnijim.

Svi ti unutarnji sukobi i u nama se odvijaju svakodnevno. Svakog dana iznova proživljavamo osjećaje sreće, tuge, ljubomore, ljubavi i bijesa koji su tako živo opisani u raznim djelima. Osjećamo Fedrinu bol zbog nesretne ljubavi, Pečorinovu hladnokrvnost, Antigoin osjećaj dužnosti... Zar je bitno u kojem su stoljeću oni živjeli kada i danas žive u nama. Ti svi ljudi možda jesu izmišljeni, ali nisu nimalo nestvarni ni dosadni. Zato – pokušajte pričati lektiri na drukčiji način, zaista ne mora biti muka!

Deset praktičnih savjeta koji će vam olakšati život:

Kako preživjeti u školi

Lovro Tončić

Mali savjeti kako izbjeći različite svakodnevne školske situacije koje dovode do opće depresije, neshvaćenosti, probavnih smetnji, tuposti, klaustrofobije, itd. Namijenjen je početnicima.

1. Svaki odmor iskoristi najviše što možeš. Ako si već zatvoren u učionici 45 minuta, nemoj u tih 5 minuta i dalje tupavo gledati u zid. Pokreni se malo: prepisi zadaću, ogovaraj, dogovori se za večernji izlazak, otrči dva kruga na igralištu.

2. Upoznaj što više ljudi, nikad ne znaš kad će ti netko/nešto trebati. Svako poznanstvo se na kraju i isplati!

7. Nemoj biti redar. Cinkaš frendove, odgovoran si za cijeli razred i barem dvaput tjedno poku-piš kulju samo zato što si redar.

8. Ako moraš na WC, zašto trpjeti? Čuo sam za neke koji trpe jer ih je sram. Moj, Bože!

9. U razredu nemoj sjediti pored radijatora! Pogotovo ne zimi. Nikad nije dobro, ili se smrzza-vaš, ili se spečeš koliko su ga zagrijali.

10. Prije škole nikad nemoj potrošiti zadnje novce na kavu/klađenje/curu da ne ostaneš gladan u školi. Nema goreg osjećaja. Dovodi do žicanja. Žicanje nitko ne voli.

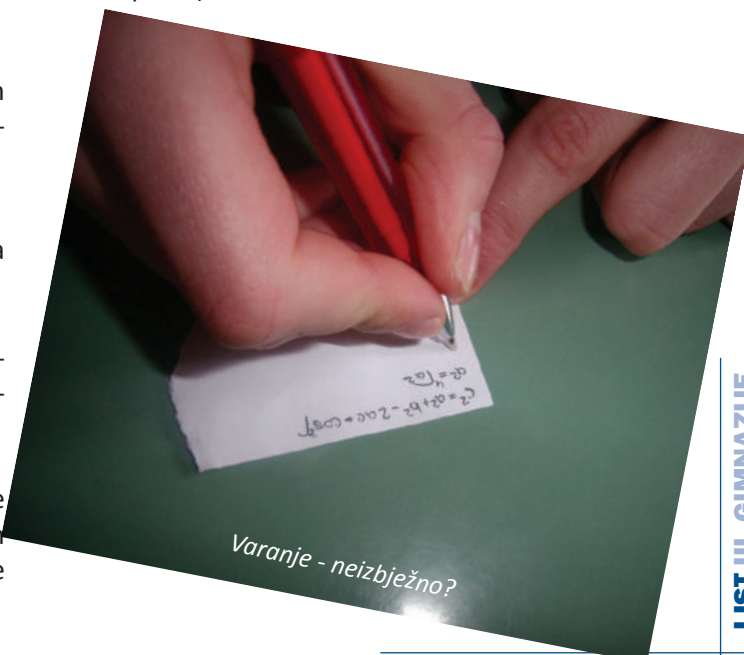

3. Nemoj se zamjeriti baš svim profesorima. Ostavi dobar dojam na nekoliko njih i tvoje ime neće biti na zlu glasu. Ako ti svi profesori u brzom roku doznaju ime, onda si u banani.

4. Sam radi svoj šalabahter. Ionako ćeš sve nau-čiti dok ga radiš pa ćeš ga manje pogledavati i tako smanjiti šansu da te uhvate. Nemoj ga raditi ručno.

5. Ako si loše volje i sljedeća tri sata su ti mate-matika, fizika i kemija, nema ti pomoći. E, da... Probaj ne razmišljati tako, znam da je teško, ali sve se može kad se hoće. Samo budi pozitivan.

6. Upiši se na neku fakultativnu aktivnost. (fakultativna = veći prosjek = sretniji starci = veći džeparac)

Priredila: Marina Kopic

Učenici:

Španjolska je bila velika kolonija sa sjevera.

Opec je udruženje za najam izvoznika nafte.

Tko je napisao Satir iliti diji? Čovik? Francesco Petrarca.

Tko je od poznatih po horoskopu strijelac? Isus Krist.

Maria Curie je dobila Nobelovu nagradu za mir jer je otkrila radij

Kako ćemo prepoznati neprijatelja? Pa po podočnjacima jer neprijatelj nikada ne spava.

Zašto žene imaju široke bokove? Da bi ljepše hodale.

Zaboravljanje je majka neznanja

Profesori:

Pita profesorica iz matematike: Želite li se družiti malo sa stošcima?

Isprika profesora: Oprostite što kasnim, pukla su mi vesla dok sam išao kroz vodu (vani je padala kiša).

Ja baš volim aluminij, ali ću ga zbog vas zamrziti.

Kako boje plamen Na i njegovi kompići? Svaki sat hodočastiš, pa nisam ti ja svetište!

Mauzolej je vrsta zatvorene grobnice. A što su inače otvorene?!

Što je centralno u ranokršćanskoj umjetnosti? Grižanje!

On je bio, hm, hajdemo reći na hrvatskom, u bedu.

Kelj je vrsta začina.

Zašto brod ne tone? Zato što je polakiran.

Jel' Mate Bulić meta-lac?

Zašto se ovo zove izlet pa mi nikamo ne letimo?!

Nevidljive bridove nacrtat ćemo nevidljivo!

NOVOGODIŠNJE ODLUKE

Marina Kopic

30. prosinca 2008.

Konačno imam onaj pravi osjećaj da su praznici. Odmaram se po cijele dane, spavam dokle hoću, ne moram slušati: Diži se iz kreveta! Zakasnit ćeš u školu! Konačno imam vremena nadoknaditi sve propuštene kave i izlaske s frendicama iz osnovne i s mora (ona reklama T-mobila imala je određen utjecaj na mene).

Prije nekoliko dana u Zagreb je došla Anamarija, moja frendica iz osnovne koja se prije tri godine preselila u London. Tko bi rekao da bi netko iz Londona došao u Zagreb na praznike, *but never mind*, meni je jako drago zbog toga. Tako smo Ana, Tijana (moja najdraža sekica) i ja krenule u grad na kavu sjetiti se malo dobrih starih vremena i nadoknaditi sve tračeve (ipak smo mi samo cure). Zanimljivo je kako se većina nas prilično promijenila. Dovoljna je samo Tijanina rečenica »E, da mi je netko rekao da ću u srednjoj nositi starke i slušati Linkin park, ne bih mu vjerovala.« Trio fantastikus je ponovo na okupu samo u malo drugačijem pakiranju. Nakon zezancije s jednim od najboljih konobara u Zagrebu (nema preuveličavanja) i biljara, otišle smo u kino pogledati „Sumrak“. Film je odličan, ma što odličan, savršen. A tek Robert Pattinson... Ne bih se previše opirala da naletim na takvog vampira (hehe). Ovakav izlazak mi je baš nedostajao. Dok je trajala nastava, cijelo vrijeme sam vijsjela po nekim zagušljivim klubovima pa mi je ovo bilo malo osvježenje. Hm, nagodinu bih mogla početi gnjaviti društvo ovakvim izlascima.

2. siječnja 2009.

Još je jedna godina iza nas. Sada kad malo razmišljam o tome što sam sve radila prošle godine, ona se uopće ne čini lošom i dosadnom godinom. Začudo, čini se kao prilično zanimljiva, puna ludih putovanja i dobrih izlazaka. Čak mi se ostvarila i želja da pjevam na karakama. I ova je godina počela prilično veselo, a pravo iznenađenje mi je bio novogodišnji snijeg. Naravno, kad su mi rekli da pada snijeg, nisam vjerovala. Tako sam ja, plavuša s mozgom, s još nekoliko bisera izašla u minici na -5° uvjeriti se da stvarno pada snijeg. Nadam se da se vlasnici nekih automobila nisu ljutili zbog crteža

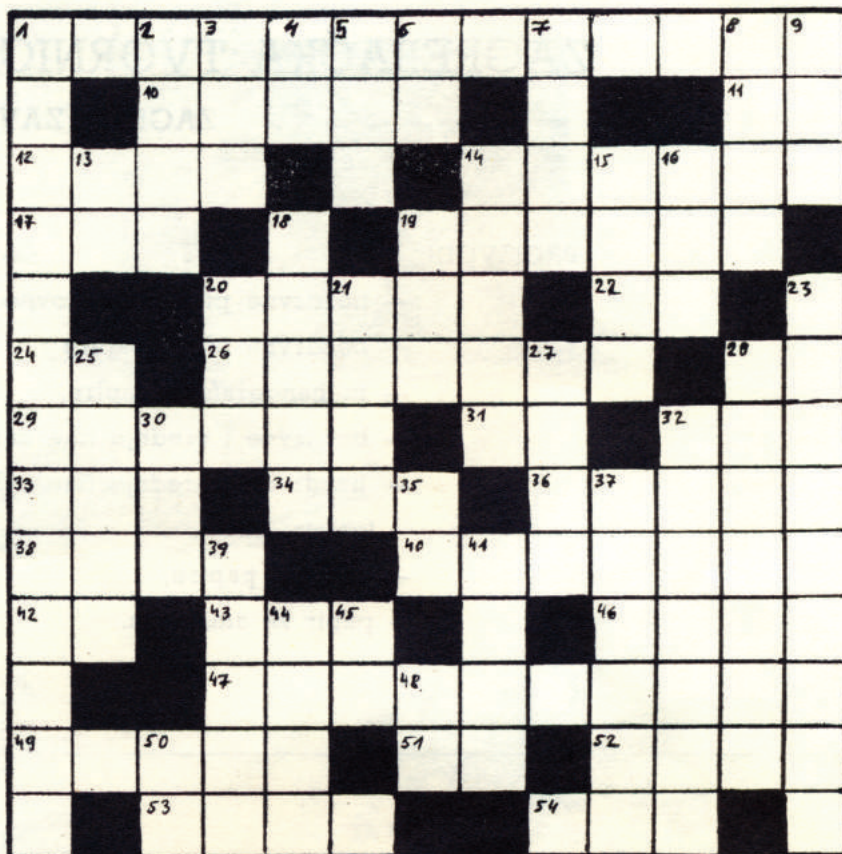

i potpisa koje smo napravili na njihovim autima. Ako će nastavak godine bit upola dobar kao doček, onda se definitivno ne trebam brinuti. Iako, priznajem, od ove godine puno očekujem, ipak su tu 18. rođendan, put u London kod Anamarije i naravno maturac. Još je uvijek sve svježije oko Nove godine pa bi bilo fer da joj posvetim još nekoliko redaka. Kao i svake godine smislila sam svoje nezaobilazne novogodišnje odluke. Fakat je interesantno kako ja svake godine smislim neke odluke da bih već idući mjesec odlučila kako su glupe i da ih se nema smisla pridržavati. Pa evo nekoliko mojih ovogodišnjih odluka:

- ofarbati se u smeđe
- početi učiti na vrijeme
- dolaziti srijedom na prvi sat
- truditi se ne kasniti na bus
- češće se vidati s curama iz osnovne (kava preko praznika je ipak prekratka da bi se prokomentirali svi događaji, a preko *fejasa* nema one čari kao kad se priča uživo)
- ne trošiti svu lovu na *shopping*
- manje izlaziti
- ignorirati sve odluke osim druge i pete

Preneseno iz davnih brojeva

K R I Ž A L J K A

Vodoravno:

1. Loše volje, slabog raspoloženja (žen.)
10. Zrakoplov
11. Njemački magazin za muškarce
12. Dojka
14. Slavonski specijalitet od mljevenog mesa (množ.)
17. Poljska cesta
19. Deva
20. Ekavski: ljepilo
22. Upišite: KF
24. Prijedlog
26. Čuveni Homerov ep
28. Talijanski komediograf (Dario)
29. Stidno, sramotno
31. Upišite VR
32. Ugladen
33. Automobil mariborske tvornice
34. Ime profesorice Murgić
36. Starorimski pjesnik
38. Laka papirnata ambalaža, oblog teka
40. Prošle jeseni
42. Staroegipatski bog sunca

43. Vreta australskog noja
46. Visina tijela
47. žena koja luduje za muškarcima
49. Narodno žensko ime (njem. Klara)
51. Starorimski novac, sniženi ton »a«
52. Engleski teolog iz 13. st. protivnik Tome Akvinskog (Duns)
53. Skraćena za: samostalna organizacija udruženog rada
54. Konji u narodnoj poeziji

Okomito:

1. Sporedne prostorije u stanu
2. Visina tijela
3. Ime glumice Gardner
4. Silicij
5. Krajnja točka zamišljene rotacione osi zemlje
6. Lična zamjenica
7. Jajašce, jaje
8. Žensko ime

9. Ime od milja za Aristotel
13. Upišite: IU
14. Riječ kojom se traži odgovor na pitanje o kakvoći
15. Dio Hrvatske
16. Patuljasti vilenjak u engleskoj mitologiji, njemački jedanaest
18. Vitica, uvojak kose
19. Kajkavska upitna rječica
20. Metalni poluproizvod, pleh
21. Šahovski pješak
23. Uzmanjkati
25. Književno djelo ozbiljna sadržaja
27. Sportska odjeća
28. Slom, debakl, propast
30. Ovamo
32. Prijeratni službenici porezno — carinskih vlasti
35. Uzvik
37. Muško svinjče
39. »Uzvišeni«, službeni naziv japanskog cara
41. Starogrčki bog ljubavi
44. Mačje glasanje (po njem., franc.)
45. Pamet
48. Nota u solmizaciji
50. Dva ista suglasnika

KRIPTOGRAM ZBRAJANJA

PETAR
+ VERA
= REA

OPOLO

ključ : 679381202

KADA SE SLOVA NA LJEVOJ STRANI PRAVILNO ZAMIJENE BROJEVIMA IZ KLJUČA MORA SE DOBITI ZBRAJANJE TOGA ČAN ZBIR. NAKON TOGA SLOVA SE ZAMIJENE BROJEVIMA U KLJUČU I DOBIVA SE VRSTA OMILIENOG SPORTA NA VODI.

RIJEŠENJE:
21202
+ 837
19978

KLJUČ: VATERPOLO

U doba prije interneta i facebooka možda je bilo više vremena za rješavanje ovakvih glavočolmki!?

Zavirili smo u (jako) stare brojeve lista. Mi mladi i pronašli neke zanimljivosti. Na primjer - sponzore lista. Očito ni u ona vremena nije bilo lako zatvoriti financijsku konstrukciju za tiskanje lista. Ono što iznenađuje jesu sami sponzori.

LOVAČKI ROG

UGOSTITELJSKO PODUZEĆE ZAGREB - ILICA 14

Prigodnom organizirana maturalnih ili drugarskih večeri, povjerite tu organizaciju našim specijaliziranim ugostiteljskim objektima. Raspoložimo sa 70 objekata na užem i širem području grada Zagreba.

Posebno preporučujemo restoracije koje raspolazu sa većim i posebnim prostorijama za prigodne večeri.

„LOVAČKI ROG“, „KORNAT“, „PLITVICE“, „ZAGORAC“, „LABUD“, „KORALJI“, „DRINA“, „PUTNIK“, „KORČULA“, „SAVSKOM MLINU“, „DVA GOLUBA“, „MOKRICE“, „BANJA“ I „DVORAC BREZOVICA“.

Sve informacije dobit ćete od naše komercijalne službe telefon broj 449-333 i 446-233.

gimnastičkom višeboju i III. mjesto

Mila Rakovac, VII. b razr.

DUHAN

poduzeće za trgovanje
duhanskih preradevina
i papira

ZAGREB, Draškovićeva 27.

Snabdjeva sve malo-
prodavaone duhana
školskim pisaćim priborom,
gdje ga možete
nabaviti po najpovoljnijim
cijenama.

ZAGREBAČKA PIVOVARA I TVORNICA SLADA

ZAGREB, ILICA 224

PROIZVODI bogati asortiman piva:
OZUJSKO - SPECIJAL - TOMISLAV - GRAND FIVO
KUSAJTE I UVIJERTE ČETE SE U KVALITETU

Daj nam kišu, ~~da~~ nam kišu....
Što sve redakcija nije činila da bi list izašao!

Oto Reisinger

GODINE GOSPODnje 1937.
- Kaj to ni krasno, Ivica, dobiti gimnaziju tak blizu.
Projdeš prek ujakove kuruze, i livade, kraj bugarovog vrta
i mam si u školi!

Oto Reisinger

- Ne morate nas, dečki, više pozdravljati s "ljubim ruke".
Bit će dovoljno samo "moje poštovanje"!..